

**Iacobi Theodori Klein secr. civ. ged. Soc. Reg. Lond. et Acad. Scient. Bononi
membri Quadrupedum dispositio brevisque historia naturalis / [Jacob
Theodor Klein].**

Contributors

Klein, Jacob Theodor, 1685-1759.
Saussure, Henri de, 1829-1905
Baird, Spencer Fullerton, 1823-1887

Publication/Creation

Lipsiae : Apud Ionam Schmidt, bibl. Lubec, 1751.

Persistent URL

<https://wellcomecollection.org/works/gqqse7qj>

License and attribution

This work has been identified as being free of known restrictions under copyright law, including all related and neighbouring rights and is being made available under the Creative Commons, Public Domain Mark.

You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, without asking permission.



Wellcome Collection
183 Euston Road
London NW1 2BE UK
T +44 (0)20 7611 8722
E library@wellcomecollection.org
<https://wellcomecollection.org>





George Weare Broomwell.
BROOMWELL HOUSE.

N^o _____

17/C

1-10-0

80

" Klein, in 1751, made his appearance as
a systematic writer on Quadrupeds, & in his first
Order follows the arrangement of our Countryman,
Ray, but the change he has made of separating
certain Animals, which the last had consolidated,
are executed with great Judgment. He seems
less fortunate in his second order, for by a
servile regard to a Method taken from the
number of Toes, he has jumbled together most
opposite Animals, the Camel & the Sloth, the
Mole & the Bat, the Glandor & apes, Lappet
only in throwing back the Walrus, the Seal
& the Manatee, to the extremity of his System
probably, as Animals bordering on another
Class."

Linnæus.

IACOBI THEODORI KLEIN

SECR. CIV. GED.

SOC. REG. LOND. ET ACAD. SCIENT. BONON.

MEMBRI

QVADRVPEDVM
DISPOSITIO

BREVISQVE

HISTORIA NATVRALIS.



LIPSIÆ

APVD IONAM SCHMIDT, BIBL. LVBEÇ.

1751.

20497(1)



✱ ✱
Quid pergam calamum porro laceffere?

Vires quid studiis extenuam meas?


Fessa etas requiem jam mea postulat,

Et cani tumultum querere suggerunt;

Nec me præterit ulla

Ducta lux sine linea.





AGESIS!

Extremo tandem finem posuisse labori
Gaudeo; TRIVNI proprios venerabere honores
Cor nostrum; DOMINO benedictæ cuncta peracta
IPSIVS immensa!

Psal. CXLVI.

Laudabo Dominum in vita mea.



*Clemens et Patiens, Verus, DOMINVS
DOMINATOR,
OMNIPOTENS NVMEN, GENI-
TORque æquæva Parenti
PROLES SERVATORque Amborum
MVTVVS ARDOR!*

Sit

Sit, veneranda TRIAS, Cæli Terræque
CREATOR,

Nunc honor et Cultus, TIBI sit quoque
Gloria summa

Æternumque manens æternæ in secula
LAUDIS.

A L M E D E V S

Supplex TIBI

flexo poplite Servus

JAC. TH. KLEIN.



QVADRVPEDVM

DISPOSITIO

BREVISQVE

HISTORIA NATVRALIS.

§. I.



nimantia, quæ *bestiæ*, sunt vel apoda, vel bipeda, vel quadrupeda, vel denique multipeda: Ἀποδα, Διποδα, Τετραποδα vel Κηζα, πολιποδα. Impræsentiarum naturalem dispositionem QVADRVPEDVM præ manibus habens, *eorum* Ordines duos vel duo offendo Genera summa: alterum nimirum pedibus *ungularis* sive *cheliferis* ⁽¹⁾ alterum pedibus *digitatis* ⁽²⁾. Ungulorum sunt familiæ quinque. Monochela ⁽³⁾, Dichela ⁽⁴⁾, Trichela, Tetrachela, Pentachela; Digitatorum vel Unguiculorum pariter quinque: Didactyla, Tridactyla, Tetradactyla, Pentadactyla & Anomalopes. Anteriorum pedum præcipua habeatur ratio ⁽⁵⁾.

(1) *Aristot.* in bifulcis chelas sive forcipes pro ungulis habet; Διχηλα; i. e. Ungula semel fissa, quod Μονουχον sive μονουχον sit integris pedibus, sive ungula non scissa. *Euripidi*, Solipes, solidungulum μονοχηλον audit; nobis quadrupedia Ungulata sive Chelifera dicuntur, quorum vel pedum *extrema* vel *digiti* pedum *undique* chela cornea *circumvallata*. Sic placuit Chela pro Ungula uti, non tamen *pertinaciter*; Distinxit *Aristot.* Ungulam a Chela 2 Hist. c. 1. ibi: Ovis bifulca est, forcipem enim pro Ungula habet.

- (2) Et *Plinius* quadrupedia digitata dixit, prout aves alias digitatas, alias palmipedes. Alias genus tetradaetylon vel pentadaetylon: πολυχιδης πολυδακτυλον, quasi multifidum, & multipliciter digitatum, manuumstrarum instar.
- (3) Sive Ονοχηλα, ab ονοχηλαω, pedem asininum habeo.
- (4) Διχηλαω, ungulam habeo bifulcam; ita *Levit. XI*; Accuratiùs loquendo dixerim: Dichela non bifulca vel bifulcata, chelis sive forcipe pro ungulis; ungula *semel* non bis *scissa* vel divisa, i. e. tegmine pedum corneo, quod τοις Μονονυχοις solidum est, in duas partes diviso, super quibus animal stat & incedit; alias etiam latius sumitur vocabulum *fulcatum* pro omni eo, quod in duas divisum cuspides; sic apud *Plinium*: bifulca cauda, i. e. divisa; & apud *Columellam*: bifulci rami; *Plauto*, in sensu morali: bifulca lingua.
- (5) Unde est, quod in bove &c. vix habeatur ratio *ungularum spuriarum*, quibus retro in pedibus est instructus, cum forte non alium præstant usum, quam ad pedes, si prolabantur, sistendos & firmandos; confer. *Rajus Syn.* p. 121. In digitatis observetur pollex pedum anteriorum, e. g. in Sciuris, Muribus &c. quod multa quadrupedia pedibus anticis pro manibus utuntur.

§. II.

VNGVLATA nonnulli vocant Jumenta; quod vocabulum a juvando operas nostras derivat *Aldrov. Lastbare Thiere*. Alii Jumentum nomen imposuerunt omni pecori, quod mactari solet; græcis simile non constat; nam Κτηνος non solum pecus denotat, quod mactatur, sed etiam quod immolabatur, & quod priscis in præcipuis fuit divitiis. *Allerley Vieh* Κνωδαλων nomine venit. *Æschylus* tria, quæ nostris laboribus subeunt, numerat jumenta: *Equos*, *asinos* & *bovm* genus. Omnia Ungulata, nec non inter Digitata animalia illa, quæ vel tantisper pilosa, aut quoddam, uti loquitur *Aristot.* pilorum genus (°) habent, Zootoka, i. e. *vivipara*, reliqua digitata vel cutacea vel scutata, Ωτοτοκα i. e. *ovipara* sunt. Cæterum prout inter *Aves* & *Pisces*, sic & inter bestias quadrupedes hic illic occurrunt *anomala*. Sic omne genus, quod sua natura mansuetum est, habet etiam fera individua, non tamen convertitur, quod omne ferum mansueta quoque habeat individua. *Monstra*, quæ dici solent, *Somnia* & *Ostenta* non sunt hujus loci.

- (6) Prout *Erinaceus* & *Hystrix* pro pilis plures aculeos, pilis intermixtis, vel prout *Armadillo* squamas inter corneas, cutem quasi sagrinatam, pilis rarioribus; in ventre totus fere pilosus; *vivipari*; E contra: *Tesludo* vel *Crocodylus*, nullatenus pilosi; *ovipari*.

§. III.

TABVLA SYNOPTICA
VNGVLATORVM.

Ordo I. VNGVLA- TA.	FAM. I. Monochelon.	Equus.	} §. IV.		
		Afinus.			
		Taurus	{ Domesticus } Ferus.		§. V.
		Aries	{ Ovis }		§. VI.
			Hircus Ibex Rupicapra Gazella		} §. VII.
		Tragus	Moschus Sylvestris <i>Grimmii</i> Bezaarticus		
			Tragelaphus.		
			Traguli Guineenses Giraffa.		
			Nobilis Rangifer.		
		Cervus	Capreolus. Alce. Dama recent.		} §. IX.
			Vulgaris Domest. Ferus.		
		Porcus	Moschiferus. Babirouffa. Guineensis.		} §. X.
		FAM. III. Trichelon.	Rhinoceros.		§. XI.
		FAM. IV. Tetrachelon.	Hippopotamus.		§. XII.
		FAM. V. Pentachelon.	Elephas.		§. XIII.

Q V A D R V P E D I A V N G V L A T A.

FAM. I. MONOCHELON. Solipes.

I. A V R I B V S E R E C T I S.

E Q V V S. Pferd. ἵππος; ἵππῶδα, Equa. *Hebraeis*: Sus (7).
Cavallus, Caballus, major Equus; forte a cavando, quod abunde cavet terram ungula; unde & Sonipes:

*Quadrupedante putrem sonitu quasit ungula campum
It eques, & plausu cava concutit ungula terram.*

A. DOMESTICVS. CICVRATVS. Equus cauda undique setosa. *Linnaeus*.

Septentrio fert & equorum greges ferorum, *Plin.* Equiferus, ἵππαργος, *Oppian.* In Sylva Dusbargam inter & Keyferswerth aluntur equi, ad quos introducuntur egregii admissarii libertate donati, unde, venatione solemni instituta, vel quotannis excipiuntur *equiferi* idonei. Habitat interdum sponte in Scania & Gotlandia, communiter cicur; ex Gothici maris insula, totius orbis minimi. *Jonston* quadr. 20. *Lin. F. S.* In der Tartarey gehen die wilden Pferde in grossen Heerden mit einander: und wenn sie zahme Pferde antreffen, so umringen sie dieselben, und verfolgen sie. *Sammlung der Reisen VII Band. p. 76.* *Homerus* Centauros *Φηκας* nuncupavit, latinis hæc vox *feras* significat. In *Theffalia* primum, uti dicitur, domandorum Equorum repertus est usus ad oppidum *Pelethronium*:

Frena Pelethronii Lapithæ gyrosque dedere, Virg.

Nota autem est fabula Centaurorum i. e. Semiequorum, unde *Lucretius*:

*Num certe ex vivo Centauri non fit imago,
Nulla fuit quoniam talis natura animali.*

Falluntur quoque, qui *Bucephalos* dari credunt, capite bovillo; cum Theffalicis Equis nota Bovilli capitis inurebatur, ut bucephali dicerentur. Celebres modo dicuntur Equi: Arabes, Ægyptiaci, Persi, Calabri, Hispani,

spani, Angli &c. Equus *caudam* habet tenore (die Rieße) brevi, pilis prolixis; *fœminæ* binas inter femora mammas. Ad motum animorum *caudam* & aures equi declarant, jubamque & Capronam in fronte. De *dentibus*, de *etate* cognoscenda & quæ reliqua, consule *Equisonum* scripta. Colores multum variant. In Thesauris Regiis Dresdæ Equus rarissimus, *farctus*, coloris Isabellini, *cujus juba* 9', *caprona* 5½' *cauda* 25'.

EQVVS.

(7) SVSAH, equa. Doctiss. Car. Linneo placuit præter Equum operas nostras-juvenrem & Suen nominasse, animal necessitatibus domesticis non nisi mactatum inserviens, quod *Sus latinorum* ipsi jumentum audit. Omnia Solipeda, & Dicheila ruminantia, inter femora mammas habent, quorum fœtus statim a partu pedibus insistent, quod matres inter lactandum non decumbant, ut Equæ, Asina, Vacca, Ovis, Dama, Capra, Cerva, Camelus &c. Wharton.

B. FERVS, genere suo; Zebra. Zecora. Burro do Matto. Lusit. Pilis fimbriatis & lineatis. ungezähmtes Pferd. Equus lineis transversis verficolor. Linn.

A velocitate Zebra; indicus, regionis *Congi*; Tenorem, quem *Plin.* etiam *Causen* appellat, habens longiorem ad dimidiam fere *caudam*, quem excipiunt pili prolixi, qui junctim sumpti Muscerium dici solent. Dicitur *mulo* similis, cum tamen & auribus erectis, etiamsi paulo longioribus equi nobilissimi, & capite sit equus; per integrum corpus, caput pedesque habet lineas triplici colore, nigras, candidas & fulvas, dispositis juxta proportionem fimbriis, tres fere digitos latis; Nonnullas vidi exuvias. Est Equus mere *sylvestris* & *ferus*. Cicuratus forte in locum equi succederet, quod non novimus jam esse perpetratum. *Tellezius* hæc dedit: „Lumbos ambit circulus coloris nigri in morem cinguli, quem utrinque plures sequuntur pro corporis proportionem, modo latiores modo arctiores, tam nigri quam cineritii coloris, nitidissimi, tanta elegantia ac ordine, ut cuiuslibet etiam egregii pictoris artem superare videantur; solis *auribus* dehonestatur, eas enim paulo longiores habet, ob quam causam a Lusitanis Burro do Matto, h. e. asinus sylvestris, sed immerito, cognominatur „ Et *Ludolphus*: „Infortunatum animal, quod tam pulchris coloribus præditur, *asini nomen* in Europa ferre cogatur. Vid. ej. *Commentatio* p. 150, ibique optimam figuram. In tanto pretio est, ut vendita fuerit una *Zecora* 14 vel 15000 scutatis aureis. Confer. descriptio *Kolbii* p. 147. & *Pigafeta* in hist. regn. Congo. In Thesauris Regiis Dresdæ animal farctum exhibetur.

II. AVRIBVS NEGLECTIS.

ASINVS. A. ASINVS. *Esel.* Ovos. Ab à, quod est Sine & *Sinos*, quod Sensus explicat *Bartholomæus* Anglicus Lib. 18. c. 7; quasi *sine Sensu*. Alii aliter. Equus cauda extrema setosa; *Linn.*

Quod *Equus* pulchrior & laudatissimis animi dotibus sit celeberrimus, *Asinus* aspectu turpis, animi infamis, tardus, piger, stupidus, verberumque patientissimus, frigoris tamen impatiens; hinc non alunt Asinos populi septentrionales; alibi agricolis & plebejis plerumque serviens. In Suecia habitat in magnatum prædiis rarius, aliunde advectum animal. *Lin. F. S.* Nulli non notum animal. Aures habet longissimas, latas, neglectas; labia crassa, caudam in extremitate tantum setosam, pilos durissimos, unde: *ab Asino lanam*. Membri genitalis magnitudine præ cæteris quadrupedibus famosus. *Longitudo*, quanta est inter cubitum & extremos digitos; a medio paulatim minorescit, dum perveniat ad glandem, ante cujus limites est crassiusculum. Lac Asinæ multum commendatur Phthificis. Reliqua apud autores; inprimis apud *Severinum* IV Zootom. & *Stenonem* Act. Dan. Observ. 89. lib. 2.

B. ASINVS biformis. Hybridus. MULVS a *μολος*, i. e. labor. Maul-Esel, Zwitter-Esel. *ζων ετερογονον*.

Fœtus ex animalibus specie diversis. Secundum *Isidorum*: Mulus, quod jugo pistorum subactus tardas molendo ducat in gyrum molas. *Columella* muli nomen commune esse vult ad tria animalia: „mula, inquit, non solum ex equo & asina, sed & ex asino & equa, itemque onagro & equa generatur.„ *Plinius* vero: Equo & asina genitos mares Hinnulos antiqui vocabant, contraque mulos cum equa conjunctos γιννως procreare. Disceptant autores, an muli & mulæ steriles sint, nec ne. Videtur, antiquos certos vel asinos vel equos fœcundum muli genus proprium dixisse, quoniam *Aristoteles*: „Sunt in Syria, quos mulos appellant, genus diversum ab eo, quod coitu equæ & asini procreatur, sed simile facie -- procreant ejusmodi mulæ suo in genere,„ & alibi: In terra Syria supra Phoenicem Mulæ & cœeunt & pariunt omnes, sed id genus diversum est, quanquam simile. Huc trahendi: die wilden Maulesel des Landes der Mongolen und der Kalkan. Sammlung der Reisebeschreibung VII Band p. 75. ibique in nota e) Gerbillon traf auf seiner zweyten Reise in die Tartarey eine Gattung von wilden Mauleseln an, die sich selbst fortpflanzen, Confer. VII Band p. 614: Hat grosse Ohren, einen lan-

langen Kopf, einen schwächtigen Leib, und lange Beine; das Haar war aschenfarbig; die Klauen und Füße ungespalten, wie bey andern Mauleseln. ASINVS.

Moderni Muli, Maul-Esel, cum Equam habeant matrem; Asinum patrem, partim matri partim patri similes sunt, tanquam *tertium quid*, magis tamen patri quam matri, cujus etiam vocem referunt; longe vero majores sunt patre, quod matris volumen corporis est amplitudine majus, ex quo eduntur. In Hinno autem omnia contra se habent, a matre videlicet Asina & Equo patre. Hi raro alicubi curantur; nec operæ pretium foret; habent enim aures longiores; crucem in humeris, pedes exiguos, corpus macilentum, reliqua equi.

Eligantur autem pro Mulis admissarii *asini* amplissimi & formosissimi, qui haberi possunt, ut antiqui dicebant: *Seminio nati bono arcadico*. Longe pulcherrimi nigri, qui non incanum ventrem sed concolorem habent, vel secundum *Palladium*, nigri vel murini maxime coloris, aut rubei; de matre equa vid. idem *Palladius*. Solent equisones Equam in *foveam* demittere, ut Admissarius commode subsilire queat.

C. ASINVS sylvestris, Asiniferus. ONAGER. Wald-Esel. Raji.

Non nego dari asinos sylvestres; sed existimo, sylvestrem a domestico differre, prout differunt equi feri ab equis domesticis (*). De *cornutis* autem *Aldrov.* Dentur? & si dentur, speciene differant? non habeo, quod dicam; *porro*: Recentiorum quidam obscuri Onagrum sive asinum sylvestrem indicum magnam & crudelem feram esse scribunt, cornu unico duro, acuto & longo: robur ei esse tantum, ut ingentia de rupibus saxa evellat; idque vini suam experiundi gratia. *Quæ virtus Rhinoceroti attribui solet.* Idem *Aldrov.* celebrabatur modo & alia fera in eadem India, quæ singulari quadam prærogativa Monoceros, sive Unicornis, ab unico Cornu, quod in fronte perhibebatur gestare, nominatur; quæ nunquid etiam detur, nunquid cum hoc indico asino sit eadem &c.

Historia Unicornu terrestris, multis figmentis aucta, lippis & tonsoribus nota est, cujus tamen vestigia amplius non adeo persentiscimus, postquam

(*) Testatur *della Valle* Itin. IV. Asiniferos in India per omnia similes esse domesticis asinis, a capite ad caudam usque linea alba notatos; sed cursu & velocitate pedibus gracilioribus domesticos superantes. In *Catalogo animal. quadrup.* Petrop. N. 1. *Mulus* dauuricus fecundus, *Origichai* Mongolorum in Dauuria, *Messerschm.* an *Onager Raji* Synop. Anim.?

ASINVS. quam in locum famati illius Cornu successit Dens Monodontis *Artedi* sive piscis *Physeteris Narwhalis*. Interim tamen multi recentiorum venantur umbras Monocerotis, Onagrorum nimirum *Herodoti*, *Æliani*, aliorum antiquorum, in Scythia & in Africa, nullo hæcenus capto, præter iconismos quasi per insomnium. *Ionstomus* introduxit Onagrum cornubus duobus, quod vero *Solipes* non sit, idcirco Onagrum appellare recusat; quippe *Aristoteles*: Lib. II. c. i. *Solipes idemque unicornes*, quanquam rarum sit, ut asinus indicus, ille enim & unicornes, & Solipes est. Sed & *Gillius*, interpretes *Oppiani* ORYGI duo imposuit cornua, quod *Oppianus* Orygem quidem in singulari, mox autem in multitudinis numero appellat. Quidquid autem sit de Onagro; visum esse Unicornu a *Ioanne Gabriele* apud Agawos in Regno Damota refert *Ludolphus*: animal scilicet pulchro in fronte cornu, quinque palmos longo & albicante præditum: mediocris equi magnitudine & forma, coloris spadicei, jubeis atque cauda nigris, sed brevibus & tenuibus, in densissimis sylvis solitarium vivere & raro in campis progredi. Ipse tandem *Ludolffus*: Quæ veteres recentesque autores de unicornibus scripserunt, tam confusa reperias, ut quædam de Rhinocerote, quædam de Oryge, quædam de Asinis indicis, quædam etiam de Ceto Groenlandico accipienda sunt. Superaddam adhuc duo de Unicornu testimonia, quæ autem ita sunt actitata, ut quilibet, cui Titan præcordia dedit, mox intelligat, ab actis nostris removenda. *Cardanus* dicit: Animal rarum, equi magnitudine, pilo mustelæ simillimo, capite cervino, in quo cornu crescit unicum, cubitorum trium longitudine, media in fronte, atque rectum, in imo autem amplum, tendens in aciem: collum illi breve, juba rarissima, & in alternam tantum partem tendens; crura veluti capreolo, tenuia; posteriorum tenuior pars multo pilo villosa, ungulæ bifidæ. In univsum si quis advertat, cervi naturæ non est absimilis, præter cornu illud; ferum valde est. Nascitur in Æthiopia inter solitudines, squalentemque terram atque inter serpentes --. *Garcias ab Horto* aliud tale ait inter promontoria bonæ spei & Capo de currentes visum animal terrestre, quod & in mari delectaretur, caput & jubam equi haberet, cornu præditum duos palmos oblongo, mobili, quod modo in sinistrum & dextrum obverteret, modo attolleret & dmitteret; id cum Elephanto ferociter præliari --. Plura in historia RHINOCEROTIS; nota (26) (27).

§. V.

FAM. II. DICHELON. Bisulcum.

Cornutum (8) *Horn-Vieh.* *Gehörnte Thiere.*

(8) Vel etiam *cornubus mutilum* genus, i. e. non nisi eminentiis loco cornuum, *Humliche Böcke, Humliche Ziegen.* vid. HIRCVS. Hæc animantia *ruminant* omnia. Diverſa inter ſe biſculcorum cornua. Bovino, Ovino, Hircino, generibus vel bina vel plura, inflexa ſive curva; Cervino ramoſa; reliquis ſimplicia, tenuia quædam, quædam craſſa, quædam lata, quædam anguſta, minime decidua; im- mobilis omnibus, bobus tamen *phrygiis* dicuntur mobilis. Boum & Hircorum ſæminæ, ſi habent cornua, marium cornubus minora ſunt & imbecilliora. Quædam, ut Hircorum uterque ſexuſ, acornua, oviumque ſæminæ, inprimis ſeptentrionales; *Hippocrates vult*, apud Scythas, *Nomades* vocatos, boves eſſe ſine cornubus. Pecorum materies cornuum & ungulorum eadem, oſſibus proxima, ut loquitur *Philophus*, diciturque illam non ſufficere in excornibus, ſed ube- rius tranſire in ungulas. *Rajus* ridiculam eorum rationem ait, qui aſſerunt, quod materia illa, quæ in aliis animalibus generandis primoribus dentibus (quibus carent biſcula cornuta) impenditur, his in Cornua abſumatur. Omnium Cervorum cor- nua annuatim decidua; quorum materies a teſticulis derivatur, quod probatur ex- perientia; cornubus enim poſitis caſtrati Cervi ſervant illa, dejectis cornubus caſtra- ti excornes manent. Sic pecorum excornia non niſi varietates ſunt; non dixerim anomala; quippe & capræ cornubus mutilæ ex congreſſu cum Hirco acorni quando- que gemellos edunt hinnulos alterum excornem, alterum cornutum. Neque Ran- giſerum tollas ex claſſe Cervorum, quod ſæminæ ſunt cornutæ, Cervorum Alciū- que autem ſæminæ excornes. Nec alibi major laſcivia naturæ ludit anima- lium armis; tribuit ſimplicia, ſparſit in ramis, aliorum finxit in palmis, digitosque emiſit ex iis; convoluta in anfractum arietum generi; in Tragis & ſæminis, prout Vaccis, tribuit; in nonnullis tantum maribus; Rupicapris in dorſum adunca, aliis in adverſum; erecta vel & rugarum ambitu contorta & in læve faſtigium exacuata aliis; Singularia non nullis, vel in capite aut naribus. Iam quod aliis in concur- ſum robuſta, aliis ad iectum; aliis adunca, aliis ad jaectum pluribus modis, ſupina, converſa, convexa, omnia in mucronem migrantia. Multorum vacua juxta ca- put, & in extremo ſolida, in cervo qua maximam partem intus poroſa, in Alce & ſimilibus ſolida, & quæ porro. Ruminant omnia; vid. Diſcurſ. noſtr. de *Rumi- nantibus*.

I. TAVRVS, *Stier, Boll* (9). VACCA, *Kuh.* BOS, *Ochſ,* TAVRVS. *Bos* proprie dicitur, qui caſtratus eſt, ut aptior aratro fiat, aut ad cibum ſaginetur; ſolet tamen Taurum quoque & Vaccam, ſuo ſignificatu com- prehendere, quandoque & Vitulum, *Kalb,* ſignificat. *Taurus* quaſi *Tatruvovos* a caudæ extensione, vel quaſi *γαυρος* i. e. ſuperbus. Rurſus TOR & TAVR (Syris). Taurus ſumitur aliquando pro bove

Bella diu tenere Viros; erat aptior enſis

Vomere, cedebat Taurus arator equo.

Discernuntur in prima ætate Vitulus & Vitula, in ſecunda Juvençus & Ju- venca, in tertia & quarta Taurus & Vacca.

TAVRVS

- (9) Taurus distat a Bove, quod *tauris* in aspectu generositas: torva fronte, auribus setosis, torosiore cervice; ventre paulo substrietore, cornubus brevioribus, & in procinctu dimicationem poscentibus: Sed tota comminatio prioribus in pedibus stat: ira gliscente alternos replicans, spargensque in altum arenam. Tenor longus, pili breves. Vaccae *mammæ* habent inter femora quatuor.

A. TAVRVS DOMESTICVS cum Vacca. Bos cornubus teretibus flexis. *Lin.*

Vbique terrarum domestica cornigera omnibus nota; sed tot plerumque differentiarum pecorum, quot loca sunt, fertque omnis tellus, ubi nascuntur, suum. Dissimilia pariter gerunt *cornua*. Tauris minora tenuioraque quam Bobus, sed ad radicem crassa, recta, rigida & minus prolixa. Aliæ formæ asiaticorum, aliæ europæorum, africani plerumque Boves gibbosi. Taurus cornubus brevissimis magnitudine vituli semestris, in dorso ad arcos gibbosus: The little Indian Buffalo *Edward de avibus 200.* In Æthiopia tanta copia Boum, ut viginti uno soleant permutari equo. Ægyptus majores quam Græcia nutrit. In Africa passim e Boum cornubus vasa fieri dicuntur, quæ quinque sexve metretas singula capiant, ex quo conjicere licet ingentis molis corpora (¹⁰). In Anglia & Hollandia æstivis diebus 40 ad 44 lactis heminas vacca singulæ in mulctralia refundant. Novimus, quanta copia pecoris Hottentottorum. Ampla armenta ex Podolia quotannis ad nos introducuntur, & Laniatoria Gedansium exteris facile palmam disputarent.

- (10) In regno *Adeæ*, uti testantur quidam Itinerarii, vacca sunt magnitudine æquantes Camelum, candidæ, sine cornubus, auribus proceris ac pendulis. In agro *Comandiano* boves ajunt esse maximos, brevibus tamen cornubus & hebetibus; nulla macula candor vitatur; Cameli gibbus eis & robur par. *Carici* Boves, de quibus *Plinius*, in parte *Asiæ*, fœdi visu, tubere super arcos a cervicibus eminente, luxatis cornubus, excellentes in opere narrantur: cæteri nigri coloris, candidive. De *Vacca Barbariæ* vid. (*de la Vache se Barbarie*) *Mem. pour servir à l'hist. nat. des Anim. 1733.* II. Part. p. 24; Capite prælongo, tenore brevi, collo longiore; oculis altius positis, quam in Vacca vulgari. De TAVRELEPHANTIS, qui duplo majores nostratibus dicuntur, vid. *Ludolff. in Comment. p. 145.* ex epistola Patriarchæ *Mendezii* & *Philostorgii* Lib. 3. c. 11. qui ejusmodi Bovem ex Africa ad Romanos Constantinopolim delatum vidit: „Habet & terra illa maximos & vastissimos Elephantos: imo & „Taurelephantos (ut vocantur) quorum genus, quoad cætera omnia BOS MAXIMVS „est, corio vero coloreque elephas, & ferme etiam magnitudine,” quod *Bernierus* confirmat, qui Cornu apud *Habessinicum* ad magnum Mogolem Legatum vidit.

BUFFELVS, Büffel, quod domari se patitur, ad Tauros domesticos trahitur, quasi similis Boum sylvestris. Buffelos *Aldrov.* vidit Romæ, Florentiæ & in aliis Italiæ urbibus quibusdam, nescius unde fuerint. Colum jugo submittit Buffelus, sed irritatus audax ferusque & infestus homini; *Gallis* Beuffe, *Hispan.* Bufano. Bovi simile animal, sed majus altiusque

tiusque corpore valde crasso, cute durissima, membris macilentis; pilos TAVRVS habet nigros paucos ac parvos & in cauda (in tenore caudæ) fere nullos; Frons est aspera, crispa & intricatis pilis; caput gestat ut plurimum pronum ad terram, parvum respectu corporis, cornua habet longa, intorta, nigra. De veterum *BVBALIS* nihil certi, & *Gesnerus* Bubali nomen omnino incertum pronunciat, jam *Plinii* seculo confusum. Alius est Græcorum, qui latinum nomen non habet & semper de Africano sumitur. Hodie multi Boves ingentis molis & longissimorum cornuum vulgo Bubali vocari solent. E contra *Bellonius* L. 2. c. 50. cum exiguum africanum Bovem primum conspiceret quadrato & bene habito corpore, & expolito, subito in suspicionem venit, id animal esse, quod veteres Græci *BVBALON* nuncuparunt. Jam erat ætate grandis, corpore minor Ceryo, sed habitiore, & majore quam Caprea, tam quadrato & bene formato corpore, ut oculis gratus esset ejus aspectus, nam ejus pilus flavus adeo splendens & lævis erat, ut expolitus videretur. Bovis, inquit *autor*, mugitum habet, sed non adeo sonorum; breviter, si quis imaginetur, se conspiciere pusillum Bovem quadrato corpore, pilo fulvo & splendente, cornubusque lunatis, surrectis & in se recurvis, *BVBALUS* ideam habebit; addidit iconem *Bellonius*, timidumque dixit animal.

B. *TAVRVS* ferus; trux oculis & toto aspectu; barbatus; circa collum & in armis villosus; Boves feros græci *Αγρως* natura sive ingenio fero & sylvestri vocarunt; agrestes vero & cicurandos *Αγραιυλως*. Vel *VRT* vel *BISONTIS* nomine venit; Hic ab illo differre dicitur collo ad armos usque jubis horrido, dorso in gibbum assurgente; hodie Bisontis nomine non utimur, quod ambo sunt *varietates*.

VRVS, *BISON*; *Urochs*, *Uuer-Ochs*, vel ab *Ορος*, a montibus, in quibus plerumque versatur, vel ab *Ur*, veteri vocabulo german. i. e. Sylvestris; Sic *Urogallus major* dicitur *Ur-Uuer-Hahn*. Bos cornubus teretibus flexis: *Linn.*

α) EVROPAEVS.

In Prussia & Lithuania peculiaris bestia est, vid. *Masceovii* Dissert. I. II. de Uro. *Hartknoch* Preuss. Historie I. c. 13. §. VIII. darnach haben die Preussen zu ihrer Haushaltung auch einige seltsame und in andern Ländern kaum oder selten befindliche Thiere zu jagen pflegen, unter denen ist insonderheit der *Uuer-Ochs*. Heutiges Tages werden die *Uuer-Ochsen* in Samland gefunden, unweit dem Flecken *Taylach*. Conqueritur *Aldrov.* quis revera sit, nisi diligenter advertas, difficillime ab autoribus, qui de

TAVRVS. eo scripsere, disces; plerique enim eum vel cum Bisonte, vel cum Bonaso, vel cum Bubalo aliisque confundunt. *Cromero* Lib. I. Bison idem quod **VRVS**; & *Anton. Vied.* in tab. Moscov. Alba Russia sive Moscovia, qua jungitur Lithuania pars, **UROS** in Sylva Hercynia (¹¹) producit; & *S. Neugeb.* a Cadano in Moscov. comment. p. 58. Sylvis, saltibus ac nemoribus plena est Moscovia, cujus bonam partem Hercynia sylva occupat, reperiuntur ibi, præsertim ea in parte, quæ ad Prussiam vergit, Uri feroces & ingentes, quos Bisones alii vocant. Sic *Schottus* Ph. cur. L. 8. c. 10 existimat, quos aliqui *barbatus* statuunt, non Uros sed Bisontes (¹²). *Seb. Münster* L. V. de Germ. das Land Preussen zeugt wilde Ochsen, die man Uros und zu teutsch Aurochsen nennet, die sehen den zahmen Ochsen gar nahe gleich, (inter quos tamen vel sola facie magna intercedit diversitas,) allein, daß sie kürzere Hörner haben, und lange Bärte unterm Maule. Ex effigie Bisontis, quam habet Baro in *Herberstein*, quamque Dissertationi suæ subjecit D. *Massecovius*, clarius patet, quod ejus Bison sit **VRVS**; huic ille titulum dedit: Urus sum, Polonis **TVR**, Germanis **Aurochs**: Ignari nomen **BISONTIS** dederant. Anno 1595 d. 28 Febr. Joann. Sigism. Brand. Dux Prussiae quaternis ictibus globorum necavit Urum, quem *Hennebergerus* H. Gr. p. 251 sic descripsit: Derselbe ist in der Höhe, als vom vordern Fuß bis auf den Rücken gewesen viertheil Ellen hoch und $5\frac{1}{4}$ einer Ellen lang von der Stirn zwischen den Hörnern bis an den Schwanz, und hat 19 Centner und 5 Pfund Nürn. Gewicht gewogen. Robur Uri ingens ac stupendum. Cornua sunt brevia, sed valentia, majusque robur a fortissimis armis & cervice brevi lucrantur **URI**. Oculi irritatis, ignis ad instar, radiare videntur. Lingua valde aspera, quod Regiomonti ex cavea egomet expertus sum, acerrimam enim deprehendi lambentis bestiae. Barba in aliis longior, in aliis brevior, variatque tota villositas capitis humerorumque. Crispi pili in fronte redolent indolem musci. Corium firmum & crassum. Vaccæ plerumque majores Tauris, nihilominus parvas habent mammas, ut vix in conspectum veniant. De pastu & conservatione Urorum vid. laudatum *Massecovium*.

(11) Palam inde fit, non esse *Sylvam Hercyniam*, quæ olim in Suevia incepit, & per totam Germaniam extensa, successu temporum autem excisa, cujus adhuc pars Bohemæ, Böhmer Wald, alia Brunsvicensis, der Hartz, adhuc alia Thuringæ, *Doringen Wald*, (*Thüringer*). De illa *Jul. Caesar* Lib. VI. In Sylva Hercynia nascuntur, qui appellantur *Uri*; & *Jul. Solin.* cap. 31. In hoc tractu & in omni septentrionali plaga sunt *Uri*, quos imperitum vulgus vocat *Bubalos*. Et quidam quondam in Sylva Hercynia Germaniæ media fuerint, nunc tamen, mutatione amplius non sunt. Uros in Sylva Hercynia a Varfavia quinque milliaribus prope Sochaczoviam & Roszkam *Tburi* vel *Thurones* (Tur Polon. urus) ingenti multitudine aluntur; & pro varietate Urorum prussicorum habentur. *Rzaczynski* I.

(12) *Law-*

(12) *Lhuvent. Surius Carthusianus* vult diversa esse animalia Urum & Bifontem, quod Bifontes jubati sunt & villosi circa collum & in armis, barba a mento propendente, pilis moscum redolentibus, capite brevi, oculis grandioribus & torvis, quasi ardentibus, fronte lata; quæ omnia & in *Uro* obtinent; quod autem addit idem: Cornibus plerumque adeo deductis & porrectis, ut in iis tres bene corpulenti homines infidere queant, hoc assertum potius ad BOVES africanos maximos, qui *Taur-elephantes* vocantur quadrat, non ad Bifontes; de illis absoluta Historia hætenus deficit; vid. supra not. (10); interea conferatur prodigiosum Cranium, quod cum Regia Societate Angl. *Phil. Trans. No. 426. p. 427* communicavi; & *Franc. Bernier* Tom. I. p. 182. supra nominatus, ubi de Cornu bovino magno Mogoli oblato: „Un „corne de Bœuf plein de Civette; c'étoit aussi un prodigieux Corne; j'en mesurai „l'ouverture-elle avoit plus de demi-pied de diametre.” Solus quidem *Aristoteles* Lib. 2. c. 1. adhuc Bovis meminit sub nomine BONASI; *Ælianus* & *Plinius* descripserunt sua ex illo, & ut vult *Aldrov. Solinus* ex *Plinio*; Dicitur ejus corpus hirtum ut Sui, Urso, Cani; aliis collum hirtius, ut Leoni & reliquis jubatis: mox prona tantum Cervicis parte, a capite ad summos arcos villi, ut Equo, Mulo & reliquis capronatis: mox vero ex Boum genere est, sed corpore, quam Bos, latiore: & quæ plura, mittimus ergo Bifontes & Bonasos, ut retineamus Urum.

β) I N D I C V S.

Bifon *Catesbeji* in Append. p. XXVII. tab. ult. americanus. Le Buffle. The Bufalo. Sa tête est large, ses cornes sont courbées, grosses à leur racine, & rentrent en dedans; Il y a sur les Epaules une bosse tres grosse & tres élevée. Sa poitrine est large, & la partie postérieure de son corps étroite. Sa queue est d'un pied de long, & n'a pas tout poil qu'une touffe de longs crins à son extrémité. Tout le corps du Buffle est couvert en hiver d'un poil long & rude, qui tombe en Eté, & laisse voir une peau noire & ridée, à l'exception de la tête, qui demeure velue toute l'année. Le poil qui est sur le front du Mâle est d'un pied de long, épais, & frisé & d'un noir sale: comme il lui pend sur les yeux, il l'embarasse dans sa fuite & est souvent cause de sa perte. Mais cet obstacle à sa vie est en quelque maniere réparé par la finesse de son odorat, qui ne contribue pas peu à sa feureté - - . An TAVRVS mexicanus *Jo. Fabri Lyncei*? ex cujus descriptione cauda inprimis differt, quæ huic equina potius, quam bovina dicitur. An *Theveti*? ex recensione *Ambr. Parei* lib. 24? in novi orbis Florida, Butrol Barbarorum, pedalia cornua gerens, gibbamque in dorso camelinae similem, pilo promisso & fulvo, cauda Leonina; nunquam curatur nisi matri ereptus.

§. VI.

II. ARIES, Widder. Ovis, Schaaf. Vervex, der Hammel, Schöps. Agnus, das Lamm. *Pecus lanare* (13). *Arist.* Arietem τον διν, τον κριον dixit, veteres Agn; Ovem προβατον; Vervecem, Έδρει. *Var-rino*:

ARIES *vinos*: Ovis καρ, Βῆνα, παροι το Βήβη. Balare dicitur. Ovis cornubus compressis lunatis. Lin. (*)

(*) Schaafmütter so wohl als Böcke in Island, haben nicht nur große und gewundene Hörner, sondern deren auch gemeiniglich mehr als vier, ja bis zu 8 (welches auch den Böcken in Gottland gemein) und unter denselben manchmal ein ganz gerade vor dem Kopfe herausstehendes Horn. Anderson Island p. 34. dagegen haben Ochsen und Kühe daselbst keine Hörner p. 37. Olaus M. L. 17. c. 1. Habet tota septentrionalis regio magnorum Arietum ut & Ovium multitudines, in quibus & feminae cornua gerunt arcuata.

Diligenti descriptione non eget; animal enim notissimum, etsi interdum varie generetur; & ferae nullo fere negotio mansuescunt Oves; de quibus *Columella*: „cum in municipium Gaditanum ex vicinia Africae miri coloris sylvestres ac feri arietes, sicut aliae bestiae munerariis deportarentur, patruus meus quosdam mercatus in agros transfudit, ubi greges videntur quam plurimi,“. Vix ergo dici debent Oves africanæ Ferae, etsi non sub tecto in Africa colantur. Animal fertilissimum est Ovis. Tota Arcadia item Armenia πολυπρόβητοι vocantur propter immensam Ovium copiam. Multae eorum differentiae; Nominabimus nonnullas:

Arietem f. *Ovem* πλατυνέρον orientalem caudam latam adiposam XL & amplius librarum in plostello trahentem, & aliam cui cauda quoque obesa sat grandis est; *ambas cornutas*; In *Arabia* duo genera: unum quod caudas habet tres cubitos longas, quae plostellis imponuntur; alterum ad cubitalem latitudinem caudas gerit; *carentque cornubus*, *breitgeschwänzter Widder*.

Arietem *Stephicerotem*, cornubus erectis & in ambitu canaliculatis; *cretensem*. *Hochgehörnter Widder*. Ovis cornubus erectis spirilibus, Linn.

Arietem *Guineensem*: auribus pendulis; scroto magno, pene in medio ventre, cornubus parvis ad oculos incurvatis vel tortis; pro lana pilos breves holosericos habentem, juba quasi ex longis pilis ad collum pendula; Sic in pecude pro lana pili, prout in hominibus nigris pro pilis lana. Dedit quoque *Aldrov.* figuram Arietis hirsuti Italici, longissimis pilis, qui caput tantum & pedes habet aterrimii coloris, caudamque longissimam. *Guineescher Widder*. Ovis auribus pendulis, palearibus laxis, occipite prominente; Linn. Aries albus Judæorum, *Bersöhn-Bock*, conferendus cum Ariete Guineensi *Ruysschii* Theatr. O. Anim. tab. XLVI.

Baticis Ovibus ex pabulo color; sunt ibi & rubrae, si *Martiali* fides danda L. 9. Ep. 62. Ex pecore duplex, inquit *Varro*, utilitas; *Una*: tonsura, quod oves & capras detondent & vellant; *altera*, quae latius patet, est

est de lacte & caseo, quod Scriptores græci separatim Tyropœjam appellaverunt; sed

- - - *superat pars altera curæ*
Lanigeros, agitare greges, hirtasque capellas
Hinc labor - - - *Virg.*

(13) Secundum lanam hoc pecus etiam variat. Scythas vult *Aristot.* molli esse pilo, at Oves Sauromaticas duro. Hæ non sunt, quas vocat *Horatius* pellitas, i. e. non teguntur pellibus, quales sunt montose, pascuales, hirtæ; *μυλᾶνα πρόβατα Polybii*; de quibus *Varro*: peræque faciendum in ovibus pellitis, quæ propter lanæ bonitatem, ut sunt Tarentinæ & Altinates, pellibus integuntur, ne lana inquinetur, quominus vel infici recte, vel lavari ac parari possit; harum præsepia ac stabula, ut sint pura, majorem adhibeant diligentiam, quam hirtis. *Plinius*, Ovium summa genera duo, tectum & colonicum habet; illud mollius, hoc in pascuo delicatius; colonicæ enim montanæ dicuntur, unde montanum vestimentum *ὄρεον ἱματίον*, ex lanâ squalida & non pectinata. In genere Lanæ diversitas penes regionum varietatem. Lana *Apula* laudatissima. *Angliæ* lana præstans, sed præstantior *hispanica* ex ovibus anglicis in Hispaniam deportatis. Recte *Virgilius*:

Si tibi lacinium curæ, primum aspera sylva
Lappæ tribulique absint; fuge pabula leta.

Andersonius de Ovibus Islandicis: daß sie mit gar grober und garstiger Wolle verwahret, rühre vom schlechten Futter her; maßen bekannt sey, daß, je gelinder das Klima, und je besser die Weide, desto feiner und zarter auch die Wolle der Schaafe und die Haare der Ziegen. Sic & *Busbequius* de Leg. turc. Epist. I. Gramine pascuntur per eos campos exili & sicco, quod ad lanæ tenuitatem multum conferre certum est. Nam constat, alio translatis non manere eandem, sed una cum pabulo mutari, totasque ita degenerare capras, ut vix agnoscantur. Interim tamen verum quoque manet: Sub clementi cælo, gramine exili & sicco utatur, non *pabulis letis* i. e. gramine lascivo. Illico suspectum animal *Marcgravii* est Peruvianum, sive Ovi-Camelus, lana præstantissima, PACO dictus, posticos pedes in *ungulas bifulcas*, priores in *quatuor divisos ungues* habens.

§. VII.

III. TRAGVS. *Τράγος* (¹⁴) Hircus. Ziegen-Bock. Capra, Ziege. TRAGVS. Caper, si castratus. Pecus pilosum minus; plerumque barbatum. Et Caprarum gregibus sua laus est, *Plin.* Capra cornubus carinatis arcuatis. *Linn.*

(14) Ω Τραγε, τῶν λευκῶν ἀγῶν ἄνερ
O Hirce, marite albarum caprarum.

Hircus mutilis cornubus *κόλος Varino*; & *Hesychius* interpretatur *κολόν oxytonum*, magnum hircum sine cornubus; *κόλος Τραγος*, hircus cornubus mutilus & *κόλος Βας*, mutilus Bos. *Ἴδ' ὦ κόλος, καὶ λεγε Μίλω*: Abi tu cornubus mutilate, dic Miloni. Forte *Koblbasse* a *κόλε*, quasi mutilus. Nam omnibus *Plinius* cornua esse negat. Nobis vulgo *humliche Bocke*, *humliche Ziegen*; cæci, mutili.

DOMESTICI nostrates cornua habent adunca, longa, ad medietatem longitudinaliter complanata & acuta, simplicia; itaque ut Tragi sint cornuum, si habent, simplicium habeatur ratio. Plerorumque mento de-

TRAGVS. dependet villus, quem arungum vocant & cryngum, κρύγκον. **Pante-**
lons Bart.

*Si praelonga facit sapientem barba, quid obstat
 Barbatus possit quin Caper esse Plato.*

Papillas, quæ ex faucibus Caprarum aliquando propendent, *Festus* mo-
 neolas vocat; *Varro* mancillas; *Plinius* lacinias, alii verruculas. *Mammæ*
 capris, ut ovibus, binæ, Libycorum ubera capræ ex pectore habere di-
 cuntur, *Ælian.* & *Jo. Fabric.* p. 80. *Pedes* macilenti. Pecori nulli, sic
 nec Capris sunt dentes superiores, his primos geminos volunt *Arist.* &
Plin. Greges caprarum, quæ Tragi præ Ovibus loca ardua & fere inac-
 cessa conscendunt, & in præruptis feri rupibus versantur. In Africæ parte
 quadam, ut & alibi tonsiles sunt Capræ, ex quarum villis & vela & vestes
 conficiuntur; sic *Virgil.*

*Nec minus interea barbas, incanaque menta
 Cinphii tondent hirci* - - .

Tragi mutire dicuntur; Oves balare.

FERI (15) montani. **Wilde-Felsen-Klippen-Berg-Böcke.**

α. IBEX; nonnullis Capricornus, Αἰγύκρος; quanquam nunquam
 pro animal, sed pro sydere ponatur; **Steinbock.** *Homerus* ἰζαλον αἶγα vo-
 cat. Capra cornibus nodosis in dorsum reclinatis. *Linn.* Mas prolixam ni-
 gricantem barbam gerit. In Vallesia & Archiepiscopatu Saltzburgensi inpri-
 mis frequens. Nullum animal cursu & agilitate tantum pollere & simul
 tam ingentia cornua habere, *Albertus* scribit, quam Caper montanus,
 quem latini IBICEM vocant, cujus cornua a capite usque ad Clunes pro-
 tenduntur; *Gallis* Bouc etain; & *Plin.* Ex caprarum sylvestrium genere
 sunt etiam IBICES in Alpibus, pernicitatis mirandæ, quanquam onerato
 capite vastis cornubus, gladiatorumque vaginis; in hæc se librant ut tor-
 mento aliquo rotato in petras, potissimum e monte aliquo in alium transi-
 lire quærentes atque recessu pernicious, quo libuerit, extulant.

Calore fulvus, magno etiam hirco major; corpulentus; cruribus
 gracilibus; capite pro ratione corporis & cornuum parvo; pulchros &
 splendidos habens oculos. Magni ponderis cornua reclinantur ad dorsum
 aspera & nodosa, eoque magis, quo grandior ætas processerit; *Scaliger*
 vult, vetuli cornu pependisse pondo duo de viginti; in quibusdam nume-
 ratos esse nodos quatuor & viginti, totidem annorum conjectura. Sa-
 liendo Rupicapram longe superat, hoc tantum valet, ut nisi qui viderit,

vix

vix credat. Nulla montium rupes tam edita, aut præceps est, quam non TRAGVS.
saltibus aliquot superet; ulteriorem historiam *Gesnerus* tradit. Captus et
cum domesticis cicuratus ferum ingenium non prorsus exuit. *Fæmina*
mare minor, minusque fusca; major Capra villatica, Rupicaprae non adeo
dissimilis; cornua ei parva.

- (15) Ager Creticus sylvestrium Caprarum copiosus est, *Bellon.* Αἰὲ ἀγῖος, Capra fera, *Solino* pro specie sumitur, quæ domesticæ sit similis; Italicas enim Capras ex peculiari
sylvestrium specie ortas esse ratio suadet *Aldrovando*, quam opinionem *Varro* ad-
struit, ita enim hic: „Caprae, quas alimus, a Capris feris sunt ortæ, a quæis propter
„Italiam Capraria insula est nominata.“ Vid. *Kolbe* p. 141: In Africa multos dari
TRAGOS: *Stein*: *Bunte*: *Blaue*: *Gems*: *Taucher*: und *Klipspringer*: *Böcke*, nebst
noch andern mehr.

β. TRAGVS DORCAS, RUPICAPRA, CAPREA. *Gemse.* Αἰγας
voce generica *Oppiani*. Chamois ou Ysard *Bellonii* ⁽¹⁶⁾. *Mem. de l'acad.*
cit. I. P. p. 201. Capra cornubus erectis uncinatis *Linn.* Optime *Alber-*
tus: Caprae genus sylvestre non magnum; curva admodum unci habet
cornua, quibus se retinet, cum per devexa montium cadit. Minimus est
Caper montanus; gregatim pascitur; rubros habens oculos, acutissimum
visum; cornua nigricant parva, novem aut decem digitos longa, multis
nodosis circulis exasperata, minoribus paulatim, in unco nullis, is lævis
et acutus est ad hami instar; teretia, solida, initio tantum pollicis circiter
mensura cava; labro superiori sulcato. Post cornua duo adesse foramina
patentia affirmatur *Ephem. Germ. Ann. II. Append.* in respirandi usum.
Mares a fæminis nihil differunt, non cornubus, non colore, non reliquo
corpore. Color est fuscus et rufus; rarissime totæ albæ. Non summas
montium rupes, uti *IBEX*, colunt, nec tam alte et longe saliant. Descen-
dunt aliquando ad inferiora Alpium juga, arenam circa petras arenosas lin-
gentes, quasi salarias, circa quas venatores Capras feriunt. Conferantur
pluribus *Gesnerus*, *Bellonius* et *Oppianus*.

- (16) DAMA veterum quæ sit, parum constat. An in rerum natura sit, merito dubitat
Rajus; *Plinius* ejus mentionem facit inter Capras sylvestres transmarinas. *Gesnerus*
a *Io. Cajo* iconem pro Dama *Plinii* depingit, quod in adversum adunca habeat cor-
nua; Caprae magnitudine et colore Dorcadis; *Ovidius* fulvo tergo *Damas* descri-
bit; et *Martialis Lib. 1.*

Frontibus adversis molles concurrere Damas
Vidimus,

et *Lib. 4.*

Aspicias imbelles tentent quam fortia Damæ
Prælia, tam timidis quanta sit ira feris?
In mortem parvis concurrere frontibus audent.

Quidni ergo DAMA veterum sit RUPICAPRA, sive Caprea. De Ægagropilis
consultatur *Velfchius*.

TRAGVS. γ. TRAGVS STREPSICEROS, Gazella; the Antilope. Propter flexuram indirecti cornu ita vocatur. Vid. *Cajus* p. 56. **Gewunden Horn.** Capra, Gazella Africana cornubus nigris Oyramque veterum figurantibus, rugarumque ambitu contortis. Algazel, *Arab.* i. e. Dorcas Libycus; vel Caprea, Libyca. Caper cornubus teretibus dimidiato annulatis, arcuatis *Linn.* Altera cornubus brevioribus, ab imo et summo fere annulatis et circa medium inflexis; *Willughbeji* et *Raji*. Huc Gazella Indica rectis, longissimis, nigris cornubus prope caput tantum annulatis. Africa ADDACEM appellat. *Cajus* cranium cum cornubus dedit. *Gesnerus*, a quo desumpsit *Aldrovandus*, addit tantum: Cornua intus esse cava, sed longa pedes Romanos duos, palmos tres, si recto ductu metiaris, si flexo pro naturæ cornuum pedes tres integros. In ambitu describuntur palmis Romanis duobus. In summo levore nigrescunt, et tandem in acutum exeunt. Et hanc *Plinius* inter sylvestres capras transmarinas (i. e. *Africanas*) recenset, cujus cornua erecta rugarumque ambitu contorta, et in leve fastigium exacuata. Vid. figuram apud *Blasium* Anat. Anim. p. 368. et *Mem. de l'acad.* cit. I. P. p. 93. ibidemque descriptionem anatomicam septem Gazellarum. Les mâles ont les cornes plus grosses, plus courtes, et plus courbées vers le dos. *Belon.* Gazellam pro Oryge veterum venditat.

§. VIII.

δ. TRAGVS moschiferus (17). Moschus. **Muscus; Bock; Ziege.** Caprea moschifera ex musco *Iacobi Breynii* E. N. C. A. VI et VII Observ. CXXIX. *Segeri* de Capræ moschiferæ exuviis; et *Schræckius* A. VIII. p. 83; post figuram *Segeri* prævalet inter omnes reliquas *Neubossii* c. 16. p. 373. De illis *Scaliger* ad Cardanum: quod fides nostra ex aliorum sæpe numero pendeat mendaciis. *Rajo* neque e cervino neque e caprino genere esse videtur, quod cornua non habet, et an ruminet, incertum p. 147. Moschus cornua nulla, dentes canini superiores exserti, *Linn.* Dixerim: Moschorum alios esse cornutos, alios excornes, **Humlich**; illosque ex Gazellarum genere esse; Bisulcus; in inferiori mandibula pariter dentes binos caninos breviores, non exsertos habet. Secundum *Avicennam*, duos dentes albos habet intro reflexos, tanquam duo cornua; et juxta *Paulum Venetum* dentes quatuor, binos supra, totidem infra, longitudine trium digitorum. Maxilla superior, in qua longiores dentes 2 transversis pollicibus in uno animali, in altero paulo minus excedit inferiorem; auricularum longitudo 4 pollicibus: caput lupinam faciem exprimit; collum protrahitius dimidiam dorso longitudinem adæquat; quamvis pilorum extremitatem

tem colore varie luteo, castanino et albo natura tinxerit, omnes tamen TRAGVS.
circa radicem et in medio dilutioris sunt coloris, magis minusve albicantes.
In regione dentium incisiorum maxillæ inferioris, omnimode albi, prout
et omnes fere, quos auriculæ interne alunt, candidi apparent. Interne
pili medullam quidem habent raram et spongiosam, tamen et cavitates;
qui circa clunes et detriti quasi cavitatem manifeste ostendunt, et si in eos
insuffletur, permeabiles apparent. In folliculi (vid. fig. *Segeri*) pilis ab-
domini propinquieribus, crispatura obtinet. Receptaculi membrana in
duritie variat. In regno Pegu Gazellæ animal album (*Moose: Thier*), cu-
jus ex mandibula inferiore æque dentes utrinque singuli erumpunt; conf.
Scaliger de Moscho. Secundum Atlantem Sinensem exili cervulo haud
abimile animal, cornuum omnino expers; extuberantia quadam ad umbi-
licum parvum marsupium referente, subtili pellicula et subtilissimis stilis
vestita. In Ægypto et pluribus Africæ locis non videntur exsertos habere
dentes. Conf. Buselaphus *Caji* seu Moschephalus, i. e. bucula cervina,
cornubus nigris in summo lævibus, cætera rugosis; vid. *Hernandez* p. 554.
ibique plures autores, itemque Capram Syriacam *Gesneri* et *Rauwolffii*, ma-
jorem Capra, cornubus nigris, parvis, semel intortis, auribus longis pen-
dulis, sub gutture lobulis binis, ut in Porcis.

- (17) *ΜοσχίΦερως*, unde *αποσημαζομενος* *ΜοσχίΦερως*, i. e. *malum bonum*, quando ex fædo principio
res utilis surgit. „El musquelibet es una bestia del Oriente, que tiene la magnitud
„de Capreola en la ingre del qual crece un apostema de los cogidos humores, et qual
„quando fuere maduro le hiere, y friega en el arbol: y assidessata y corre la saguea,
„y alli se condensa y endurece: y la Substancia del humor se Uama Almizole; *velez*
„p. 50. „ *Exuvias Moschi* supra descripti exhibui 1750 Societati Gedanensium.

ε. TRAGVS, Capra sylvestris Africana, *Grimmii*. Capra capite fasci-
culo tophoso, cavitate infra oculos *Linn.* Colore obscure cinereo, in
medio capite fasciculum pilosum erectum gerens; *Eph. N. C. G.* Dec. II.
An. IV. Obs. 57. In utroque latere nasum inter et oculos duas cavitates
exhibet, quæ pinguem et oleosum flavum liquorem continent; inter Casto-
reum et Moschum medium pollet.

ζ. TRAGVS BEZAARTICVS. *Bezaar: Bock.* Pasan. Pazar. *Per-
sis* (18). Ibici congener. Secundum *Monardum*: Cervi magnitudine et
quodammodo forma; binis duntaxat cornubus, latis et in extremo mucro-
natis, atque in dorsum valde recurvis. Animalia adeo ferocia, ut inter-
dum Indos ipsos occidant; agilia præterea et ad saltum prona; vivunt in
antris; gregatim eunt; vocemque habent gemibundam; forma corporis
Capram referentia, pedibus hircinis; Ejusmodi ex turri se præcipitans in

TRAGVS. cornua cecidit sine ulla corporis læsione aut noxa, perinde subsaltans atque resiliens; vincebatur catena ferrea, omnes alios funes erodendo perfringens. *Monardes* Cervo-Capros vocat; verum non est Τραγελαφος, de quo mox. *Garzias ab Horto* Hirco genus testatur, et quidem mediocris altitudinis, *Goe.* Arietis prægrandis magnitudinem, qui Hirco similia ferat, describit *Acosta*, hacque descriptione propius accedit ad *Tragelaphum*. In Arabia *Alvarus Mendez* propriis manibus lapidem *Bezaar* ex animali protraxit (19).

(18) Lapidis Bezaar historiam vid. apud *Hernandez* p. 325. *Monardes* singulari libello vires Bezaar Orientalis prosecutus est; sed conferantur *Philos. Transf. Angl.* passim, et *Peyerus* *Meric.* I. c. 5. item *Capri-Cerva Kämpferi* p. 391.

(19) *Bontius* animal sic describit: Capræ istæ non valde dissimiles sunt Capris Europæis, nisi quod habeant erecta et longiora cornua, ac quædam ex eis versicolore sunt pelle, ut tygrides pulchro aspectu; produxi et exhibui in Societate Gedanensi *Tragi Bezaartici* exuvias tygrinas ex albo et fusco varias. *Marcgravius* de Chili regione, Capreas vocat, tam figura corporis quam velocitate, colore diversas, qui rufus, instar rubini; nunquam cicurantur. In Italiam attulit autor lapidem Bezoar, qui pendit uncias duas supra triginta, ex provincia *Cujo*, ubi majores, quam in provincia *Chile*. *Petropoli* cernitur Caprea gutturosa campestris hydrophobos, cornubus non ramosis, circellatim undulatis; sinu gemino leniter inflexis, bisulca, ruminans; folliculo umbilicato prædita, pelle pilisque Capreoli. Ohna et stera Mungalis in Dauria. An Capra moschifera *Breynei* et *Segeri*? Vide cornu, quod *Io. Dan. May* Capri Bezoardici esse sustinet in *E. N. C.* anno VIII. p. 1. et addenda *ibid.* p. 188; dubium manet cornu, dubium animal ipsum; concludunt *Collectores Ephemer.* „aut „exhibitum Capræ erit *Bezoardica*, aut *Gazella* potius; et quidni etiam *Gazella* „bezoardicis laborarent lapidibus, non habito respectu ad hyperbolicas lapidum virtutes. Ipse *Major* dicit: „Lapides hi miseris hircis ac capris tam molesti sunt, „quam hominibus lapides vesicæ ac renum. Quicquid sit, exuvias mihi dono datas habui, cornua vero aut animal ipsum non vidi.„

η. TRAGELAPHVS (20). Muflon; Fœmina. Battingen. Hirco-Capra.

(20) Ab ελεφος και Τραγος, Cervo et Hirco. Hirco-Cervus ex rupibus montanisque locis Mauritanicæ *Io. Caji* rar. anim. hist. p. 59. Vid. *Miss. IV. de Pisc.* §. V. not. d) et *Bellon.* S. O. I. c. 53. Figura quam dedit, parum valet.

Cornua in anfractum convoluta, ut Arieti. Mas retrorsus a latere consideratus similis est Cervo Nano; Cauda et flosculus sunt Cervi, prout et color, pili pedesque Cervorum sunt, collum adipale villosum, ut Cervus. Cornua sunt vervecis, valida, albicantia, nonnihil compressa, annulata et ad latera reflexa. Sat ferus, torquatus et catenatus. Fœminæ pariter non nisi antrorsum inspectæ Capras imberbes referunt; illæ satis mansuetæ, licet pavibundæ ad insolitum strepitum, adeo ut, prout Ibices solent, in parietes involitent. Nec Cervus, nec Hircus, sed animal sui generis ex utrisque *Anomalon*; prout Cervuli Guincenses plerique acornes, quidam

quidam cornubus hircinis brevibus simplicibusque, in speciebus ad utrum- TRAGVS.
que genus numerandi, potius tamen ad Tragos, quam ad Cervos, nam
Cervi habent cornua composita. Tragelaphus itaque propter caput, prin-
cipalem animalium partem, et propter cornua ad familiam hircinam revo-
candus, non ad genus Cervinum. *Cajus* p. 60 scribit: in utroque sexu un-
gulas quotannis decidere, ut in Cervis cornua: volente natura in ungulis
Cervum monstrare, cum in cornubus, quæ caprina sunt, non possit.
Quod tamen Dresdæ, ubi hæc animalia vidi, nunquam observatum.
Wurffbainius videtur in dubium vocasse, quod existant Tragelaphi, quando
in *Salamandr.* p. 9: Quærere, *quid sit*, cum ignoretur, *quod sit*, pro-
fecto est, nihil quærere. Hinc Tragelaphum aut Chimæram si quis no-
minet, non ob id constabit tamen, utrum in rerum natura sint, an vero
non sint. De Capris flavescentis coloris (gelben Ziegen) vid. *Samml.*
aller Reiseb. B. VII. p. 598.

θ. TRAGVLI GVINÆENSES. Animalcula pusilla. Guineische
Böcklein, Hirsch-Rehlein ⁽²¹⁾, vel Acornes, vel cornicula habent sim-
plicia ⁽²²⁾; suntque imberbes.

(21) Testantibus *Aristot.* *Herodot.* et *Plinio* Africa Cervos non habet. Alii affirmant: sed
finxisse dicitur *Virgilium*, Cervos in Africa venari Alcanium. *Kolbe* *Virgilium* se-
cutus est (p. 151) sed addit: daß sie aber solche Geweihe haben sollten, wie die Euro-
päische, habe noch nicht erfahren können, obgleich derselben etliche tausend Stück gese-
hen, und viele verzehren helfen. Sed quid hoc? Re ipsa *Gazellas* descripsit, vid.
Eund. p. ead. circa fin. quomodo cornua sint comparata. *Idem*: Man findet in Gui-
nea, Congo, Wida, und andern nahe bey dem Vorgebirge gelegenen Orten eine Art
kleinen Böckleins, das niemalen größer wird, als ein ordentlicher Hase; sed veritate
non nititur, quod cornua habeant cervina.

(22) *Seba* binorum nigricantium et acuminatorum corniculorum in una specie mentionem
facit; alterum *Capreoli* est.

TRAGVLVS Temamacama, *Seba* I. p. 69. tab. 42. Horum ingens nu-
merus in nova Hispania, instar Hinnulorum; valde parvi. Cornua tornata
recurva in acumen convergunt, quæ singulis annis nova spira aucta ætatem
animalis produnt; cornuum color coracinus; cauda pilis longis oblita;
oculi auresque magni et agiles, dentes prægrandes et lati; corpus brevio-
ribus pilis et dilute spadiceis universum vestitur. De dentibus in supe-
riori mandibula nullam mentionem facit autor; quantum cernere licet, in
incornibus hisce Tragulis dentes superiores pingi curavit.

TRAGVLVS Mazame, seu Cervus cornutus, ex nova Hispania. *Id. ib.*
Tornata quasi cornicula in acutumque recurvumque apicem vergentia re-
trorsum reclinata.

TRAGV8. TRAGVLVS; Cervula parvula Africana ex Guinea, acornis. *Seba* p. 70. t. 43. Licet pusilla, tamen sua in specie maxima. Summas inter delicias ciborum. Capra pedibus digito humano angustioribus *Linn.*

TRAGVLVS sive Hinnulus aut Cervus juvenis, pergracilis, Africanus; ejus pedes auro circumcluduntur; *ibid.*

TRAGVLVS Surinamensis, subrubra Cervula albis maculis notata p. 71. t. 44.

TRAGVLVS Guineensis pilo rubro longiore, p. 73. t. 45.

TRAGVS, bisulcorum MIXTVS. GIRAFFA. Camelo-Pardalis; a tenui cauda Jiratakacin, *Habessin.* Camel-Pardel.

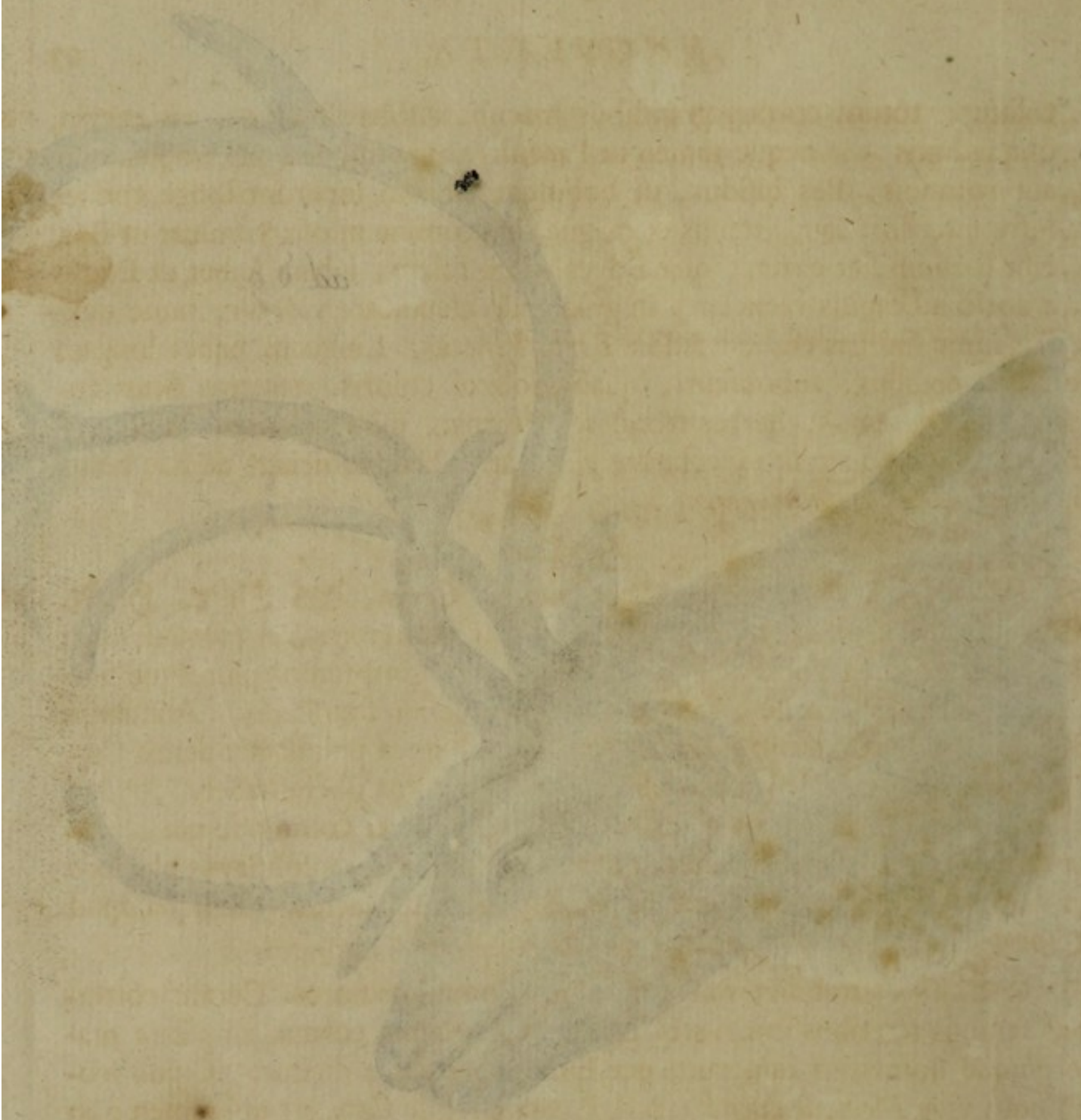
Ex omnibus quasi mixtum videtur ungulatis hoc animal, prout antiquus Poëta *Herticus* Lib. 4:

*Æthiopes animal mittunt, cui nomina mixta,
Ut corpus, maculae Pardum, anteriora Camelum
Ostendant, pede Bos, juba Equus, extima mandit
Ramorum, summa quos carpit ab arbore lingua
Vibrata, facilis natura, et mitis, ut illum
Haud veritus tractare puer, feritatis imago est,
Non etiam mores, in posteriora reclinans
Claudicat alterno incessu: spectacula Circo
Lata dedit - - -*

Fuit enim in spectaculis Romæ, prout notavit *Plinius*. Plura nomina ipsi a veteribus et recentioribus imposita: OVIS fera vel Ovifera, item Nabis; sic *Solinus*: quæ locorum Æthiopes tenent, feris plena sunt, e quibus quam Nabin vocant, nos Camelo-Pardalum vocamus. Nabuna loco vocabuli Nabin; A nabula et plura. *Ital.*: Giraffa, Girafa; recentioribus: Camelo-Pardus, eo quod sit ut Pardus maculis albis super aspersus, collo Equo similis, pedibus bisulcis, bovinis, capite tamen Camelo similis. Optima descriptio *Gillii* est, qui tres bestias in urbe *Cayra* vidit: „Duo „cornicula ex fronte eminebant, circiter sex digitos, in fronte media turberculum - - altum circiter duos digitos, collum longum septem pedes „cum caput extollit, sexdecim pedes a terra affert, illius longitudo a cauda „ad capitis verticem est duo de viginti pedum, tibiæ tam altæ posteriores „quam priores, at femora anteriora longe altiora posterioribus, nimirum „dorsum a cauda ad summum capitis verticem velut tectum carinatum at- „tolli-

ad d. 9.





„tollitur; totum corpus grandibus maculis distinguitur, coloris cervini TRAGVS.
 „obquadratis - - neque tamen ut Pardulis rotundis, sed aut obquadratis
 „aut rotundis; Pes bifidus, ut bubulus; labrum superum longe eminent
 „infra inferum; cauda tenuis et exigua, in acumine pilosa, ruminat ut Bos,
 „edit foenum, et cætera, quæ Boves edere solent; jubam habet ut Equus
 „a dorso ad capitis verticem; in gradiendo claudicare videtur, nunc dex-
 „tris nunc sinistris etc., Addit *Barb. Venetus*: Linguam habet longam
 duobus pedibus, subobscuri, quasi violacei coloris, teretem sicuti an-
 guillis, qua ramos, herbas frondesque carpat, mira celeritate in os tra-
 hens, ut vix ab attento spectatore videatur. Hæc sufficiant de hac bestia
 in genere *bifulcorum anomalo*.

§. IX.

IV. CERVVS. *ελαφος*. Der Hirsch. Cerva, das Thier. Hinde. CERVVS.
 Cornua, *τα κεραια*, ramosa gerit; Rami vel teretes vel palmati sunt;
Virgilius arborea vocat; aliquando unum et viginti ramos pluresque fun-
 dunt. Fœminæ acornes, præter solam rangiferam fœminam. Annuatim
 decidua sunt. Castratio, dejectis cornubus, nova pullulantia demit Cer-
 vis; recuperata dejicienda prohibet; Cerva quaterna ubera habere, *Aristot.*
 Pilus levis, mollis, intus quasi cavatus, ideoque et commode natare pu-
 tantur; color spadiceus communiter, rarissime albus; subflavus pluribus
 in fœminis, præcipue in Hinnulis, albis punctis distinctus. Reliqua apud
 autores, imprimis rei venaticæ.

α. CERVVS nobilis; ramis teretibus; omnibus notus. Cervus cornu-
 bus ramosis teretibus incurvatis *Linn.* Canadensis cornua ampliora ma-
 joremque numerum ramorum præ Europæo habere dicitur. Cujus ico-
 nismum vide *Mem. de l'acad.* cit. II. P. 65: Cerf de Canada; qui tamen non
 nisi sex ramos utrinque habet. Conf. *Transf. Angl.* No. 444. p. 388.
 Der edle Hirsch. De Cerva cornuta vid. *Ionstonum* Lib. 2. c. 2. art. 7. E.
N. C. Dec. I. A. IX. Obs. 88. Dec. II. A. II. Obs. 98.

β. CERVVS RANGIFER. Rennthier. Cervus cornubus ramosis tere-
 tibus, summitatibus palmatis. *Linn.* In Septentrione versus polum arcti-
 cum; Lapponiæ inquilinus. Rangifer, quasi ramifer. *Olaus Magnus* L.
 17. c. 8. tricornes scribit: Cornua duo eo loco quo Cervus habet, sed ra-
 mosiora et extensiora ad ramos quindecim alta; aliud vero in medio capi-
 tis, ramusculis circumstantibus cæteris brevioribus; tricornes de genere
 Cervorum, sed longe procerior, longior et velocior; vide pluribus auto-
 rem aliosque *Lapponiæ* Scriptores. Sane duo ramusculi teretes ad radicem
cor-

CERVVS. cornuum recta protensi, cornu tertium dici nequeunt; juniores unicum duntaxat habent, prout observavi d. 23 Nov. 1750 in ædibus meis in mare vivo (vid. tab. I.) cujus altitudo a parte antica ad humeros usque fuit 3'. 2'' Gedan. a parte postica 3'. 4''. Collum inferne, pectus et capitis latera, nec non cauda et anus albicantia; ore fusco; truncus cervini coloris; in collo villosus. Ungulæ quasi orbiculatæ; cornua hirsuta; figura colli et capitis ab animali pabulum sumente desumpta. Lingua in fumo cocta commendatur; *getrocknete Rennthier: Zungen*; optimi saporis.

Huc pertinet *Cervus Grælandicus*. Te Greenland Bugk *Edwardi* I. 51. De quo Dn. *Anderfon* p. 171: Eine kleine Hirschhart; heißet bey den Nordländern Keensdyr; ist aber den Keenen oder Rennthieren der Lappländer gar nicht, sondern vielmehr unsern Hirschen ähnlich, vornehmlich was ihre Klauen anbetrifft. Sie ist dieselbe Sorte, die auf Spitzbergen gesehen wird, auch von Farbe grau, obwohl einige dann und wann, die gelblich fallen, vorkommen. Das Geweihe ist allemal mit einer dicken rauhen Haut überzogen, und hat auf jeder Seite 3 oder 4 Enden, die plattlich, und der Rennthiere ihren näher, als der Hirsche, kommen. Sie sind gröblicher vom Leibe, als unsere Hirsche, und weil sie gräuliche Kälte ausstehen müssen, von etwas zottigten Haaren. Unsere Grönlandsfahrer merken an, daß die Hirsche auf Spitzbergen im August-Monate am feistesten sind, wie denn einer 60 Pfund Fett zwischen Fell und Fleisch gehabt. De altitudine ejus *Edwardus*: from the Ground to the tap of the Schoulders it is about three Feet high English meausur - - what is most remarkable in this Kind is the Nose, which is wholly cover'd with Hair - - Male and Female have Horns - - its Hoofs-are broad ad the Bottom; vid. *figuram*, quam *Edwardo* debemus.

γ. **CERVVS minimus, CAPREOLVS.** Cervulus. Caprea. *Rehe*. Cornubus brevibus ramosis, annuatim deciduis. Cuilibet constat. Capreoli Americani cornua habent binis duntaxat ramis acuminatis; *Seba* I. p. 73. t. 44. No. 6; forte juvenis fuit, a quo cornu produxit autor. Cervus cornubus ramosis, teretibus, erectis *Lin.* Huc Cuguacu-Ete et Cuguacu-Apara *Marcgravii* Capreae Brasilianæ. Capreolus marinus *Ionstoni*. Capream cornutam vid. *E. N. C.* Dec. II. A. VI. p. 367. cum figura.

δ. **CERVVS Palmatus, ALCE**; vera et legitima. Magnum animal *vulgo*. Hippelaphus; cum Tarando videtur idem. *Elent*. Rami cornuum palmati et lati, per totum concreta et solida, ut tornatilia sint; et contra Cervi cornua qua maximam partem porosa. Ungulis magna vis tribui solet. Pellis densa et solida adeo, ut vehementes etiam ictus punctim casimque factos avertat. In regionibus septentrionalibus notissimus. Cervus cornubus acaulibus palmatis. *Lin.* Huc referendus Cervus *Iosselyni* palmatus 12 pedes altus; the Moose Deer; the grey Moose, Indis Wampose; vid. *John Clayton* Trans. Angl. No. 210. p. 122. an *Elke* (Alce). Rursus *Paul Dudley* Trans. Angl. No. 368: that this grey Moose ist most liké

liké the ordinary Deer. Vide insuper Dissertat. *Samuelis Dale* Transf. Angl. CERVVS. No. 444. p. 384 seqq. de Alce nigricante of the black Moose; ibidemque figuram Cornu, Damæ-Cervi cornubus æmulum.

ε. CERVVS Palmarus, DAMA. Dama-Cervus. *Dam: Tan: Hirsch.* Multo minor Cervo nobili, longe major Capreolo. Dama est recentiorum; de Dama veterum supra. Virginianæ majores validioresque. Et unicolores, spadicei, et albi, et variegati. Cervus cornubus ramosis compressis summitatibus palmatis. *Lin.*

§. X.

FAM. II. DICHELON. Acorne,
in universo genere suo.

PORCVS, *πορκος*, antiquum nomen græcum⁽²³⁾; quasi Spurcus; PORCVS. *Schwein.* SVS, *Sau*, Scropha, *fäugende Sau.* APER, Porcus sylvestris. *Wild: Schwein.* Eber. VERRES; non castratus. Porcorum differentiarum multarum. Non dicam de Porco et Apro vulgari; nec de cornutis, qui valde suspecti. Observavit *Linneus* Sues monungulos, s. ungulis solidis, nec bifidis; talia phaenomena quidem notanda; vidi aliquando Cervum, ambobus pedibus posterioribus in solidas exeuntibus ungulas.

(23) Nunc *χοιρον*. Sus pure græcum ab *us*. Aper *Συγγος* a feritate *σὺς ἀγrios*, ferus vel agrestis; pecus maxime brutum inter animantia. In Macedonia et Ranae mutæ et Apri muti traduntur.

PORCVS MOSCHIFERVS; umbilicum in dorso habens. *P. Martyr;* *Oviedo;* *Acosta,* *Purchas,* *Marcgr. Faber &c.* Aper Mexicanus. TAJACV; MEXICO MYSK-HOG. Sus dorso cystifero, cauda nulla *Lin.* PECARIS du *Marchais* III. p. 313. Ce qu'ils ont de particulier, c'est un trou, qu'ils ont sur le dos, dans lequel on peut mettre le bout du petit doigt, en maniere d'Evant, par lequel animal reçoit l'air, qui rafraichit ses poulmons, et lui donne le moyen de courir tres long tems et tres fort. Ejus anatomen, autore *Edw. Tyfone* vid. in *Transact. Phil. Angl.* No. 133. p. 379; Glandulam dicitur habere odoriferam; conf. pluribus *Rajus* Syn. Quad. p. 97. et p. 108. *Valkenburgius* judicavit esse mammam; sed nil minus. Vid. *Cat. quadr. Petr.* in genere porcino p. 337. n. 22.

PORCVS BABIROVSSA, Babi-Rocsa, quod Apro-Cervum notat. Aper Indicus, insulæ Bouro Ind. orient. Magnitudine dicitur Cervi, forma, rostro & cauda Apri, pede Hirci; Fig. vid. apud *Sebam* I. p. 8. t. 50. & *Barthol. H. A.* Cent. 2. hist. 96. Quatuor dentibus exertis longioribus & incurvis;

PORCVS. curvis; duobus e maxilla inferiori, totidem ex superiori carnem rostri perforantibus; qui suos habent alveolos. Sus dentibus duobus fronti innatis. *Linn.*

PORCVS GVINEENSIS, auribus longis & acutis plane & prolongatis acuminibus; pilis brevibus, rufis, non fetis, quibus caret in dorso; quos tamen versus caudam & collum habet. *Marcgravii.* Sus dorso pone setoso, cauda nuda. *Linn.*

§. XI.

FAM. III. TRICHELON.

RHINOCEROS.

RHINOCEROS. A *ῥίς* et *κερας*. Naricornis *Catelani*. Abada, Noemba *Javens*: Elkerkedom *Persis*. Tuabba, Nabba, *cap. b. spei*. Nozorožec, Zebati *Polon.* Rhinocerote *Ital.* Le Porte corne *Gall.* Gomela Indis. *Nasehorn.*

Recte *Aldrovandus*: quod nullum animal, cujus natura magis sit in lubrico incertoque. Addit autor: licet secundum nonnullos duo animal habeat cornua, etymon tamen ipsi a priori, quod in naso fortius & utilius præ altero paulo supra fronte; & **WORMIVS** *Mus. p. 336.* varie a multis describitur, qui eum non viderunt, quo circa & errores haud paucos in ejus historia cernere licet apud autores.

Dalechampius (ad *Plin. Lib. XI. c. 27*) septem unicornua quadrupedia observasse vult, ad quorum censum Rhinoceros communiter referri solet. *Plin. ibid.* Aliis singula (*cornua*) & hæc medio capite aut naribus; & *Lib. VIII. c. 20.* Rhinoceros unius in nare cornu, qualis sæpe visus.

De famoso Unicornu terrestri, *Licorn*, *Einhorn*, supra §. IV. C In præsentiarum **RHINOCEROTIS** historiam premimus, cujus præcipuas corporis partes externas lustrare, tandem perpendere animum tenemus, utrum Rhinoceros *unicum* in proboscide, an vero *duplici* gaudeat cornu?

Jac. Bont. L. V. c. 1. nos certiores reddidit, se non solum in India orientali, sed quoque in universa Asia & cavæ inclusum & in sylvis vagans vel millies vidisse animal. Sequamur ejus descriptionem, quam cum aliorum scriptis, simul ejus figuram cum *Chardinii Itin. II. p. 60* & *Parsonii Transl. Angl. No. 470* conferre liceat.

Dicitur cute cineritia & nigra, instar elephantinæ; ab aliis coloris murini; secundum *Plinium* flavescens & buxini. *Chardinus*: Sa peau est d'un gris, tirant sur le noir, comme celle des Elephants, mais plus rude & plus épaisse; similiter *Strabo* sustinet elephantinum colorem, non buxinum esse.

Dn.



ad 8. 11.



Dn. C. A. van Bergen orat. de Rhinoc. fusci coloris animal ait; In Museo Moscardo: E di color simile al Bosso. Sic præter *Plinium* & *Moscardum* omnes autores cum *Bontio* sentiunt.

Pellis tota calvet, hinc inde, monente *Bontio*, paucissimis pilis stipata; secundum *van Bergen* et *Kolbium* animal omnino caret pilis. Melius *Parson*: quod non nisi in auribus & in extremo caudæ pilosum. Sic pellis nec squamata, nec loricata, nec sulcata, modo quo *Albertus Dürer* (24), quem omnes pictores sunt secuti, primum bestiam repræsentavit; similis figura apud *Kolbium* ex inadvertentia Editoris apparet, quod talis transformatio textui & descriptioni autoris minime respondet; interim cutis variis in locis plicaturis admodum rugosa, reticulata & valde crassa, quæ ictui *Macharæ Japonicæ* facile resistit. Tali modo rugæ et plicaturæ peltas mentiuntur atque umbones; omnes *Parsonius* ubique et accurate indigitavit; conferatur hoc loco effigies, quam *Dn. Albinus* (in tab. anat. VIII.) fieri curavit; insuper pellis est granulata ad instar cutis piscium ex Canum marinorum genere, qua thecæ cultrariæ superinduci solent; de illa sic *Chardinius*: Cette peau est couverte par tout hormis au cou et à la tête, de petits noeuds ou durillons.

(24) *Düreri* iconem et *Laurent. Catelamus* transsumsit; nec non *Giov. Jac. Rossi* nuova Racolta de li animali piu curiosi, in Roma 1650.

Pro ratione vasti capitis animal oculos habet parvulos; nec limis oculis ad dextram vel ad sinistram, sed non nisi corpora e diametro sibi opposita videt bestia.

Rostrum *Bontio*, *Plinio* et *Straboni* proboscidi Apri simile apparet; de quo *Bontius*: rostro est suillo, non tamen obtuso, ut *Suum*, sed acutiore, et *Strabo*: forma Apro proxima, præsertim quoad rictum; *Dappero*, qua externam speciem animal partim Apro, partim Tauro simile videtur. *Bironius* curios: de la nat. & de l'art p. 138. plura vidit, inquiens: Le Rhinoceros ressemble à un sanglier plus qu' à tout autre animal; et secundum *van Bergen* non nisi aures habet suillas, quas pro lubitu erigit deprimitque. In Sumetra maximos stabulare dicitur Rhinocerotes, prout *Couamæ* maximos Elephantes *Jo. Mocquet* IV. p. 199. Illos *Pausanias* Æthiopicos Boves vocat, conf. *Franz Velez* hist. de les anim. p. 49. *Bontius* corporis altitudine Elephantum æquare vult, pedibus tamen brevioribus; a *Strabone* cum Bubalo comparatur.

Mandibula inferior Tauri est, superior Equi; hac, prout Equi, scænum ex retinaculis depromere gramenque a solo in os colligere didicit, quippe superius labrum ultra 6 pollices exacuare potest, quo quæcunque prehen-

RHINOCEROS. sa velut sinuoso digito pertinaciter tenet. *Parsonius* observavit linguam lævem, contra aliorum autorum opinionem, sed labia rigide scabra.

A *Bontio*, *Chardinio* et *Parsonio* Rhinoceros tanquam mansuetum et sociabile animal laudatur; irritatum crudeliter sæviens. Mite animal Rhinoceros inquit *Amat. Lusitanus* in *Diosc. Lib. I. enarr. 52*; et *Martialis*:

Seque diu magnæ colligit ira feræ.

Vide apud *Bontium* historiam de quodam equite a laceffito Rhinocerote persecuto; demum bestia inter duas arbores hærente, et sclopo necata; esuriens quoque vel plagis excepta vultuosa fit et morosa. Fortitudinem præbuit, quoties coacta fuit ⁽²⁵⁾ Romæ cum Elephante vel alia fera duellum inire; tale prælium et *Uliassiponæ*, *Emanuele* regnante, anno 1515 obtinuit; qui animal Romam misit, quod vero, referente *P. Jovio Lib. I. c. 2* ex cavea eruptum in scopulis ligusticis interiit. Imperante *Heraclio* Rhinoceros una cum Elephante in arena extinctus, de quibus Poëta *Croce Rocq*:

che ambo moriro, et terminar non lice

Qual si fusse di lor la vincitrice.

(25) *Martialis*: Sollicitant pavidi dum Rhinocerota magistri.

Pompejus hanc bestiam primus in civitatem introduxit. Me latet, utrum post annum 1685, quo talis bestia Londini visa, in Europa alibi, quam in Anglia Rhinocerotes comparuerint. *Van der Berge* bestiam de anno 1685 in ære sculptam exhibuit, cum subscriptione: *Portrait au naturel d'un Elephant et d'un Rhinoceros arrivex depuis peu des Indes orientales; à Londres 1686 gravé par van der Berge.* Denuo anno 1739 1 Jun. Rhinoceros Mas Bengalensis Londinum appulsit, rursus anno 1741 fœmina, quam Dn. *Parsonius* descripsit.

Ut Porcus grunnire perhibetur et prout Aper celerem cursum recta dirigere ad id, quod sibi in oculos cadit; quod si appropinquantis furorem homo sive in dextram sive in sinistram vel tribus passibus evitare potest, animal longius prætercurrit; sic repetitis vicibus salutem sibi servabit insectatus. Cum Tygride Rhinocerotem socialitatem colere, illumque hujus excrementis pro medicina uti, compertum habere volunt autores.

Rajus Syn. pedem habere anomalum vult in quatuor ungulas fissum, seu quadrifidum. Sed extra omnem dubitationem posuit *Parsonius* *Transl. Angl. No. 470* ungulam esse bis sulcatam, consequenter tribus chelis pedes instructos, unde nobis TRICHELON; vide *tab.*; ibique pedes, quos *Parsonius* exposuit. Quo jure *Charletonus* Rhinocerotem ad Cervorum familiam spectare velit, hæsito.

Quod

Quod vero ad cornu vel cornua attinet, unde ipsi nomen est, nonnulli Rhinoceroti unicum in proboscide, alii duo adscribunt, *Labatus* vero relat. de l' Eth. I. p. 169 tria cornua adjudicat: „que le veritable „Rhinoceros en a trois, une au dessus des narines, une autre sur le front, „et une troisieme sur le dos,,; et postquam mentionem fecerit animalis unico cornu præditi, sub nomine Alicornu intelligit bestiam duobus cornubus munitam: „Alicorne a deux cornes, l'une sur le front, l'autre au „dessus des narines,,; nobis subolet, neutrum vidisse oculis suis. *Peyerus* merycol. et J. J. *Scheuchzerus* Phyl. Jobi culpant *Martialem*, quod huic animali duo adfinxerit cornua, quem et *Bochartus* Hier. III. c. 26. vel potius ejus epigramma 22 lib. de spect. longe lateque refutat, et corrigere allaborat, sustinetque *Scheuchzerus*, quod non nisi unicum in naso cornu ferat, unde est, quod cum *Ludolffo* contra *Bochartum* statuatur, laudatum ab antiquis Unicornu terrestre Rhinocerotem fuisse unicornem; huic sententiæ subscribere non hæsitamus ⁽²⁶⁾. *Bontio*, tanquam testi oculari omnique exceptione majori, plenissimam fidem debemus, Asiaticos ⁽²⁷⁾, et in India orientali Bengaleses, Cambajenses, Pananienſes, Malaccenses, Giamenses et Javenses secundum *Jo. Wolff. Heydt Schau: Pl. von Afr. u. Ost-Ind.* non nisi unicum cornu intervallo oculorum nariumque tenere; de his *Plinius supra*; et alibi: Magnitudo Tauri, forma Apro proxima, præsertim quod ad rostrum attinet, demto naso, cui cornu quoddam est recurvum omni osse durius; eo pro armis utitur, quemadmodum *Aper* dentibus; nec non *Oppianus* de Ven. II. v. 612:

*Rhinoceros oryge est aliquantum corpore majus,
Huic summo nasi succrescit acumine cornu
Funestum, gladius præacuta cuspide teter
Nam ferrum frangit.*

Ut *Dionem*, *Strabonem*, *Solinum* et plures antiquorum taceamus. Imo animalia, quæ hætenus ex Anglia nobis innotuerant, testata sunt, se Unicornua fuisse.

(26) Vocabulum hebraicum: Rim vel Rem in Bibliis german. *Einhorn*, Unicornu. audit, in vulgata librorum Moysis et Jobi RHINOCEROS, in *Psalms* et *Esaia* Unicornis; versione persica Kerk: quod autem *Deuter. XXXIII, 17* et *Psal. XXII, 11*. multitudinis cornuum mentio fit, id circo *Hieronymus* textus explicat de Unicornu, quod duo habet cornua; conf. *Baccius* lib. 2 de Unic. et *Clappenberg* de creat. disp. 5 th. 10; Hic: „Animantium seu V seu VI die creatorum nomenclatura hebraica — hodie quidem admodum incerta est populis septentrionalibus, nec omnia — „genera — ita innotuerunt, ut vernaculis nominibus hebraica semper sine errore exprimantur., *Gisbertus Cuperus* quidem in *Epist. XXI. p. 75* ad Dn. *la Croze* mo-

RHINOCEROS.

nocerotem appellat animal fabulosum, sed in Epist. XXIV. p. 83 hæsitare incipit, et p. 85 hæc habet: „D. *Witzen* iterum mihi loquitur de Monocerote, et ea quæ proferunt, persuadent mihi, hoc animal revera existere ac reperiri; de cuius existentia quoque Abbatem *Bignonum* Epist. XXII. p. 251 et Ep. XXVI. p. 270. *Cuperi* rationibus permotum intelligimus. Verum enim vero, si bene animo consideramus cornu *Dno Witzen* dono datum Epist. XXV. p. 86. quod ex *griseo nigrum et parvis circulis circumdatum*, et p. 253. *longitudine palmæ unius cum dimidia et quod excurrit, ejus color est subniger et fuscus, minime vero albus*, qualis esse debeat color istorum, quæ vulgo ab hoc animali desumpta esse perhibentur, tunc in suspicionem nobis venit, laudatum cornu fuisse RHINOCEROTIS. Summus Polyhistor G. G. *Leibniti*us Protogæa a G. L. *Scheidio* public. Gætt. 1749. §. XXXV exhibet effossum in Quedlinburgensi monte Zenikenberga anno superioris seculi sexagesimo tertio, cuius *Gerikius* libro de Vacuo per occasionem meminit. Unicornis in posteriore corporis parte, ut bruta solent, reclinatum, capite vero sursum levato, ante frontem gerens longe extensum cornu quinque fere ulnarum crassitie cruris humani, sed proportionem quadam decrescens; Ignorantia fossorum contritum particulatimque extractum est et spina dorsum atque ossibus Principi Abbatissæ loci allata fuere, vid. apud autorem tab. XII — mirabile audit ejusmodi illustre phænomenon 87 annos delituisse in obscuris, nunc demum in luce expositum; magis miramur adeo longum et ponderosum cornu animalis capiti proprium; sed transeant hæc.

- (27) Verisimile audit, *Moyse* in Ægypto Rhinocerotes sive Africanos sive Asiaticos, minimum Rhinocerotem Asiaticum bene notos fuisse sub nomine *𐤓𐤍𐤕𐤕* vel *𐤓𐤍𐤕* pro animali sumto, quod uno cornu præditum, ex qua nomenclatura successu temporum singulare aliquod animal enatum multis parasangis plane præstigiis prosecutum, cui adulterinum tandem cornu in fronte positum, cuius gratia inter criticos tot præclaræ altercationes obortæ, de quibus *Peyerus* p. 44: „Apparet meridiana luce clarius, quam frustra se quandoque torqueant et sudent critici nimis critici, dum inutili macerantur cura magnoque temporis dispendio sæpe de lana caprina rixantes quæsito prolixitatis tædio magis absterrent lectores, quam doctrinæ præstantia et simplicitate alliciunt; quam regulam quidem optimus autor ipse non secutus, quando *Martialem* summopere debellare contendit, quod Rhinoceroti duo cornua calculo suo imposuerit.

Verum enim vero, cogimur nihilo secius affirmare, permultos autores animal bicornem pronuntiasse, procul dubio, quod non nisi bicornia viderint. Ex veteribus *Pausaniam* et *Martialem* nominamus. Ille: vidi etiam Æthiopicos tauros, quos ex re ipsa Rhinocerotes vocant, quod illis e nare extrema cornu prominet: et paulo superius alterum non sane magnum; „in capite nullum prorsus habet; „ *Hic*

Namque gravem gemino cornu sic extulit ursum.

Apud *Beyerum* numus Domitiani pariter duo exprimit cornua. *Scaliger* exerc. 205. effigiem animalis in Tyrrheno mari extincti, non quidem animal ipsum, vidit, cuius in museo suo meminit *Moscardus* p. 235: „Che „haveva -- due corni, l' uno picciolo posto nella fronte et l' altro robertissimo nel naso. „ Demum *Parsonius* cit. loco gemina ejusmodi cornua fere contigua super corio proboscidis, propemodum æqualiter longa, quorumque

„rumque paulo longius 25¹¹ angl. adæquat, ex gazophylacio naturæ vene- RHINOCEROS.
 „randi Senis Dn. *Hans Sloane* in Tab. III. cum publico communicavit; et
 „apud *Olaum Jacobæum* Mus. Dan. p. 4. t. 3. f. 4. offendi duplex cornu, cu-
 „jus alterum 2¹, alterum 1¹ æquasse tradit; sic quoque *musæum Imperiale Pe-*
 „*tropol.* Vol. I. P. I. p. 338. inter animalia quadrupeda pedibus ungulatis n. 23
 „mentionem facit Rhinocerotis duplicibus cornubus, sine ulteriori descripti-
 „one. Simile *Schræckius* Eph. N. C. Dec. II. An. V. Obf. 245. p. 468. de
 „genuino Rhinocerotis cornu apud *Jo. G. Michelium* Aug. Vind. Pharmacop.
 „observavit ac descripsit, tandem concludens: „ Ita certum aliquod Rhino-
 „cerotis genus bicornæ in locis quibusdam dari; illud vero, quod *Thom.*
Bartholinus observ. de Unic. c. 21. in Technicotheca Florentina vidit, pro
 cornu potius monstroso habendum, quorum plura in H. nat. occurrunt;
 vide monstrosa cornua apud *Marfillium* in opere Danub. Tom. VI.
 t. XXVIII, quæ Capreoli et tab. XXVII, cornua speciosa, quæ Arietis
 sunt. Ejusmodi cornua duplicia anno 1739 die 12 Junii intrarunt in
 thesauros Regios Dresdensæ, testantibus litteris pie defuncti Do-
 mini de *Heucher*, quarum tenor ex vernacula sequens: „Satis arcte
 „succedunt contigua et corio valde tenaciter in hærent, ut nec ego, nec
 „quisquam alius, fucum ullum observare possimus, quod nullo modo sint
 „adglutinata vel aliter, pelli imposita; antè cornu conum repræsen-
 „tat rotundum, posterius recurvum dorsum versus, per totam longitu-
 „dinem in aciem quandam abit, ita ut animal, ambobus una cornubus
 „corpori cuidam inflexis posteriori secare et fatiscere valeat. „ Viri cujus
 celebris Successor in tuenda rerum naturalium amplitudine, *Eilenbergius*,
 de re metallica Consiliarius Regius, nuperrime me certiore reddidit:
 „Cornua intervallo 2½¹¹ a se invicem distare, cornuque alterius linea recta
 „altitudinem habere 15½¹¹, in circumferentia baseos 20½¹¹, quodque poste-
 „rioris longitudo sit = 9½¹¹, basis = 22¹¹; quæ spolia a beato Dn. *Curt ab*
Infiedel quondam Curia Regia Marechalco deposita fuerint. Plura externa
 cornua me latent, nisi quod *Tesdorpfius* Lubecensis, in rebus naturalibus
 curiose doctus, mihi retulerit, se talia apud quendam Lubecæ observasse,
 quæ tandem in Museo Principis, nescio quo, deposita, seque similia Am-
 stelodami pridem vendita audivisse.

Ipse quidem simplicia majora et minora habui, non duplicia in pelle
 communi. Inpræsentiarum hujusmodi duo cornua cum inveterato corio
 cohærentia ex communicatione humanissimi Viri *Georgii Lehmanni*, Con-
 civis et Pharmacopolæ Gedan. Societati nostræ exhibui, iconesque vivis
 coloribus secundum magnitudinem naturalem ad archivum tradidi, hoc
 loco figuris ad *quadram* reductis; Tab. II.

RHINOCEROS.

Fig. 1. Qua ratione cornua in proboscide confederunt. Anterius a basi ad apicem linea recta = 16^l''; qua curvaturam = 19''; posterius a radice ad apicem obtusum linea recta = 11^l. 6''', parum recurvum, quin conicæ potius figuræ.

2. Repræsentat spolia inverso ordine erecta, cornu longissimo ad sinistram.
3. Prout ambo in basi considerata, reclinata appareant. Peripheria cornu longioris in basi = 19'', brevioris pariter 19''; sic ambo evidenter habuerunt alveolos suos, de quibus BONTII cranium Rhinocerotis, altitudo cavitatis cornu longioris = 1^l. 8''', brevioris = 1^l. 10'''.

Exinde apparet, *Kolbium* erronee retulisse, quod Rhinocerotis cornu ossi capitis vel proboscidis sit connatum et cum osse continuum, quodque ad obtinendum spolium una cum parte cranii (prout scribit) extirpari debeat.

Liquet ergo, Rhinocerotum duas minimum dari species, vel, si ambo quoad reliqua plane inter se conveniunt animalia, duas varietates, quorum alter unicornis, alter bicornis, prout modo duos novimus *Narwhales* Monodontem et Didontem. Cum vero supra testatum reliquimus, Rhinocerotes Asiaticos non bicornes, sed monocerotes esse, consequitur bicornes in alia mundi parte stabulare. In America neuter illorum reperitur, ergo bicornes in Africa quærendi. Post hæc *Cyprianum* ad *Franz. Hist. an. p. 620.* mecum sentientem offendi, nimirum: „Rhinocerotes non esse tantum quærendos cum *Bontio* in remotissimis Orientis partibus trans Gangem, sed in Æthiopia alibique in Africa reperiri,, et cum a tempore *Pausaniæ* multi autores bicornium mentionem faciunt⁽²⁸⁾, quodque Romani has bestias opportune ex Africa nancisci potuerunt, præ illis ex India, recte cum *Parsonio* concludimus: Now we do not want sufficient Proofs to shew, that there is a Species of those animals in Africa, having two Horns on the Nose,

(28) Licet inficias ire nolumus, et Monocerotes Romæ fuisse, sine dubio ex Asia advectos, quod *Plinius* expresse ait, Rhinoceros unius in nare cornu, qualis sæpe visus. *Hamiltonius* equidem *Hist. Ind. Orient. L. I.* connotavit, se in *Tierra de Natal* varia Rhinocerotum cornua vidisse *Bombagam* transferenda, et inter alia quoque tria cornua ex communi radice propullulata, quorum longissimum æquaverat 18'' alterum 12'', tertium vero 8 uncias, angustiora præ Indorum cornubus, mucrone peracuta; sed in his natura videtur luxuriasse juxta productionem cornuum, ideoque ad insolita vel anomala referenda.

Legimus quidem in Relation. Hamburg. ad ann. 1744. No. XV, quod RHINOCEROS.
 forte mares sint bicornes, fœminæ vero unicornes, qualis differentia sexus
 intercedat in Cervorum et Alcium genere, notorium enim esse, mares
 proceris, fœminas concisis donari cornubus; verum, quod cum pace Dni
 auctoris dixisse velim, nobis non est notorium, fœminas Cervorum, Alcium
 et Capreolorum unquam cornigeras fuisse, ni aliquando phœnomenon ali-
 quod apparuerit, qualeprehendimus apud *Bartholinum* in fœmina ho-
 mine cornuta. Susplicamur itaque, clarissimum autorem a fœminis Ran-
 giferorum, quas cornutas esse novimus, ad fœminas Cervorum Alcium-
 que argumentari, interim saluum maneat monitum præfatæ relationi No.
 XV adjectum, in rebus naturalibus admodum salutare: „Ne scilicet ex-
 „terorum scriptis nimiam habeamus fidem, sed res ipsas, quantum fieri
 „poterit, propriis oculis attente legamus.“

Cæterum laudatus *Tesdorpffius* ex relatione cujusdam Viri, qui ad
 Caput bonæ Spei per multos annos Centurionis vices subiit, acceptum ha-
 bet, ipsum in Africa tam bicornes quam monocerotes vidisse, quod vero
 duplicia cornua rarissime pro spoliis reportentur, in causa esse, quoniam
 Venatores Afri alterum, quod breve, cornu minus curant, sed derelin-
 quunt vel abjiciunt. Forte Centurio in hunc sensum se explicavit, quod in
 Africa et duplicia et simplicia vel habuerit vel viderit cornua, Afri com-
 muniter breve cornu minus curantibus; quippe Vir probus et bonæ famæ
 cognomento *Biebering*, ex paterna linea collateralis quadam cognatione
 mihi conjunctus, qui per aliquos annos ad Caput bonæ Spei domicilium ha-
 buit, jam vero Gedani placida utitur quiete, extra quam spolia supra fata
 apud me viderit, me certiore reddidit, se non nosse in Africa Rhinoce-
 rotes nisi bicornes, quorum habitum formamque corporis ita descripsit, ut
 pro conditione hujus viri de narratione veri nullum dubium contraxerim,
 fidem suam obligantis, incolas Europæos ibi locorum has bestias non
 propter cornua persequi, ut pote, quæ in loco minus æstimantur, verum,
 quod plantationibus valde sunt nocivæ tellusque rurantur, ubi solum scin-
 dere damnosum, quodque Capenses ab interfectis animalibus nullum
 aliud lucrum reportent, quam plerumque cubicam orgyiam pellis, ex
 qua Larærii Infiles, Anglicanis scuticis quadantenus similes conficiant, va-
 lore quandoque trium numorum argenteorum (Ducaton); raro autem
 venatores (præter juniores) unum alterumve vel aliquando junctim ambo
 cornua solvant et in signum debellatæ bestię in prædiis suis exponant;
 iterum iterumque deponens, se inibi locorum Rhinocerotes unicornes
 dari nunquam audivisse, nec aliorum præter bicornium cadavera vidisse,
 E idque

RHINOCEROS. idque de certa sua scientia, quod ipsemet lorariam artem pro servitiis Illustris Societatis exercuit.

Nec *Kolbius* alius, quam bicornis mentionem facit, cujus alterum cornu humile, in adultis circiter sex pollices altum, cum tamen nostras = 11". 6''' par. et si quando duplicia cornua ex Museo Dni. *Sloanii* mentis oculis lustramus, cogitatione percipimus, ejusmodi animal non quidem speciem singularem, sed secundam varietatem sui generis absolvere, alioquin tertia foret species; sic et tertiam haberemus varietatem vel quartam speciem in Thesauris Dresdenfibus.

Ubi denique *Kolbius* ratiocinatur, naturam animali humile cornu eum in finem dedisse, ut eo ipso furorem ejus compesceret, id probare nequeo, quin potius terribilem amborum armorum sustinerem valorem; quodsi enim ira defervescent in cursu, e. gr. saxum anteriori cornu ruraverit et altero simul susceperit, facili opera saxum vel pone vel juxta se vibrare vallet, simile experimentum in animali patrare potens, de quo *Martialis* I. Epigr. 9:

Quantus erat Cornu cui pila Taurus erat.

Considerandum insuper venit, quod nec duplicia illa et fere æqualia cornua ex Museo *Sloanii* pro impedimento, ne scilicet furorem omnem exercent, ut *Kolbius* vult, natura animali concesserit; neque in eo calculum nostrum sententiæ autoris addere possumus, quod cornu humilius minoris sit consistentiæ præ longiore. Corniculum potius ex simili substantia conflatum, et cum brevius sit, eo robustius majoremque vim perferre et exercere potest.

§. XII.

FAM. IV. TETRACHELON.

HIPPOPO- TAMVS. HIPPOPOTAMVS. Bupotamus. Boinarin. Behemoth *Grew*. *Lud.* The River Horseor, River-Oxe. Wasser-Ochs. Fluss-Pferd. Equus Niloticus. Foràs-elbar, *Ægypt.* vid. Prodr. Quadr. p. 21. not. yy. TAB. III. Conf. Tab. III.

Dn. *Jussieu* Mem. de l'acad. des Sc. 1724: „Les Siecles - - ne nous „ayant ni detrompé du merveilleux de cet animal, ni guere mieux instruit „de sa figure et de son caractere, nous ne pouvons encore rien adjoûter „à ce que *Pline* en a dit - - quoique *Belon* nous en ait donné le dessein - - „et *F. Columna* - - un autre, neantmoins quelque exacts que soient ces „deux auteurs, ils ne sont pas assés d'accord sur la configuration de toutes „les parties d'Hippopotame etc. - - „ Interim conferendi *Belonius* et F.

F. *Columna* cum *Theveneto* et *Kolbio*. Quoad pedes *Thevenetus* scribit: HIPPOPO-
TAMVS.
 Ses pieds sont très gros -- et presque ronds, et avec quatre doigts chacun --
 extremo pedis ter sulcato vel scisso; chelasque undique ungula cornea cir-
 cumvallatas talumque suum habentes, digitos vocavit autor. *Columna* un-
 gulas singulas uncias tres longas dixit, et *Bellonius* in icone rotundas ungu-
 larum extremitates pictas habet, non rostratos ungues, quales sunt canum
 vel Luporum. *Kolbius* quoque pedes ungulas habere dicit, quater fissas
 i. e. ter sulcatas leviter, sive pedes quater unguatos, prout *Rhinocerotis*
 pedes bis divisi ungulas tres constituunt: Am Ende der Füße hat sie (die
 Seekuh) einen beynahe runden und breiten, auch in vier besondere Spal-
 ten eingedruckten, doch nicht getheilten Huf, i. e. talo integro. *Aristoteles*
 et *Plinius* ungulam, qualis *Bubus* vel *Cervis*, i. e. semel sulcatam prodi-
 derunt. *Matthiolus* non nisi hæc habet: pedes bisulci non sunt. *Ludol-
 phus*, qui figuram bestiae dedit: „Rostrum, oculis et maxime auribus Equo
 „per similis; corporis vero et pedum forma prorsus dissimilis, ac juba ca-
 „ret.“ Omnes autores sic conciliari possunt, quod licet in unguum de-
 lineatione ambiguitas, an quinque vel tres vel quatuor cernere liceat, ani-
 mal tamen tetrachelon sit, chelis quatuor, talusque quintam divisionem,
 sed improprie, in figura F. *Columnæ* exprimat. Itaque pro antiquorum
 Hippopotamo animal habendum. Secundum *Columnam* corpus a capite
 ad caudam pedes tredecim; corporis latitudo sive diameter pedes quatuor
 cum dimidio; ambitus crurium pedes tres; pes latus pedem; ungulae sin-
 gulae uncias tres; caput latum pedes duos cum dimidio. Oris rictus pedem
 unum; Rostrum crassum carnosum; oculi exigui lati unciam, longi uncias
 duas; aures tenues parvae breves non excedebant uncias tres. Dentes ha-
 bebat in inferiore mandibula sex, quorum bini exteriores e regione longi,
 semipedem lati et trigoni, uncias duas cum dimidio, per ambitum semi-
 pedem, Aprorum more retrorsum declives, non adunci, non exerti.
 Maxillares utrinque septem, crassi, lati, breves admodum. In superiore
 totidem et longi et maxillares; omnes eburnei, splendidi, in acie fere dia-
 phani -- Mammæ inter femora; zwischen den Hinterbeinen ziemlich kleine
 Citer, woran auch zwei ganz kleine Zitzen, *Kolbe*. Reliqua apud autores
 citatos; confer. *Aldrovandus* de Quadr. p. 181 sqq. et *Prodromus quadrup.* (*).
 De dentibus *Linnaeus Syst.* Ed. 6: Dentes primores superiores IV per paria
 remoti; interiores prominentes intermediis recta protensis; canini ubique
 solitarii oblique truncati. Ultimis diebus Maji 1751 inter alia egregie picta
 animalia ad manus venit figura in charta vivis coloribus expressa *Hippopo-
 tami*, juxta Alexandriam in Nilo sex globis plumbeis necata, cujus vul-

HIPPOPO-
TAMVS.

nera cruenta simul sunt indigitata. Iconem fecit: *Joseph Arnold*, *Mahler* in *Ulm*; qui sequentia inscripsit tabulæ: dieß Thier, so zu *Alexandria* im Nil geschossen, hat der durchlauchtige hochgebohrne Fürst und Herr, Herr *Ludwig*, Landgraf zu *Hessen* &c. zu *Marsilien* gesehen A. 1618. Pictor *Arnoldus* vixit 1669; cum vero iconismus *Ludolphi* per omnia, imo quoad ipsam scalam, similis sit figuræ nostræ, conjicimus, antigraphum hujus esse, quod *Ludolphus* *Historiæ suæ Æth.* anno 1681 inseri curavit. Sine dubio *Serenissimus Princeps Ludovicus Massiliæ* autographum ab ipso animali sumpsit, ut modo de ejus facie habituque corporis certiores esse possimus. Conferantur exuviae *Lugduni Batavorum*, quarum *Ludolphus* meminit in *Commentario ad Lib. I. cap. XI. num. 85.*

(*) *Marcgr.* p. 229 exhibet animal *Tapiierete brasil.* Anta *Lusit.* magnitudine Iuveni semestris: figura corporis quodammodo ad porcum accedens - - De hoc quod in anterioribus pedibus quatuor ungulæ, in posterioribus tres, media inter eas major in omnibus pedibus; sed quod addit: Sunt autem ungulæ nigricantes non solidæ sed cavæ, et quæ detrahi possunt; augurari non licet, an revera ungulæ sint, an vero, quod autor Ungues validos crassosque et eminentes supra digitis ungulas vocitauerit. Sic in dubio hærentes tam diu *Tetrachelis* adscribendum hoc animal duximus, quam diu causa ejus clare et distincte explicata non fuerit;

§. XIII.

FAM. V. PENTACHELON.

ELEPHAS.

ELEPHAS. Elefant. De quo *Plinius* ⁽²⁹⁾: Digiti in pedibus informes, numero quidem quinque, sed indivisi et leviter discreti, Ungulisque non Unguibus similes. *Aristoteles* ⁽³⁰⁾ vocat digitos quinque numero in pedibus, minus expressos ⁽³¹⁾. Ab *Hartenfels* ⁽³²⁾: in extremo pede Ungulæ quinque visuntur - - valde informes - - sunt pedes Ungulis magis quam Unguibus præmuniti. Similiter *Gillius* c. 4: Planta pedis prioris rotunda, quæquæ versus habens diametrum pedis unius - - In singulis pedibus anterioribus habet quinque ungulas inter se leviter discretas, sed non eminentes extra rotundam pedis formam. In *Catalogo vero animalium quadrupp.* *Musei Petropolitani T. I. P. I. Elephas* p. 338 ponitur inter Vivipara unguiculata; RHINOCEROS autem, HIPPOPOTAMVS et Animal Moschiferum exhibentur sub titulo: Animalia quadrupedia, pedibus ungulatis. In *Contin. XI. Relat. ex Tranquebar* p. 717: pedibus quater fissis, i. e. ungulis quinque. Minus completa descriptio pedum in *Collect. Itin. L. IV. cap. III. in linguam German. versa Parte II. p. 161.*

(29) *Lib. II. c. 46.*(30) *L. II. c. 2.*(31) *Conf. Matthioli in lib. II. Diosc. c. 50;**du Hamel H. R. Ac. Sc. Lib. II. Sect. 9. c. 1.*(32) *Eleph. cur. P. I. c. 9. p. 67.*

Dni. *de Wilde*, Imp. Acad. Petrop. membri, Observatio mecum communicata rem in clariore luce exponet.

Elephantum quidem solertissimus H. N. Scrutator *Io. Rajus* inter animalia unguiculata, sive inter illa, quorum pedum extremi apices prominent nudi, vel quorum digiti superius tantum unguibus construuntur, sed non undique ita circumvallantur, ut super ipsis incedere possint animalia, quemadmodum in Asino et Equo aliisque videre est, refert; ambigere tamen quodammodo unguum respectu videtur, quia tales tantum in iconismo consideravit, hinc Elephantem inter Ungulata et Unguiculata anomalum esse dicit. Nos animal manu contractantes percepimus, ista in omnibus quaternis pedibus extantia corpora cornea, non supremorum digitorum partem, sed digitos vel potius eorum apices vestire circum; hinc non dubitamus, Elephantem pro Ungulato et inter Solipeda et sulcata pro anomalo declarare, quia ejus tegmen pedis corneum fissuris sive sulcis perexiguus et brevioribus quidem est præditum, sed tamen super plantas pedum exporrigitur, et ad superincedendum continuatur. Talem in modum ungulas vidimus nec cute, nec aliis huc spectantibus partibus separatas; imo non multum abfuit, cute inter sulcos unguularum protuberante et indurata, quin pedem solidungulum, casu tantum in fissuras hiulcatum statuissimus, sed inquisitius illum examinantes cutemque inter sulcos et super ungulis ipsis tollentes, phalangesque digitorum rite detegentes reperimus, in pede anteriore quinque ungulas, in posteriore vero quatuor eorum utrinque esse; porro vidimus, has ungulas superne et invicem cuti coalescere, sed inferne continuare fungosamque intus includere et continere carnem, cui ultima digitorum phalanga adhærescit; adhuc notavimus in plantis pedum parem corneam, quemadmodum in ungulis, esse substantiam cum ungulis ipsis cohærentem, asperam, hispidam et sulcatam aliquantisper, tantum ungulis ipsis molliorem. Tandem invenimus plantam pedis anterioris orbicularem ambitu suo 4 pedes et 4 uncias, in diametro ubique $1\frac{1}{2}$ ped., posterioris pedis plantam vero oblonge rotundam 3 ped. 10 unc. secundum ambitum, sesquipedem secundum longitudinem, et 1 ped. quoad latitudinem complere. Incisuræ, quæ in plantis pedum, præsertim ad principia unguularum videntur, de contractionis unguularum et plantarum pedum motu qualicunque testantur. Cornea in ungulis substantia durior et compactior præ illa plantarum ab aëris liberioris afflatione et solis illuminatione provenit, quemadmodum apices unguularum obtriti et plani ex incessu animalis ponderoso contraque terram in elevandis pedibus allissione potius, quam a naturæ ritu dependent, qui varias exinde adi-

ELEPHAS. piscuntur figuras ac planities. Præterea totum ungularum et plantarum tegmen tubulis juxta oppositis videbatur conflatum, ita ut asserto perspicacioris *Malpighii* in epist. de veget. cornuum prolato, confirmare quædret: „Cornua atque ungulas initio puris vasculis et fistulis componi, „quæ tandem satis elongata crescunt, concresecunt atque in tale durum et „solidum abeunt corpus; huc usque Dn. *de Wilde*.

ELEPHANTIS *Nasi* officium est singulare, quo et pro manu utatur, *Arist.* I. c. 9; quoprehendit et cibum et potum, et ad os adducit. Mammæ ipsi sub armis duæ, *Wottonus*; et *Arist.* L. II. c. 3: Elefantus quamquam duas tantum mammas habeat, juxta pectus tamen potius, quam in pectore habet; et *Scaliger*: Sane eas sub armis gestat. „The male as well „as female Elephant have Teats, but they are very small, in respect of „the Bulk of its Body, and so placed, that sideways you can't see them, „*Tyson Ourang outang p. 11.*„ Africani majores sunt Ceylonensibus. Pilis carent. *Struch* Account of the taking and taming of Elephants in Zeylan, Phil. Transf. N. 277: ibidem esse speciem Elefantum, qui durante vita extantibus dentibus carent, *who never have the two long Teeth*. Alias dentes extantes et inversi five reflexi dicuntur in maribus, quibus licet non mordeant, vehementer tamen incidunt; *Wottonus* appellat resimatos in fœminis, minores et deorsum vergentes, pronique deviantes; vid. Osteograph. Elefant. Dn. *Patrik Blair*, Phil. Transf. No. 327. qui fœminam disseccuit, cujus dentes extantes deorsum versi. *Kolbius* de dentibus fœminarum nullam mentionem fecit; negat quoque, quod miramur, *Ludolphus*, quin solis maribus cornua competere dicat, Lib. I. c. 10, fœminasque ut Cervas illis carere. Proboscis non duobus foraminibus, sed unico tantum pervia lingua satis lata et longa, contra alios autores *Seba* Th. I. p. 176; maxilla inferior parva paucaque carne obducta. In oris parte superna rotundum patet foramen, per quod dentes maximi superiores sese penetrant, quando fugere desinit pullus. Autorum alii sesquiannum gestationis Elefantum determinant, alii duos annos, alii alios terminos. De pedibus *Seba* alleg. loco: Bini antici pedes quinis digitis, brevibus inæqualibus, postici vero quaternis tantum terminantur, obtusique quodammodo subtus crassissimo callo, cui inter currendum innituntur, instructi sunt.

§. XIV.

Iam ORDINI PRIMO UNGULATORUM pro hac vice colophonem imponimus. Autores negotium nobis facefferunt, eo magis, quod

quod crassis tenebris plerumque circumfufum, ut aliquando vix Indagines perfentire liceat. Prævidimus modo non minorem sustenturos laborem juxta reliqua, quæ appellamus Animalia Digitata tam Pilofa et Zootoca quam Depilata et Ootoca (*), fed nolumus animo cadere, fic omnia ex fententia cedent, rem ipfam locuturi, ne longius aberremus; magnaue nos fpes tenet, fore, ut veritas paulo propius in lucem proferatur; cæterum cum *Rajo* Syn. p. 153. afleverare poffum, quod de hiftoria quadrupedum condenda, (*ante femefire fpatium*) ne per fomnum quidem cogitaverim. Scripfi 3 Nov. 1750.

(*) Parum abfuit, quin fuperfediffem labore; imo aliquantifper tædium me cœpit, poftquam legeram magni nominis *Buffonium* Hift. natur. gener. et partic. avec la Defcr. du Cab. du Roy Tom. I. Difc. I. qui p. 33: „Animaux, qui feront les plus neceffaires, les plus utiles, tiendront le premier rang, par ex. il donnera la preference dans l'ordre des Animaux au Cheval, au Chien, au Boeuf etc., quem ordinem *autor* appellat: *le plus naturel de tous*; et p. 36: „Ne vaut il pas mieuf faire fuivre le Cheval, qui eft folipede, par le Chien, qui eft fiflipede, et qui a coutume de le fuivre en effet, que par un Zebre, qui nous eft peu connu, et qui n'eft peut-être d'autre rapport avec le Cheval, que d'être folipede., - - Ordo quem clariffimus autor nobis proponit, me iudice, maxime naturalis dici nequit. Antiqua difpofitio quadrupedum in ungulata et digitata minime arridet clariffimo Dno. *autori*; ipfamque naturam, cujus difpofitio antiquiffima eft, multum redarguit, quod folipeda, furcipeda et fiflipeda produxerit; hunc tamen ordinem et indocti fequuntur coloni, feque fentiunt perfuafos, effe naturalem ideoque et fimpliciffimum. Non confundunt Canes cum Equis, quod Canis folet effe Equitis pedifequus; utuntur Moloffis, ut custodiant Equos vel in equili vel in campis. Sorices et Feles magis funt familiares Equis; illi una cum Equis pabulantur, hi obfervant parafitas, capiteque plectunt, quibuscum Equus tamen nihil commune habet, etiamsi et Canis et Sorex et Catus fequerentur Equum, hofpitiūque pugneum in itinere celebrarent. Maxime arbitraria eft difpofitio talis, quam nihilominus culpat Dn. *autor*; magis naturalis illa, ubi Equum infequitur Afinus, Bovem, Ovis, Capra et plura, quæ in campis, pratis et fylvis aliqualem inivere focietatem. Interim cum Dno. *autore* fentio, indigena animalia quilibet ante fatis cognita habeat, quam extranea investigaret. Cui jam Taurus familiaris, non Urum dixerit Leonem; Pafferem qui novit, non confundet cum Struthione, et quæ porro.



§. XV.

TABVLA SYNOPTICA DIGITATORVM.

DIGI- TATO- RVM.	PILOSA vel quadan- tenus ; (five sint mere co- riacea, f. cata- phracta. Omnia : vivipa- ra: ζωο- τονα).	FAM. I. Didactylon. §. XVI.	Camelus §. 16.
		FAM. II. Tridactylon. §. XVII. constanter in ante- rioribus.	Silenus §. 16. Ignavus §. 17.
		FAM. III. Tetradaactylon. §. XIX. constanter in ante- rioribus.	Tamandua §. 18. Tatu (loricatus) §. 19.
			Cavia §. 20. (hirsuta) {Lævis. Dorso aculeato.
			Lepus §. 21.
			Sciurus §. 22. } cauda pilosa. Glis §. 22.
			Sorex §. 22. Mus §. 22. } Talpa §. 22. } cauda tereti. Vespertilio §. 22.
			Mustela §. 23.
			Acanthion §. 24. (Erinaceus. Hystrix).
		FAM. IV. Pentadaactylon. §. XXI. constanter in anticis.	Canis §. 25. Lupus §. 26. Vulpes §. 27. Coati §. 28.
			Catus §. 30. Lynx §. 31.
			Felis §. 29. Pardus §. 32. Tigris §. 33. Leo §. 34.
			Ursus §. 35. Gulo §. 36.
			Satyri §. 37. { Simia §. 38. Cebus §. 39.
		Anomalopes (pendacty- lon). pedibus quibuscunque anferinis. §. XL.	Lutra §. 41. Castor §. 42. Rosmarus §. 43. Phoca §. 44. Manati §. 45.
		DEPILATA (five tecta five nuda, nequaquam pilosa; omnia ovipara five ζωο- τονα; vid. tabulam specialem. §. XLVI)	§. XVI.

§. XVI.

O R D O II.

QVADRVEDIA DIGITATA, PILOSA;

Omnia Ζωοτοκα, Vivipara.

FAM. I. DIDACTYLON.

I. CAMELVS. Camehl.

Subtiliter distinguit *Moyſes* Levit. XI. inter Sciffionem Divisionemque **CAMELVS.**

Ungulæ, quando mentionem facit animalium, quæ et findunt et dividunt, aliorumque, quæ quidem eas dividunt, sed non findunt. Notandum enim cum *Majo*: findere (Schafa) ungulam, et fissam habere ungulam Hebræis animal dici, quando plane scissa et quasi dissecta est ungula, ut in Suibus cernimus; dividere autem et divisam habere ungulam (paras), quando fissæ quidem est, non tamen prorsus ex omni parte, verum infra adhæret, ut in Camelis; unde didactylus unguibusque instructus, non ungulatus (spaltet nicht die Klauen) hinc ad esum prohibitus, etsi ruminet, et dentium ordine superiore careat ⁽³³⁾. Ex mente *Aldrovandi* de Bisulcis p. 892. nec solipes, quod sunt scissuræ, nec bisulcus, cum digiti anserino more cohæreant. Habet itaque binos digitos unguiculatos pelle infra conjunctos, unguibusque tanquam tegmentis et digitorum extremis prominentibus; conferatur *Wottonus* fol. 82. a. Pes vestigio est carnosus, Urſi modo, qua de causa pedes in longiore itinere sine calciatu faciſcunt; est enim animal in Oriente et in Indiis inter jumenta desideratissimum. Mares in adversum mingunt: genitale enim inter crura posteriora caudam versus spectat. Fœminæ in ventre habent mammas binas cum papillis quaternis. Colla Cameli longa, crura perplexa, gibbi in supero corporis trunco Cameli veri, quibus carent spurii.

(33) Conferatur supra §. I. nota (1) de pedibus ungulatis. *

CAMELVS, Beschet; Bactrianus fortissimus; binis tuberibus in dorſo, totidem in corporis parte ima; minor Arabico. Camelus tophis dorſi duobus, *Linn.*

CAMELVS.

CAMELVS, Imel, Arabicus, altissimus, unico tubere supra et infra. Dromedarius Academicis Parisiensibus et *Rajo* Syn.

CAMELVS minimus; Dromedarius; Æthiopibus Raguahil vel Ebamari, ad equitandum, unico tubere; animal velocissimum, conficitque uno die amplius, quam centum passuum millia. Δρομος enim Græcis denotat cursus velocitatem. Communiter solet altissimus et tuberibus duobus vocitari Dromedarius (*). Camelus topho dorsi unico. *Linn.*

(*) Dromedari, eine Art Camehle, so viel schneller laufen; della Valle.

CAMELVS spurius, Peruanus, GLAMA dictus; ελαφοκαμελος *Matthioli* Epist. 5. *Raj.* Syn. Camelus dorso lævi, pectore gibboso. *Linn.* Pro ovis specie perperam habitus a *Fabro* aliisque autoribus. Longus 6 pedes, altus 4'; capite, collo, ore, superiori præsertim scissura ac genitali Camelum refert; anterioribus dentibus in superiore mandibula caret; ungues habens acuminatos, qui circa pedis ambitum in cutem crassam abeunt, prout est planta Cameli, onus communiter 150 imo et 250 librarum ferre non recusat; vid. plur. *Jo. Fabrum*; et Epistolam *Matthioli* a *Marcgravio* traductam post *Pisonem* p. 58.

CAMELVS laniger, Peruanus, PACOS, vulgo Ovis Peruviana; oneribus portandis minus idonea, sed lanæ et carnis gratia præcipue alitur. Sunt itaque Peruani Camelo congenere si recte descripti. Tuberibus carent. Camelus gibbis nullis; *Linn.* Mirabilem figuram vide apud *Marcgravium*; conf. supra nota (13).

SILENVS.

II. SILENVS (34). Simia personata (35) verkleidete Affe, Ai Ceilonicus *Seba* I. p. 54. t. 34; cujus Catulus t. 33. num. 4. Bradypus manibus didactylis, cauda nulla. *Linn.*

(34) i. e. tardus et negotiis inutilis, unde Silenus senex ab Afino vehi solitus.

(35) Prout Afinus Cumanus olim creditus Leo.

Animal a *Seba* primum descriptum exhibitum. Tardigradus, vel Ignavus non est, licet agilis adeo non sit, prout Simiæ vel aliæ bestię, et licet, si verum, cantilenam animalis AI habeat; Ambos Tardigrados Ceilonicos vocat, matrem et catulum, hunc sine pilis exhibet, qui rictu parvum canem et toto capite cynocephalum æmulatur; cauda omnino caret, et auriculæ breves sunt ac rotundæ, capiti quam proxime adstantes, prout sunt aures Simiæ; unde Simiam personatam appellavi. Matrem sic describit: Capite et ore hæc species omnino discrepat. Americanis scil. Tardigradis, omnino alia est quam præcedentis, tardigradi, forma. Nates pollicitus, femora pedesque prout in Ursis vel in Simiis; sed pilis densissimis,

firmis, lanam quasi referentibus hispida sunt, id quod et reliquum per corpus obtinet. Pedes antici non nisi binos gerunt incurvos et longos ungues, postici vero ternos. Dum arbores conscendere tentant hæc animalia, longis suis nituntur pedibus, quia natura ita sunt comparata, ut pro lubitu flecti et ad peragenda quævis necessaria torqueri queant, quod adeo non miramur. Clamorem habet, quem Ignavi edere solent. Fœmella saturate est gilvi coloris per corpus superum, dilute vero cinerei subtus; auriculæ planæ capiti adpressæ, uti in Hominibus, et capitis crine obteguntur. Bina in pectore, inter anticos pedes gerit ubera, prout in catulo mare cernere licet, cauda nulla, dum Tardigradi curta obtusaque gaudent cauda; conferatur Ignavus, qui sequitur. Vapulavit aliquando optimus autor de nominibus propriis, sic, Yzquiepatl seu vulpeculam mexicanam, Tamanduiam dixit p. 66, quasi aliam omnino speciem, canis septentrionalis fere æmulam; maxilla inferiore crassa et rotunda, binis insignibus dentibus armata; cum tamen de sex diversis speciebus sit professus, quod omnes dentibus careant.

§. XVII.

FAM. II. TRIDACTYLON.

I. IGNAVVS. Tardigradus. Ai; Unau Jo. de Laes. der Saule. IGNAVVS. Luitaardt Belg. Pezillo et Perico ligero, Priguica, Hisp. et Lusit. BRADYVS manibus tridactylis cauda brevi. Linn. (36) Paresseux. Saule.

(36) Vid. Clus. Exot. Lib. 5. c. 16. et in Aucr. Thevenot c. 52. Marcgr. L. VI. Grew Mus. Reg. p. 11. Tardipes Raji. Syn. Jos. a Costa L. 4. c. 38. Ob tarditatem motus et pigritia dicitur, rependo enim passus 50 diem solidum requirit; in Cacuminibus arborum, in quibus frequentius degit, biduum integrum, et in descensu tantundem.

Notæ characteristicæ: Incessus tarditas summa; crurum anteriorum præ posterioribus longitudo, et tres tantum in singulis pedibus digiti unguiculati.

IGNAVVS, Americanus, risum fletu miscens, Sebæ I. pag. 53. Tab. XXXIII. f. 2. Pilus ex griseo quasi variegatus; auriculas nullas habens, sed tantum meatus auditorios; crura et pedes plumbea; unguibus incurvis.

IGNAVVS Marcgravii; magnitudine Vulpis nostratis. Longitudo corporis pedalis, Clusio 14 uncias, pedes valde angusti, ut non mirum, quod non nisi cum difficultate progredi queat; unguibus deorsum incurvatis, superius arcuatis, inferius carinatis. Caput parvum, subrotundum. Dentes haud magni, instar Agni; Clusio lati (37).

IGNAVVS. IGNAVVS Americanus, somniculosus; cinereus; crura cujus pedesque pilis brevissimis obsita, gracilia; unguibus humanis similibus; vulpeculæ magnitudine; *Mus.* olim nostri in phiala vitrea; dentibus agnitis.

IGNAVVS orientalis; minimus. Ost = Jüdischer Loryer, *Mus.* olim nostri; pilis rufis; *Vincent.* Cent. II. n. 71; unguibus simiæformibus (38).

(37) *Car. Linn.* quidem edentulum dixit; Sunt vero omnes dentati; vid. *Prodr. de quadrupp.* p. 12. nota t). Correxerit primus ita: dentes incisorii intermedii nulli *Syst.* N. Ed. 6.

(38) Male *Gesnerum* Ignavo nomen Arctopithecii indidisse queritur *Marggrav.* Lib. IV. c. 1. in fine; nihil enim commune habet cum Simiis. *Linnaeus* hoc animal ad Antropomorpha numeravit.

§. XVIII.

TAMAN-
DVA.

II. TAMANDVA. Tamandua - Guacu - Tamandua - J, *Margravii.* Ursus formicarius, Candani. Ant-Bear, *Raj.* Myrmecophaga, i. e. venator formicarum; Mieren-Eeter, batav. Ameisen-Fresser; Ameisen-Schlucker. Mange-fourmis Renard Ameriquen; *du des Marchais* III. p. 307. Erd-Schwein, *Kolbe* p. 165. Fourmiller.

Corpore satis longo, capite prolixo, rostro sensim attenuato, lingua tereti, longa, emissili, formicis capiendis aptissima in acumen desinente, cujus extremum in exiguum globulum abit; dicitur in ore gerere duplicatam, *Marggr.* et *des Marchais*, qui bona fide *Margravium* secutus est, nos non temere judicamus, linguam ejus ita se habere, prout natura construxit linguam avis PICI, ut commode recondi et emitti possit; cauda longa hirta quidem, minime autem tam ampla, ut Vulpis caudam superet, il n'ya point de renard au monde, qui ait une queue aussi ample, que la leur; *des Marchais.* Animal plane edentulum, tardum, ut ab homine capi possit, prout *Silenus*, Ignavus, Diabolus Tajovanicus, Armadillo, Hystrix &c., posteriorum pedum planta similitudinem habens cum plantis urfinis; solummodo in Indiis occidentalibus stabulat, admodum inibi vulgare; linguam, quando formicis vult vesci, exferit, et formicarum tumulo tam diu imponit, donec plena sit formicis, quas deglutit; pilis vel canis vel nigricantibus vel ex albo flavescentibus; habuimus Tamandua pilis canis; In anterioribus pedibus digitis tribus, non quatuor nec quinque, instructum, in posterioribus omnes Tamandua quinque habent digitos; unica specie hic no. 3, quod singulare anomalon audit inter quadrupedia omnia, qua pedes anticos Monodactyla; ut Tamandua

manduam recte dixeris: quadrupes digitis anteriorum pedum paucioribus.

TAMANDVA.

I. TAMANDVA - GVACV, i. e. Myrmecophaga; omnium maxima. Animal, secundum *Marcgravium* magnitudine Canis Lanionum, qui magnitudine inter se multum differunt, cujus pedes anteriores in quatuor digitos divisi, quod omnino fallit, medii duo maximi, unguibus longis, posteriores quinque digitis instructi quod verissimum. Sed consule *Sebam* p. 66. et inspice in tabulam 40 ibique in figuram I. Pedes anteriores tri-dactyli sunt, posteriores pendactyli, uti in omnibus. Ulterior *authoris* descriptio hæc: „quod sit longo corpore, altis latisque scapulis, capite „admodum prolixo, rostro sensim attenuato, patulis amplisque naribus, „lingua longa, ad sesquiquadrantem ulnæ emissili; auriculæ longæ pendulæ; oculi sat grandes, crassis palpebris defensi; rostrum longum, rugis „numerosis -- raro pilo vestitum; caput breve, planum, pili pressuli tegunt; reliquum corpus longis crassisque pilis quasi setis porcinis hispidum, qui tamen proxime ad cutim tenuiores et lanuginosi, dilute spadicei coloris; venter pilos magis rufos gerit; Caudæ longæ et in acumen „definentis facies superna dilute fusca est. Fœmella octo papillis ventre „prominulis donata, ternis nimirum utrinque versus pedes posteriores, binisque inter pedes anteriores -- Antici posticque pedes a Num. 2. tabulæ XXXVII. ita legendum pro: præcedentis tabulæ, haud differunt, nisi „quod majores sint ⁽³⁹⁾; omnes species dentibus carent, ⁽⁴⁰⁾. Rarissimum hoc animal farctum et nitide dispositum inter Thesauros rerum naturalium Dresdæ conditos cernitur, cujus accuratam delineationem, quam hic Tab. IV. exhibemus, gratiosissimo Ministri principis Comitis *de Brühl* permissu, pro suo in historiam naturalem studio, humanissime nobis transmisit Cl. *Eulenburgius*, Consiliarius rei metallicæ et Thesauri illius Inspector, amicus noster certissimus. Altitudo animalis ulnam ferme superat; collum, caput et proboscis ulnæ et trium pollicum longitudinem emetiuntur, corpus vero ita ut cauda sola considerata eandem ferme longitudinem servant. Proboscis parum pilosa, in orificio, ex quo linguam longius emittit, excavata est. Oculi parvi nigri, auriculæ admodum breves subrotundæ inveniuntur. Collum, corpus et pedes, pilis seu potius setis copiosis et rigidioribus instruuntur, brevioribus et mollioribus his interpositis, omnes quidem ex nigro et cano variant, a collo vero ad scapulas utrinque longa series nigrorum pilorum, ex lato in angustum versus dorsum posteriorem partem extenditur. Cauda instar equinæ maxime hirta, setis rigidioribus nigris obsita est. Pedes anteriores tetradactyli, poste-

TAMAN-
DVA.

posteriores pentadactyli, unguibus in pedibus anterioribus longioribus et crassioribus magis inflexis, quam in posterioribus armati conspiciuntur.

(39) Jam vero Tamandua no. 2. t. 37. quæ hic in ordine secunda, tribus digitis anterioribus, et quinque posterioribus gaudet.

(40) Nihilominus optimus autor p. 66. no. 2. animal Ysquipatl, seu vulpeculam, dixit Tamanduum Mexicanam, *Hernandezii* Myrmecophagarum aliam omnino speciem, capite ovillo, inferiore mandibula binis insignibus dentibus, pedibusque omnibus pendaetylis; animal et secundum *Anton. Recchi* nullo modo in tribum Myrmecophagarum trahendum, vid. supra SILENVUM ad finem §phi XVI.

2. TAMANDVA - J. *Brasil. Marcgr.* The lesser Ant-Bear *Raj.* Syn. Pedes, inquit, magnitudine Cercopithecii, ita fere se habent, ut in præcedente, Tamandua-guacu, sic ambiguos nos reddit autor, utrum pedes anteriores in quatuor, an vero in tres divisi? *Seba* p. 60. fidem nobis, ut scribit, facit, se ejus icona ad vivum exhibuisse tab. 37. no. 2: Est helvi coloris, molli pilo lanæ quasi æmulo vestitum; curto collo; latis armis; longo angustoque capite et rostro, e quo longa protenditur lingua. Pedes antichi urfinorum æmuli, præter digitos communes ⁽⁴¹⁾ tres desuper alios, aliquando unum duntaxat, singuli gerunt, quorum quilibet incurvo ungue, medius tamen maximo armatur; his terram eruendo nidos formicarum quærunt et emungunt. Pedes postici hujusce speciei, uti in Urfis in quinque digitos fissi sunt. Mares insigni pene donati, testiculos intus sub cute reconditos gerunt.

(41) Autor hic in genere de omnibus speciebus loquitur, ex quibus tres huic attribuit digitos.

3. TAMANDVA, alba, altera seu Coati, *Sebæ* p. 60. t. 37. no. 3. Hæc aliam præ se fert faciem, quam priores; monodactylon; de qua supra. Autoris descriptio: „Caput multo brevius, auriculæ minores, oculi paulum grandiores, rostrique pars inferior non nihil proluxior. Lingua priori non absimilis, longa, angusta, capiendis et ingerendis formicis apta. Armi quoque lati sunt -- Antici pedes crassum protendunt digitum, lato curvoque ungue armatum. Postica crura pedesque urfinorum æmula. Pilus albicans, quasi laneus, longior fere quam præcedentis est; sicque et crispata cauda. Hæcce rarissimas inter species censetur; Myrmecophaga cinerea *Thesauri Bareythani*. TAMANDVAM americanam minorem, cum nido formicarum, vide *Seba* II. p. 48. t. 47. no. 2.

§. XIX.

FAM. III. TETRADACTYLON.

I. LORICATVM ET PILOSVM.

TATV. Banzerthier. SQUAMATVS vel CATAPHRACTVS. TATV.

α. TATV MUSTELINVS: VIVERRA cataphracta. Diabolus Tajovanicus.

β. PORCELLVS cataphractus. TATV porcinus. γ. TATV caninus.

Sunt animalia cataphracta, ita tamen, ut vel inter squamas, vel in inferiore corpore, mento, collo, ventre et cruribus appareat cutis prominentibus poris, quasi sagrinatis, et rarioribus pilis; omnia tetradactyla in quatuor pedibus; TATV CANINO Pentadactylo sive TATV CYNOCEPHALO excepto; unico anomalo.

TATV (42) mustelinus. Viverra, Tamandua cataphracta; quod in primis formicis vescitur, lingua tereti longa Tamandua simili; Edentulus. Diabolus Tajovanicus. Armadillus squamatus, major, seu Diabolus Tajovanicus Siamensium ex insula Formosa; *Sebæ* p. 87. t. 53. num. 5. Caput longum tenui ore, longe exserta lingua, illi simili, qua genus gaudet Myrmecophagorum; oculis lucidis; auriculis minutis planis; complicare se novit, ut nihil ejus in conspectum veniat; præter squamas exteriores durissimas, quæ ipsum ab omnibus injuriis ferarum liberum reddunt.

TATV mustellinus; Armadillus squamatus, major, Ceylanicus seu Diabolus Tajovanicus dictus, *Sebæ* p. 88. t. 54. num. 1. Singulas inter squamas, pulchro ordine digestas, aliquot eminent pili longi, setacei per totam corporis supinam faciem, capite et cauda exceptis. Caput in angustum convergit et tenue os, cui longa inhæret lingua, qualis Myrmecophagorum; hujus antici et postici pedes curti, crassi, tuberosi in quatuor finduntur digitos, quorum duo (43) in medio siti longiores.

(42) Hallucinati sunt nonnulli autores juxta numerum digitorum, inter quos *Oviedus* primum descripsit Armadillum. *Marcgravius* p. 231 de Tatu suo primo: „pedes „quinque digitis omnes præditi, quod non nisi in Tatu canino, sive Tatu capera lo- „cum habet; et de Tatuere „quod anteriores pedes habeant quatuor digitos, po- „steriores quinque; *Clusius* exot. p. 110 de tertio genere scribit, et quidem ex pictura, quam a *Iacobo Plateau* acceperat: „posteriores pedes ternis digitis et calcari (= 4) „præditas fuisse pictura fidem faciebat, anteriores vero duntaxat binis et calcari „(= 3), nisi a pictore fuerint prætermissi. „*Rajus* de Tatu mustelino, sive Dia- „bolo Tajovanico, quod singuli pedes in quinque digitos divisi, quod rursus aper- „tum involvit errorem. Qui animalia ipse non vidit tuto sequatur *Sebam* propter egregios, quos communicavit iconismos, etiamsi aliquando lapsus calami in textu pas- sus sit. Hic p. 45 scribit: illum tab. XXIX. exhibuit, pedibus eorumque digitis non dif- ferre ab alio, quem Tab. XXXVIII, sic lege loco XLII, exposuit; jam vero de hoc: „pes quilibet gerit tres digitos prominentes, longis acutisque unguibus armatos, „unum.

TATV.

„unumque a postica parte extantem, cui tanquam calcaneo innituntur, ergo = 4 digitis; qui 4 digiti omnes etiam in oculos cadunt;„ Tatu autem tab. 29 sic delineatus, ut posticus in anterioribus pedibus videri nequeat, in posteriorum vero uno pede, qui prostat, apparent quatuor. Idem p. 47 Africanum marem et fœminam alterius Tatu, qui est Tatu Caninus s. Tatu apara vel Armodillo Nothus, tab. 30 describit, et quinque digitos in singulis pedibus oculis subjicit, animal hujus generis Anomalon; pag. 87 Tatu juvenem habet et tab. 53 pinxit quatuor digitis.

(43) Error in textu p. 89, ubi quatuor pro quinque et duo pro tres in linea tertia legi debent.

TATV PORCINVS. Tatu simpliciter. Porcellus cataphractus. Armadillo communiter; *Schildverfel. Derfen.* Cuniculus cucurbitalis, quod corpus ita contrahit, ut globosus fiat; *χελονισκος, χελωνικινος*, testudinatus Porcellio, vel testudinatus Echinus; Exoticum animal *F. Col. A.* et *T. O.* p. XV. vid. *Labat. Amer. II.* p. 387. *Rochet* p. 139; *des Marchais* III. p. 302. Aytochtly; Dasypus cucurbitinus, Tatou vel Armadillo *Hernand. H. Mex.* p. 314. Tatou, seu Armadillo Americanus *Sebæ* p. 45. t. 29. num. 1. Caput longum est, vulgaris Porci æmulum; similiterque se habet os, proboscis et auriculæ longiusculæ; squamæ cinereo-flavæ; ex quibus conflata sunt scuta; antè et postè corpus binis munitur scutis, aliisque decem angustioribus intermediis, quæ articulorum ad instar supra se invicem arctari laxarique possunt. Conjungit ista interius crassa cutis, unde gliscunt supra se mutuo, et sic dorsalia scuta media exorbitare non patiuntur; collum, maxilla inferior, venter et femora, raris aspera capillis, retracta magnis sub scutis reconduntur. Cauda ossea, squamata et annulata; quæ vel in convoluto animali prominet. Armadilli terram fodiunt, sub qua etiam latitant, imo et aquosa loca frequentant. Pedibus incedit brevibus; Hujus juvenem vid. Tab. LIII. num. 6.

TATV PORCINVS, seu Armadillo Orientalis, lorica ossea toto corpore tectus, *Sebæ* p. 62. t. 38. num. 2. Omnium pulcherrimus. Frontem omnem unum constituit scutum, plurimis interstinctum divisionibus, quæ squamas elevatas fere referunt; per totum corpus squamæ rosas referunt in anteriore et posteriore parte; quibus et oculi circumvallantur magnitudine et venustate eximii, ad auriculas usque, quæ nudæ sunt. Os in acutum convergens rostrum protendit, Porcini instar, eminentius, et dentibus, prout antecedens, acutis scatet; cauda supra et infra paulum applanata, uno tantum articulo constat, extuberantibus officulis rosam referentibus incisâ quasi et cælata. Ventrem subtus crassa pellis, crassis rarisque pilis obsita investit. Pes quilibet tres gerit digitos prominentes, longis acutisque unguibus munitos, unumque a postica parte extantem, cui tanquam calcaneo

caneo innituntur. Animal rarum admodum, et haud vulgare. Ejusmodi TATV.
convolutum quasi in globum vid. tab. eadem XXXVIII. num. 3.

TATV CANINVS, capite pedibusque anomalis; Tatu-apara. Armadillo Nothus; pedibus altis; cynocephalus; digitis quinque singulorum pedum, quorum medii tres maximi. Caput crassum, et obtusum in rostro, caninum. Collum curtum laxa vestitur et crassa cute, per plures rugas complicata. Crura alta, uti Canum, cum pedibus similiter rugosa pellis, crassis munita squamis tegit. Tatou seu Armadillo Africanus, Mas *Sebae* p. 47. t. 29. num. 3. cauda calva, crassoque corio tecta. Foemina p. 48. t. ead. num. 4. a mare discrepat, quod tria ejus insignia superni corporis scuta haud adeo eleganter picta sunt, quam quidem in mare, et quod cauda foeminae ad extremum usque scuto squamato tegitur, quum ob corporis latitudinem cauda sub scutis nequeat recondi, prout in maribus.

§. XX.

II. H I R S V T V M.

CAVIA. *Asterhase. Astercanin.* Nomen est commune omnibus sylvestribus, quæ Lusitani vocant Ratos do Matto; pilis, inprimis voce, Porcelli; digitis anteriorum pedum quaternis. Communiter Porcelli, et Cuniculi Americani, quod in cuniculis vel arboribus cavis habitant. CAVIA.

1. *Lævis.*

CAVIA COBAYA Brasil. quibusdam Mus Pharaonis. Tatu pilosus, Porcellus, Mus Indicus. Porcellus pilis et voce. Cuniculus Americanus et Guineensis. The Guiny Pig; *Raj. Syn.* Auribus brevissimis; corpore brevi, pleno; auriculæ humiles, tenues, pellucidæ, patulæ, subrotundæ, recens natis haud multo minores, quam adultis (44); barba et rostro leporinis; colore diversus; caro porcinam sapit, et ad mensam pelle non nudatur, sed aqua fervente depilatur; dentes ut in muribus; caudæ vestigium nullum. Anteriores pedes quaternis donantur digitis, posteriores ternis; non habent, ut volunt *Gesn.* et *Aldrov.* digitos senos ante, nec quinos pone. In Europam e Novo Orbe invecti; nunc ubique sunt frequentes, animalcula fecundissima; Germanis: *Meer-Schweinchen*, forte quod transmarini, et voce Porcelli utuntur. Pluribus vide *Entium* apud *Charletonum* Exercit. p. 103 seq. et *Raj. Syn.*

(44) Non est ultima nota characteristica Lepusculorum sive vulgari nomine Cuniculorum, quæ ab auribus prælongis peti solet, prout jure inter se distinguuntur Equus et Asinus; unde est, quod Cavæ cum Cuniculis vel Leporibus elumbibus non confundendæ.

CAVIA. **CAVIA**, AGVTI vel ACVTI, Brasil. Grunnit, ut Porcellus; pili sunt crassi ut in Cobaya, splendentes, ex ruffo et brunno mixti, cum pauxillo nigro, in ventre magis flavescentes. Vulgo: Mus sylvestris Americanus Cuniculi magnitudine, Porcelli pilis et voce, *Raji*. Cauda brevissima, glabra; crura anteriora breviora. Caput et barba Cuniculi; rostrum acutius; digitis anteriorum pedum 4, posteriorum 6. Irascens dorsi extremi pilos in altum surrigit, et cruribus posterioribus terram pulsât.

CAVIA, PACA, *Marcgr.* Mus Brasiliensis magnus, Porcelli pilis et voce, *Raji*. Corpore pingui et crasso. In pedibus digitis quatuor; pilis brevibus, ad tactum duris, umbræ coloris; in lateribus maculas habens cinereas longitudinales; in ventre albicans; decem circiter digitos longus; capite crasso, auribus glabris et paulum acutis; cauda brevissima; vehementer mordens; Caniculis capitur.

CAVIA, APEREA. Cuniculus Brasiliensis Aperea dictus; *Marcgr. Raj. Syn. p. 206.* Auriculas habens breves, subrotundas; pilorum color Leporinus, in ventre albicans; caret cauda. Crura priora tres circiter digitos longa, in quatuor digitos exeuntia, posteriora paulo longiora, tribus digitis, medio longissimo.

CAVIA SVRINAMENSIS. Cuniculus Americanus, *Sebæ I. p. 67. t. 4. F. 2;* auribus brevibus; capite obtuso, longoque collo; pilo ruffo, rigido et pungenti uti setæ, præcipue per dorsum; cauda unciam fere longa; pedes omnes in quatuor digitos fissi; incurvis acutisque unguibus; elumbis; caro alba, ficca, ingrati saporis.

CAVIA BAHAMENSIS. Cuniculus Bahamensis, *Catesb. 2. p. 79.* Cauda longa. Cet animal est un peu plus petit, que le Lapin de Garenne ordinaire; il est brun, sans aucun mélange de gris - - Leur chair a plus le goût du Cochon que celui du Lapin; vid. figuram. In errore versatus optimus autor, quod suspicatus sit Murem esse Alpinum, sive Marmotam, *Raji Syn. Quadr. p. 221,* de quo infra suo loco. Confer. *Append. Catesb. p. 28.* Ibid. *Marmota Americana.*

CAVIA IAVENSIS. Lepus Iavensis *Catesbeji* in *Append. p. 18.* Il étoit de la grosseur d'un Lievre d'une taille ordinaire, couvert d'un poil brun et roussâtre; la tête petite à proportion du corps; les yeux grands et avancez, les oreilles comme celles d'un Rat; à cela près, la tête participoit à la ressemblance d'un Daim et du Lièvre; le rable et les cuisses d'une

d'une grosseur remarquable ; les jambes étoient longues ; les piez de devant avoient chacun quatre doigts, le plus externe étant fort court ; les pieds de derriere n'avoient chacun que trois doigts ; pour la queue, elle étoit tres-courte. L'animal est originaire de Java et de Sumatra.

CAVIA.

2. *Dorso aculeato.*

CAVIA Hudsonis. The Porcupine from Hudson's Bay. Animal ab *Edwardo* primo descriptum : The Head is like a Rabbit's, Capite Cuniculo similis ; naso piloso ; primores dentes æmulantur dentes Castoris vel potius Leporis, ad scindenda gramina, plantas et radices, for gnawing or biting of Grass ; auribus parvis ; pedibus brevibus ; unguibus prælongis, acutis ; digitis anticis quaternis ; posticorum pedum quinis ; cauda satis longa ; Inter pilos in superiori parte capitis super dorso, et cauda crebris aculeis munitum animal, quorum longissimi 3' beneath the Hair on the upper Part of the Head, Body and Tail, it is thick set with very sharp stiff Quills. Reliqua apud *autorem* ; Ex freto *Hudsonis*.

§. XXI.

FAM. IV. PENTADACTYLON.

Hæc inter *Ζωοτοκα* Familia est a tribus numerosissima ; prout inter AVES Familia quarta TETRADACTYLORVM digitis simplicibus, unico postico.

I. LEPVS. *Hase*. Levipes. *Λαγως, λαγως. Δασίπης*. The Hare. *Hase* : Lepusculus ; Cuniculus ; a Rabbit or Cony. Acceptum habeamus, quod LEPORES in stationem CAVIARVM succedant, quorum differentias indigitavimus. In animo quippe est, ut a notioribus pentadactylorum generibus ad minus nota et illustriora adscendamus. Hæc animalia notissima longa non indigent descriptione ; sufficiat, quod pedes anteriores pentadactyli, posteriores tetradactyli ; aures pro ratione capitis brevis prælongæ ; labium superius in medio fissum, *Hasen-Scharte* ; cauda brevis, oculi ciliis carentes ; plantæ pedum hirtæ. De dentibus *Linn. S. nat. ed. 6.*

LEPVS.

LEPVS vulgaris, cinereus ; cujus venatio animum exhilarat. Lepus cauda abrupta ; pupillis atris *Linn.*

LEPVS albissimus ; toto nitens in corpore candor ; juxta Alpes, et apud Septentrionales. *Stein-Sand, Hasen* (45).

LEPVS.

LEPVS niger, qualem habuit *Wormius* Mus. p. 321. ex Boringholmo; totus niger exceptis pedum extremitatibus, quæ ad cæruleum tendebant, intermixtis quibusdam pilis fuscis, quibus ordinarie præditi sunt vulgares lepores. Lepus niger in Thesauris Regiis Dresdenfis.

LEPORES cornuti pro monstrosis habentur; talia cornua quæ raro videntur ipse habui; vid. Tab. III. et plures *Worm.* citat. *Balbinus* Misc. hist. Bohem. non insolentes in Norvagia Lepores cornuti. Vide Quadr. Hist. Prodr. not. (oo) et figg. Leporum cornutorum in tab. ibid. conf. *E. N. C.* Dec. II. A. VI. Obs. 183. p. 368. ibique fig. Leporis cornigeri. Anno 1750. in relationibus Berolinensibus von Staats- und gelehrten Sachen, No. CLV. d. 26. Dec. legi: Leporem dentibus mandibulæ inferioris primoribus albissimis ad latera prout in Apro longius exsertis; inter quos duo alii ex superiori mandibula cornuum Capræ ad instar recurvati in os. Illi ex ore soluti 3" longi, hi 1", in ambitu $\frac{1}{2}$ "; Werthemix necatum. Rara hæc naturæ luxuries

LEPVSCVLVS; Cuniculus; terram fodiens; *Raninchen*. Lepus cauda brevissima; pupillis rubris *Linn.* partibus internis non minus quam externis Leporem referens; Cinereus, albus, niger, rutilus et ex albo variegatus. Lepores hispanici. Vulgares Lepores in sylvis et campis totos dies immoti sedent, internoctu pabulantur; Cuniculi in foveis plerumque stabulantur.

(45) In Prussia et in Suecia æstate cinerei, hyeme semper albi multi. Nonnullos et media æstate in Prussia ad littora maris in Nehringa Curionum totos albos venatus sum.

§. XXII.

SOREX.

II. SOREX. ROSOR. *Rager*. Nomen a Sono petitur, quem aliquid rodendo edit, vel secundum *Isidorum*, quia in modum Serræ aliquid primoribus dentibus præcidit; Alii a Σορον, putridum, derivant, quod, cum sit brevis ævi, facile corrumpitur et interit. Quidquid sit de Etymo, nobis pro genere venit SOREX, suos habens tribus: Cauda pilosa: SCIVRVS et GLIS; cauda tereti, pilis rarissimis, glabra: MVS; omnes rodendo quatuor primoribus dentibus longissimis sonum edunt. Omnes habent pedes pendactylos; nescitur, quare Dn. *Linneus* Sciurum vulgarem pollice in manibus privaverit, Syst. nat. cum inter Errata non correxerit 4-5. In sceletto $1\frac{1}{2}$ " paris: adæquat; vid. Sciurum virgin. cinereum infra.

Cauda pilosa: I. SCIVRVS. *Eichhorn*. Σκίρπος, a σκία et οὐρα, quod sibi cauda umbram faciat; hujus nominis autor *Oppianus*; Latini retinuerunt vocabulum. Alii aliter nominant Pirolum, Spiriosum, Scurulum; caudam sedens supra dorsum erigit; amnes tranaturus, cortice confenso,

scenfo, cauda pro velo utitur (46). Ratione coloris inter se discrepant *SCIURVS*. juxta regiones, in quibus nascuntur. Infinita multitudo Sciurorum in Polonia, omnibusque sylvis Septentrionalibus. Insigni membro genitali mares Sciuri instructi.

(46) Rei veritate nititur, quod *Gesnerus* ex *Vincentio Beluacensi* et *Olao M.* refert: Sciuros, quando aquam transire cupiunt, lignum levissimum aquæ imponere eique insidentes, et cauda, non tamen ut vult, erecta, sed continuo mota, velificantes neque flante vento, sed tranquillo æquore transvehi, quod fide dignus fidusque meus *Emissarius* ad Insulas Gothlandiæ plus simplici vice observavit, et cum spoliis in litoribus ibidem collectis redux mirabundus mihi retulit. Dissert. nostra de Sciuro volante, *Transf. angl.* No. 427. p. 38.

SCIURVS vulgaris, rubicundus; gemeines rothes Eichhorn. Habitat in arboribus frequens, æstate ruber, hyeme incanus, *Grauerf* dictus, *Linn.* Nostrates tam in sylvis quam in caveis vulgares et hyeme et æstate rubri. Qui *Grauerfe* nobis audiunt, specie et moribus diversi. In Polonia utique vulgares cinerei, non mutantes pellem; haud rari quoque vulgares nigricantes; profunde fusci; ex albo et ruffo varii, et aliter maculosi. Clunibus insidens prioribus pedibus cibum tenet orique admove. Mus ponticus idem.

SCIURVS niger. The black Squirrel; Ecureuil noir, *Catesb.* II. p. 73. vel totus niger, vel naso, vel torque, vel extrema cauda albis.

SCIURVS Virginianus cinereus major, *Raji* Syn. p. 215. The Gray Fox Squirrel, Le grand Ecureuil gris, *Catesb.* p. 74. auriculis brevioribus, cauda amplissima, digitis longissimis quinque in anticis, in posticis pedibus quatuor.

SCIURVS Striatus. The Ground Squirrel, Ecureuil de Terre, *Catesb.* p. 75. Dimidio minor Sciuro vulgari Anglicano, distinctis digitis quinque in anterioribus pedibus, Carolinensis et Virginianus: in dorso linea lata nigra, ad latera utrinque linea lata flavescente, nigris lineis inclusa, an Sciurus *Lyfieri* apud *Rajum* Syn.?

SCIURVS rarissimus, ex nova Hispania, tæniis albis: Mas, *Sebæ* I. p. 76. t. 47. num. 2. Coloris obscure murini; dorsum albicantes septem percurrunt tæniæ, inde per caudam quoque longis diffusisque pilis conspicuam exten'æ; harum albitudinem nigricantes pili intersiti variegant; os et inferna corporis facies cinerei est coloris. Auricularum ambitus glaber; cauda in quatuor fissa ramos terminatur, quod mirum. Fœmina ib. n. 3. cauda non ramosa, longis hispida pilis; dorsum quinæ duntaxat tæniæ distinguunt.

SCIVRVS. **SCIVRVS** Americanus *Sebæ* p. 78. t. 48. n. 5. Capitis facie ab aliis se distinguit, rostro obtusiore; rutilus; ad latera et in ventre albicans. Præsertim notari vult autor singularia illa membra genitalia, quibus minutum adeo animalculum a natura donatum est.

SCIVRVS Epilepticus; cinereus Prussicus; **Grauwert.** Nostratim; interdiu continuo dormit; in requie turbatus, in epilepsiam haud raro incidit; communiter audit Mus avellanus, **Haselmaus.** Mus avellanarum alter. *Sorex Plin.* The dormouse or Sleeper. *Raji* Syn.

SCIVRVS Getulus Caji apud *Gesnerum.* The Barbary Squirrel, *Raji* Syn. an **SCIVRVS** striatus *Catesbeji*?

SCIVRVS petaurista, volans. *Sciurus* volans mas *Sebæ* p. 67. t. 41. n. 3. Dorsum ex ruffo gilvi est coloris, cauda dilute ruffa, subtus vero pili omnino rubicantes hærent. Anticis pedibus pollicem deficere scribit autor; verum quinti digiti vices sustinet articulatio ossea cum instrumento volatorio connexa, ut infra patebit. *Alius:* The flying Squirrel, *Sciurus* volans *Catesbeji* p. 76. et 77. ibi: on a depuis peu decouvert en Pologne cette Espece d' Ecureuil — mons. Klein -- en a envoyé une description exacte avec la figure à la Societé Royale; on la trouve dans les memoires philosophiques No. 427. p. 32. Dabo per extractum ejus descriptionem: „ Illi, quos habui, habitarunt in Sylvis Capitaneæ, „ tus Kriezoviensis, districtus Mohiloviensis, in confiniis Russiæ; vocan- „ tur Könige der Grauwerte; Pellis mollissima, pilis canis et ex nigro „ cinereis eleganter picta. Ingentes et extantes habet oculos, nigros, „ aspectu pulcherrimos, aures parvas, dentes acutissimos quibus exquisite „ mordet — Caudam, extra saltum constitutus, grato aspectu tergo appri- „ mit, Petauristam vero agens, demittit, hinc inde agitans — quod ad ejus „ instrumentum volatorium attinet: Cutis a lateribus instar veli ad pal- „ mam fere expandi potest, quod ipsum velum posteriorum pedum ge- „ nibus adhæret, cum anterioribus vero articulationi osseæ, ibi, ubi pollex „ esse solet, connectitur; ad extremitatem modo dictæ articulationis cutis „ quasi plumosa. Ubi quietus confidet, aut gressus naturales facit, ar- „ ticulatio hæc cum pedibus parallela distingui nequit; quam primum „ vero saltum facit, movetur illa et cum anteriore pede angulum quasi „ rectum format, unde cutis expanditur, quamvis etiam validus panicu- „ lus carnosus integram cutem permeans saltum fortiter secundet. Hinc „ colligo, animalculum hoc proprie non volare, sed loca, quæ sibi pro- „ posuit, magis diffita, facilius, ac reliqua animalia sui generis, saltu at- „ tinge-

„tingere, saltusque majores perficere posse, quod velis suis mediantibus SCIVRVS.
 „diutius in aëre morari valet.„ Vide pluribus *Catesb.* p. 77.

SCIVRVS Virginianus, petaurista; *Sebæ* p. 72. t. 44. n. 3. Supina facies ex ruffo, prona ex dilute cinereo flavescit. Pedibus pendactylis, omnibus digitis distinctis, ut manus hominum; a capite ad cervicem membrana protenditur sub gutture concreta, quæ ad anticos usque pedes, inde ad posticos exporrecta, tandem ad anum usque, prope caudæ exortum, decurrit, externa parte brevi crine lanuginosa. Cauda satis longa, longis pilis congestis. Ex hac descriptione patebit differentia inter hunc et præcedentem Sciurum (47).

(47) Confer. *Lev. Vincent.* Descr. Animal. 1726. p. 8. Cent. pr. num. 92. *Grew.* Mus. Reg. p. 20, quem autor pro Fele volante *Scaligeri* Exerc. 217. §. 9. habet; *Lamson* Hist. Prov. Carol. et alios. Plures SCIVROS vide in *Cat. Quadr. Petrop.* p. 345 seq.

SCIVRVS ex cinere rubicundus, lateribus striatis, auribus brevioribus, cauda tæniis longitudinalibus varia pilis inæqualibus, instar denticulorum patagiorum fimbriata. The Barbarian Squirrel; *Edw.* 198. I. *Rowland.* Hist. of Fourceted. Beasts. Lond. 1650.

2. GLIS. *Siebenschläfer.* *Aristoteles* præcipuam Gliribus a natura ingenitam esse proprietatem tradit, ut hyeme in cavis arborum dormiendo vehementer pinguescant; ita enim somno capiuntur, ut igne vix revocari possint. *Nonius* quoque et *Isidorus* Glirem a pinguedine nuncupatum volunt, cum gliscere, crescere et pinguescere significet, ut *Etyma Oppiani*, *Ausonii* et plurium rerum naturalium Indagatorum taceamus. Sic et *Martialis* de Glire:

GLIS.

*Tota mihi dormitur hyems, et pinguior illo
 Tempore sum; quo me nil nisi somnus alit.*

Et *Nat. Com.* de Venatione:

- - - *Glires hyberno tempore somnus
 Semper habet, capiunt longam per membra quietem,
 Et quoniam dapibus pinguescunt cætera lautis,
 Hyberno tantum pinguescunt tempore Glires.*

Præcipui Scriptores duas Glirium differentias habent; alium, qui in cavis arboribus stabulatur, alium Gliribus cognatum, qui saxa rupesque incolit, magnamque anni partem dormiendo consumit, quem Glirem Murem appellant. Et *Ioann. Hugo* in tractu indico Glires magnitudine Nefrendis esse scribit.

GLIS

GLIS.

GLIS vulgaris *Aldrov.* Cujus iconem p. 409 commendat. Æstivo tempore prout Marmotæ congregiuntur, et autumnō foetus suos edunt. Apud Romanos in lautitiis habebantur, unde glirariorum constructio; a mense Octobri ad Ianuarium valde pingues sunt; in India domos subruunt et muros perfodiunt. Constans autorum opinio, aliquid venenati habere, et quidem in cauda. Reor, Sciurum Virginiensem, qui per integram hyemem dormitans, nonnisi admoto calefactorio quodam evigilaverat, Glirem fuisse; cujus mentionem feci *Trans. Angl.* No. 427. p. 34 (48).

(48) Mus avellanarum major *Raji.* Sorex *Plin. Gesn.* The greater Dormouse or Sleeper. Huc pertinet Mus Noricus vel Citillus *Gesneri.*

GLIS Norvagicus. Mus ex Norvegia, cinereo fuscus, rostro quasi fuillo, capite longiusculo, brevibus latisque auriculis, promisso mystace; dorso lato et incurvo, abdomine pendulo; digitis longis; pilus ex dilute cinereo fuscus. *Seba* II. p. 64. t. 63. n. 5.

GLIS Cricetus, *Gesn. Plinster.* Vorax et admodum pinguescens. In cavernis habitat non aliter ac Cuniculus, sed angustis, in quos multa frumenti grana congerit; major Mustela domestica. Pili in dorso Leporini, in ventre nigri, in lateribus rutili, utrinque maculis albis tribus. Cauda palmam longa similiter Leporini coloris. Animal iracundum et mordax, adeo, ut si eum Eques incaute persequatur, profilire soleat, et os Equi appetere, et si prehenderit, mordicus tenere; dentes habens in ima supremaque parte oris binos, uti Mures. Pluribus *Fabricius* apud *Gesnerum.*

GLIS Marmota, Italis. *Murmeltbier.* Mus Alpinus *Plin.* Magnitudo ejus inter Leporem et Cuniculum vulgarem; Fele corpulentior; cruribus brevioribus; figura muris, colore ut plurimum ruffo et fusco; oculis magnis; auriculis quasi decurtatis. Primores dentes supra infraque binos habet, uti Sciurus, longos acutosque; caudam pilis rarioribus; dorsum præpingue. *Hildanus* pinguedinis copiam observatu dignam putavit. Nasctur in Alpibus. Plura apud autores. De vitæ genere moribusque vide ejusdem historiam brevem post prodromum Historiæ Avium.

GLIS Marmota, Americanus; The Monax or Marmotte of America *Edwardi* Nat. Hist. of Birds II. 104. *Catesbeji* Append. p. XXVIII. Species Muris Alpini, cauda longiore; rostrum coloris ex dilute caruleo cinerei; oculis nigris exstantibus, pilis ad nasum setosis, longioribus; caput et truncus ex fusco castaneus; unguibus longis lunatis, acutis; præter pollicem more Sciurorum brevem, quatuor digitis in pedibus anterioribus;

bus; in posterioribus quinis: cauda mediæ longitudinis trunci, pilis nigro fuscis tecta. Marglandia America Septentrionalis. Addit *Edwardus*: „Dr. *Mitchel* a Physician of Virginia, now in London, has informed me, „this animal has much the Action of a Squirrel, and, when wild, has a „more bushy Tail.,

GLIS.

GLIS Moschiferus; odore Moschi. Mus aquaticus, exoticus *Cluf. Worm.* The Muscovy or Musk Rat, *Raji.* Villis in tergo nigricantibus, in ventre ex albo cinerascens, capite parvo; rostri pars superior prominula, unciam longa, qua instar Talpæ terram evertere potest; oculis exiguis; cauda 8 uncias longa, plana, lata, rarissimis brevibusque pilis tecta. Digi- ti majores membranis connexi; ex Russia advena.

Cauda tereti. I. MVS. Maus. Græcis Mus. Musculus *Plinio.* Mus domesticus minor; Maus, Mäusehen. Mus major, Rattus, Rattos, novo nomine græco, Raze; ραξ, quoniam rostrum suillo simile habet, ab us, sus. Mus agrestis, subterraneus, Campagnoli, *Italis*; quoniam pedibus terram fodiendo Cuniculos sibi comparant, νεκος, agrarius. Mus Aquatilis. Wasser-Raze; cauda tereti, sive longa sive brevi pilis rarioribus.

MVS.

Mvs, Rattus; Mus cistrinarius; domesticus et aquatilis (49); vix distinguendus; ambo domos et granaria frequentantes; cauda tereti longa. Razehen.

(49) Aquatilis major est, ruffoque colore, pedum digitis membranis intercedentibus quadrantenus connexis, cauda brevior, dentibus primoribus longioribus: Pisciculos venatur.

Mvs minor, Musculus vulgaris, domesticus, Maus, cauda tereti longa; Mause; vulgares agrarii caudis brevioribus plerumque; hi coloribus differunt. Omnes satis noti; ut longa descriptione non indigeant. Dantur et toti albi, quales ipse alui, resectis dentibus primoribus (50). Mus agrestis Virginianus albus apud *Sebam* p. 76. t. 47. n. 4 (51). Communis color, prout satis constat, cinereus, obscurus seu fuscus.

(50) Mus agrestis capite grandi, rostro brevi, obtuso; cauda brevissima, pilis crebrioribus non tamen densis vestita; crura perbrevia; varii coloris; - Mus agrestis major macrourus, *Gesneri.*

(51) Glis seu Mus Americanus, agrestis, albus, avellanorum; tota alba et tenui longoque capite, rostroque veluti suillo donata. *Seba* p. 50. t. 31. num. 7.

Mvs Orientalis. *Sebæ* II. p. 22. t. 21. n. 2. Vivum habuit autor. Colore ruffo, lineis albicantibus, margaritarum æmulis, per dorsum distincto.

MVS.

Mvs Scalopes. Mus sylvestris Americanus, Mas, Scalopes dictus; *Seba* p. 48. t. 31. n. 1. Testiculis insignibus crassisque sub cute abdominis latitantibus; rostro fere suillo; pilis saturate spadiceis; pedes et cauda longa pilis carent. Fœmina ibid. n. 2. Huic similis Mvs Africanus Kajo-polin dictus, ibid. n. 3.

Mvs Americanus; per dorsum ex ruffo flavescens; albicantibus auriculis; plus solito retrorsum collocatis; ventre infimo, pedibus anticis omnino albis, cauda albicante. *Seba* II. p. 30. t. 29. n. 2.

Mvs sylvestris Americanus, fœmina; catulos suos supra dorsum ferens; pollicibus latis unguibus donatis, reliqui digiti quatuor minutis acutisque gaudent. *Seba* p. 49. t. 31. n. 5. *S. Merian* Inf. Surinam. Similis huic, dorfi colore rubro, helvo in ventre, nec non cauda brevi, crassa diversus et quod digiti omnes quinque in parvos acutosque ungues definant; *Seba* ibid. n. 6.

Mvs Americanus, major, agrestis, capite grandi, pullus; *Seba* p. 50. t. 31. n. 8. per dorsum ex ruffo luteus; cauda pedibusque subtus ex flavo albescentibus; capite lato, tumente, albicante, insignes et glabras arri-gens auriculas; barba proluxa.

Mvs Araneus, rostro productione. *Spizmaus*. The Shrew, or Shrew-Mouse, *Raji* Syn. 239; mixtis coloribus fusco et ruffo; ventre albicante; pedes posteriores plane in postrema parte corporis hærent. Totus graviter olet; caudæ brevissimis pilis obsitæ longitudo 2", trunci 3". Dentes bini anteriores oblongi acuti, aliis binis aut ternis denticulis enascentibus, exasperantur ferræ instar; Mus venenosus.

Mvs Araneus Indiæ Orientalis; *Seba* II. p. 9. t. 8. n. 3. *Ardoyno* Mugalî p. 433. Mus Araneus Santis audit.

Mvs Lemingus, Norvagicus, *Olai Magni*; *Wormii* Mus. p. 322. et separato libello: Historia animalis, quod in Norvagia quandoque e nubi-bus decidit, et fœta ac gramina celerrime depascitur, Hafniæ 1653. vide *Hamb. Beyträge* 1741. X Stück, ibidemque relationem de hoc animali Dn. *Linnæi*, qui hunc Murem pariter ac reliquos Mures, licet semiplene, ruminare statuit. In eo *Wormium* sequitur, qui in historia Muris p. 14: „Inve-nimus in faucibus ramenta quædam pælearum, fœculento humore ob-„ducta, ut vel hinc colligere liceat, inter ruminantia locum habere hoc „animal., Sed quid mirum, quod ramenta pælearum in faucibus inventa fuerint, quum autor p. 15 scribit: „Interiora viscera rimari non licuit, quia

„quia exenterati et exsiccati fuerunt, procul dubio paleis farcti, hi Mures
 „omnes, quotquot ad me pervenerunt.„ Vid. *discursum nostrum* de Ru-
 minantibus nota ****. Leming, Leminger, Lemmus, Lemmer. Lon-
 gitudine circiter unciarum quinque, pilo subtili, variis coloribus tincto;
 caput acuminatum, ad os pili multi, rigidi mystacis instar. Os parvum,
 superiore labro scisso, ex quo eminent dentes duo magni incisorii, acuti,
 incurvi; crura brevissima, pedes pilosi, quinque acutis et incurvis ungui-
 bus armati (52). Reliqua apud autores.

MVS.

(52) Corpus turgidulum, quasi conicum, a posterioribus consideratum.

Mvs marsupialis; sylvestris, Brasileensis. Philander, Opassum, Ca-
 rigueja. Didelphis *Linn.* *Beutel-Ratte*. Aliis Vulpi-Glires hæc animalia
 audiunt. Tota facies et forma caudaque Ratti. Surinamæ Vulpis vices
 subit. Manicou *Feuillei* Obs. ph. III. p. 206. Rictus quasi Vulpinus.
 Pedes antici calvi et glabri, hominis manum referunt, secti in digitos
 quatuor unumque pollicem, brevibus et aliquantum acutis unguibus mu-
 nitos. *Seba* p. 56. t. 36. n. 1 Mas, n. 2 Fœmina cum catulis saccum
 ventris intrantibus p. 57. Iunior cum sacco aperto.

Mvs Tlaquatzin, seu Tai-Ibi Brasil. Caborro domato Lusit. i. e. Glis
 sylvestris. *Raj.* Syn. p. 185. *Bosch-Ratte*. Alius Speciei. Convenit qui-
 dem cum præcedenti, quoad pilos et colorem, qui tamen ei paulo satura-
 tius spadiceus est. Ubra, ut in Ove, posticos inter pedes reposita, qua-
 tuor papillas emittunt; marsupio tamen pro recondendis catulis, quos
 quatuor ejicit, caret hæc species. *Seba* p. 57. t. 36. n. 4.

Mvs marsupialis. Philander Orientalis, major, cum catulis suis in
 sacco ventris hærentibus, *Seba* p. 61. t. 38. n. 1. Fœmina Americanis Phi-
 landris, quam simillima, nisi quod pilis dorsalibus, aliquantum saturatius
 fuscis vestita et toto habitu procerior sit illis.

Mvs marsupialis maximus, Orientalis, Fœmina. *Seba* p. 64. t. 39.
 Quando hæc, prout alia animalia, suos excludere catulos, hos illico post
 partum cœcos adhuc et nudos suo immittunt marsupio, in commodum
 eorum ita comparato. Ut plurimum quini numero aut septeni uno partu
 catuli prodeunt; pro horum quolibet peculiaris papilla. Hic septem pollet
 mamillis. Marsupium glabrum est et pilis expers. Cauda longa squamis
 rhomboideis tota tegitur. Quod reliquum est, autor refutavit *Franc. Va-*
lentini T. III. Animal. Amboin. p. 273, qui juxta generandi modum et
 membrum genitale fœmellæ in errore versatus est.

TALPA.

2. TALPA. *Maulwurf*. Pedum anteriorum vola manum referens, ejusque digiti quinque non deorsum sed ad latera spectant ad commodius fodiendum; Cauda brevis, teres, crispula. Ungues habet robustos; pilum mollissimum, brevem et densum, rostrum suillum, dentes Muris aranei dentibus fere similes. Crura brevissima; oculos vix conspicuos, semine milii minores; auriculas nullas; humum fodiendo mira celeritate sibi viam facit. In omnium ore et oculis est TALPA Vulgaris; dissectam exhibuit *Schelhammerus* Ephem. Germ. An. II. Obs. 130. A Mole, or Woldwarp or Want. *Maulwurf*, *σπαλαξ*. Gallis Taupe.

TALPA nostras, nigra communiter. Nonnunquam albi coloris, cujus meminit *Rajus* Syn. apud *Wagnerum*, et alterius a *Petiverio* sibi missi; nec apud nos alba rarissima est. Talpa alba nostras *Sebæ* p. 51. t. 32. n. 1. nigra Virginiana n. 3. Omnes pentadactyli. Talpa caudata, *Linn*.

TALPA rubra Americana *Sebæ* ib. n. 2. ex dilute cinereo rubri coloris; pedibus anomalis; anteriores enim in tres digitos fissi, posteriores in quatuor; si recte picti.

TALPA Sibiricus versicolor, *Aspalax* dictus *Sebæ* ib. n. 4. 5. pedibus similibus prout Talpa rubra; quæ anomalia inter quadrupedia sui generis rarissima. Prona et supina Talpa pilis in dorso ex aureo viridique colore lucentibus. *Cat. quadr. Petrop.* p. 349.

TALPA maculata, Oost - Frisia *Sebæ* p. 68. t. 41. n. 4. Longitudine aliquantum Talpas vulgares superans, albis et nigris maculis variegata, griseo pilo intermixto; pentadactyla. Talpa ecaudata, *Linn*.

VESPERTILIO.

3. VESPERTILIO. *Fledermaus*. A supina parte magis pilosus; cauda, si adest, tereti, instrumento volatorio involuta. Caput aspectu quibusdam caninum, murinum aliis; auriculis interdum binis, quaternis interdum, quinta aliquando super naso per simulacrum luxuriante. Alæ sunt pellitæ; in supremis alis rudimenta brachiorum, in plurimis distincta brachia digitis quinque alas permeantibus, ab exortu unco præditis. Pedes posteriores in quinos digitos dissecti, et unguibus acutis instructi, palmam in medio efformantes. Penis maris sat magnus; mamillas habet fœmina et quidem pectorales, lacte nutriendos catulos. Culicibus, Muscis et Araneis delectantur Vespertilioes, sed et lardum, candelas et alia pingua arrodunt. Noctu volitant. Ex præmissis, ipse iudices, candide *Lector*, an Vespertilio avis sit an quadrupes. Solus volucrum, ut ait *Plinius*, animal tantum parit,

et

et foetus lacte uberibus admotos nutrit. A quam plurimis autoribus VESPERTILIO. accensentur avibus; ratio potissima, quod volitent. Non omnia volatilia sunt aves; pisces vel Lacertos volantes, vel insecta volatilia non dixeris aves. Rectius *Platoni* avis non avis est; et *Victorio* non absone avis *Sorex*, i. e. *Sorex* volans audit; nec merito *Macrobius* L. 7. Saturn. c. 16. reprehenditur, quod quatuor pedibus ingredi et inter quadrupedes referendum velit Vespertilionem. Recte *Linnaeus*: „Manus pendaetylæ „palmato-alatæ maximæ et palmæ pendaetylæ fissæ, parvæ Faun. Suec. „Græcis: Νυκτεγίς; Germ. *Fleder-Maus*; *Fleder-Rage*; *Speck-Maus*.

VESPERTILIO major et minor, vulgares. *Jonst.* de avib. Tab. 20. Vespertilio caudatus, naso oreque simplici *Linn.* The Bat or Flittermouse, *Raj.* Mus alas motitans; male avibus a nonnullis accensetur; ob alas et volatum *id.* p. 243. De numero dentium non conveniunt autores. Non plures una vice quam geminos parit foetus, eosdemque amplexus secum fert. Vulgaris auriculis duplicibus, *Albin.* III. 95. num. 101. The double Earet Bat.

VESPERTILIO Americanus; capite globoso; ore leporino; pedibus posticis, quod notatu dignum, ossibus nimirum tibiæ et fibulæ, ab articulo femoris ad talum usque perfecte a se mutuo distinctis, absque corpore intermedio, sic, ut quodlibet horum ossium peculiari suo tegumento piloso, investiatur. *Seba* p. 90. t. 45. n. 1.

VESPERTILIO Americanus vulgaris, longioribus auriculis, et e naso erecta cristula. *Seba* *ibid.* n. 2. Vespertilio, rostro appendice auriculæ forma donato. An Andira Guacu *Pisonis*? *Sloane* It. Jam. II. p. 330.

VESPERTILIO pullus Surinamensis. *Sebæ* p. 90. t. 45. n. 3.

VESPERTILIO Rattus, Ternatanus. *Seba* p. 90. t. 46. n. 1. Duplilatæ auriculæ, prægrandes, nasusque pariter geminus extuberans foliaceum quid referens, paradoxam admodum reddunt faciem. Frons dilute ruffa; subruffuli vero pili sunt totum corpus vestientes. Alarum superficies ventrem spectans, glabra et nuda est, averfa vero nonnullis pilis hispida; Mas. *Fœmina* p. 91. n. 2. Ternatana; Mas arboris ramo insidens *ib.* n. 3. auriculis simplicibus; ore quasi fimbriato.

VESPERTILIO Cynocephalus, Ternatanus, fœmina. Pedibus longissimis, præcipue anticis, quorum protracti in longum digiti late expansis alis inserviunt; quintus digitus pollicem referens, acuto incurvoque ungue præditus, ab alis liber et semotus. Cauda caret. Ubra insignia. *Seba* p. 91. t. 57. n. 1. Vespertilio cauda nulla, *Linn.*

VESPERTILIO.

VESPERTILIO Cynocephalus, maximus, auritus, ex nova Hispania; foemina. *Seba* p. 92. t. 58. n. 1. Rarissimus. Os amplum, prægrandibus dentibus munitum; cornu simile quid extremo naso impositum. Reliqua apud autorem.

VESPERTILIO facie canina alis expansis 3' 9" *angl.* ex Madagascar; dentibus horrendis; rostro, dimidio capite auribusque nigris; cetera fuscus. The great Bat, from Madagascar *Edw.* 180.

§. XXIII.

MVSTELA.

III. MVSTELA. *Wiesel.* Γαλεη, γαλη pro Fele et pro Mustela promiscue sumitur. *Wiesel* genericum nomen Germanis: Etymum Mustelæ mittimus, quod de eo diversa autorum sententia; Consuetum servamus nomen. Corporis figura animal gracile, longum, pedibus brevibus, cum facultate in foramina et angustos cuniculos sese insinuandi et irrependi; Capite quoque pro corporis ratione parvo, sublongo; rostro producto; plus minus longo vel brevi. Pedibus pendaetylis; *Plinius* duas species constituit, alteram in domorum tectis erraticam, alteram in agris et nemoribus versantem; alii vulgarem vel urbanam, et rusticam ac sylvaticam dixerunt; illam muribus et gallinaceis fatalem; hanc pariter carnivoram arbores frequentantem et in aggeribus domicilium habentem. *Wottonus* Mustelas et Felem uno capite complectitur.

MVSTELA vulgaris; *Donnula Santis Ardoyni de Ven.* p. 430. *Haus Speicher: Wiesel.* Dorso et lateribus rutilis. The Weasell or Weefel; gutture et ventre albo; mystace setosa. *Raji* Syn. brevibus auriculis et latis, subrotundis, ima parte duplicatura geminatis; Alia vulgaris: tota alba, in Prussia, sic recte *G. Agricola* inter vulgares, aliquando totam candidam numerat, sed rarius. Smolandis Wesla, *Linn.* notandum: apud nos non est caudæ apice nigro, Mustela alba sylvestris. Mores hujus animalis, ex literis *Patruelis Georg. Clem. Klein, Seewaldia* 1724: „Mitto „Mustelam recenter natam, cujus Genitores per biennium ades meas, horreumque a muribus purgarunt. Mater anno superiori in sylva, dimidium lapidem a domo mea sita, jam vero in horreo sub acervo straminis „suos enixa est pullos; fuit autem semper gallinis funesta, et nuperrime „in tugurio gallinarum 16 pullos elevatos necavit, novemque secum exportavit. Cuilibet simplex infligit vulnus in capite, hinc raro unus „vel alter ad summum mane vivus reperitur. Expositis vivis et fibulantibus catulis facile genitores ex horreo evocare et sclopo necare potuissim,

„tuiffem, fed defititi a propofito, quoniam mures perfequendo omnes MVSTELA.
 „feles ululasque superant, glifcentes in omnes latebras murium, quos mi-
 „ra facilitate extrahunt, ipfos Rattos pari fortitudine necantes. Passeres
 „frustra nidulantur, ovaque excludunt in locis, quibus Mustelæ sunt fa-
 „miliares. Halitum Mustelarum venenosum, hominibusque et brutis fa-
 „talem effe, fabulam sapit; Nidus nec non catuli extra nidum positi pu-
 „tridum odorem ceparum spirant. Errat *Plinius*, quod quotidie nidum
 „mutare Mustelas perhibeat.,, Cranium dentesque Mustelæ vid. apud
Aldrov. p. 311. (53).

Mus avidus mintrat, velox mustelaque dintrit.

(53) Confer idem de victu Mustelarum p. 313.

MVSTELA Armellina; Mustela alba; extrema cauda nigra. *Hermez-
 lin*, Mustela candida in extrema cauda nigricans; *Aldrov.* p. 311. Ermine-
 um animal candidum figuræ Mustelarum et in extremitate caudæ nigerri-
 mum, *Alberti*. Ermineum recentiorum. The Ermine or Stoat *Raji*. Se-
 ptentrionalium regionum; Ex Russia inprimis advenæ; *Olaus M.* Lanze-
 ruccam, Scandaniavæ sylvam, cujus longitudo ad octuaginta milliaria, Mu-
 stelæ albis redundare scripsit. Mustela Regalis; pallii Magnatum; Mu-
 stela candida f. animal Ermineum recentiorum, *Raji*. Ejus longe præstan-
 tior pellis, præ pelle albæ vulgaris; unguibus albis.

MVSTELA Viverra dicta. *Ικτίς*. Fret; Ferret; *Fret*, ubique. Fur-
 runculus; qua in cuniculorum venatione utimur; auriculis magnis, pa-
 tulis, brevibus tamen; rostro acuto; oculis rubicundis; ex subflavo albi-
 cans; anterioribus paulo major. Dimittenda in foramina vel latebras cu-
 niculorum, labia ipsi consuuntur, ne animalcula dilaniet, quæ unguibus
 scalpendo exire cogit; capite depresso, prout omnes Mustelæ. Africæ di-
 citur incola, ad nos translata *Raji. Willughb.* Cicura et fœcunda, in An-
 glia et Hollandia, ubi Cuniculorum cultura. An, VIVERRA Indica ex gry-
 feo rufescens, MVNGO Lusitanis; MVHGATHIA Zeylanensibus, *Mus. Leyd.*
Catal.? an, VIVERRA Indica, Quil et Quirpele dicta *Garc. ab Horto; Raji.*

MVSTELA fœtida. Putorius. *Ιλτίς*. Teufels Kind. The Polecat
 or Fitches. A summo rostro ad extremam caudam 22", cauda 6½".
 Pellis duplici pilorum ordine constat; alii breviores flavitie, alii longio-
 res nigredine se distinguunt; ore toto albo, ultra angulos cingulum in
 principio et medio capitis fulvescens, guttur, pedes, cauda nigriores sunt;
 ungues in ima parte albi, in summa nigri; liquor folliculi, qualem omnes
 Mustelæ habent ad anum, pessime fœtet; Gallinas, Columbas omnesque
 aves domesticas et ova rapit. MVSTE-

MVSTELA.

MVSTELA Martes. **Marter.** A Martin or Martlet. Pellis nobilior pelle putorii; in primis abietum martis, **Baum-Marter**; non nisi sylvas frequentans; Martes Saxorum non fagorum seu domesticus, **Stein-Marter.** Zener gehet zu Holz, dieser treibet bey Höfen herum. Hic magis fuscus, gutture albo perque rura vagatur. Ille, abietum, rarissime sylvas deferit, proprieque MARTES appellatur, pilo clariore tactuque molliore, gutture luteo; cujus pellis triplo vel quadruplo pluris vānit, et bonitate proxime accedit ad MVSTELAM ZIBELLINAM, quæ præstantissima est. Dentes habet candissimos inæquales, et asperos, inter quos canini in utraque mandibula eminent.

MVSTELA Zibellina. The Sable. **Zobel.** Sobel. Ruffica, Sibirica. Martes Scythica. Mus Sarmaticus, Mus Scythicus perperam. Paulo minor Marte. Pili hujus pretiosissimæ Mustelæ, etiam si manibus fricentur, semper æquales remanent, quod non constat in ceteris mustelis; anterior pars capitis et auriculæ ex albido cinereæ; dentes albissimi, uti in Marte.

MVSTELA Americana foetida. Putorius Americanus striatus, *Catesb.* II. p. 62. Rostro longiore, nec non cauda; niger, tanius albis quinque a cervice in caudam usque decurrentibus. Conferatur *Fevillée* Observ. T. I. p. 272. de animali appelé Chinche, d'une odeur insupportable; avec deux bandes blanches, prenant leur origine sur la tete, passent au dessus des oreilles — .

MVSTELA Javanica, Koger Angan dicta. Viverræ species, cujus loco a venatoribus usurpatur ad obsidendum antra cuniculorum; caput tegunt pili obscure spadicei; ruffi qui dorsum, dilute vero flavi qui ventrem vestiunt, cauda in apicem acutum nigricantem desinente. *Seba* p. 78. t. 48. n. 4.

MVSTELA Ægyptiaca. Ichneumon i. e. investigator. Mus Pharaonis; Mus Ægypti; Damula, Donola, Mustela Ægypti peculiaris. Lutra Ægypti. *Pullonius* corporatura Felis longiorem constituit, eique pilos duplicis coloris, nempe albicantes et subflavos per intervalla et leucophæos, nec non duros instar pili lupini tribuit; rostrum nigrum et instar rictus Furonis in genere Mustelarum; auriculas breves, et rotundas, cruraque nigra. Cauda longa est et crassa, potissimum prope lumbos; testes, lingua et dentes Felis sunt. Valde mundum animal, exiguum et agile; Canem et Catum strangulans. Aves imprimis appetit, et præ ceteris gallinas et pullos. Depopulator Serpantium; quam ob rem ut Feles nostri educantur mures Pharaonis, et Alexandriam venales comportantur.

MVSTE.

MVSTELA Ceilonica. Ichneumon seu Vulpecula Ceilonica, *Seba* **MVSTELA**. p. 66. t. 41. n. 1. Belgis Ceilonsch Kwasje; Alkasis priscis; Suillum aliis; quod omnia peruestiget, terramque fodiat. Inferna rostri pars multo quam superna brevior, utrinque acutis dentibus armata. Caput Mustelæ capiti simile. Collo longo, auriculis curtis, prægrandibus vividisque oculis; pilis luteis, fature ruffis et griseis. Pedes curti quinque crassis præmuniuntur unguibus; indomabilis ejus feritas et immundities.

MVSTELAS Dauricas, cauda carentes vid. in *Catal. Quadr. Petropol.* p. 343.

MVSTELA nigra, cauda alba. *Ibid.* p. 344.

§. XXIV.

IV. ACANTHION. Stachel-Thier. Ita *Galenus* Echinum terrestrem vocat L. I. de comp. med. sec. loc. cap. 1, cum in eodem medicamento Echini etiam marini assumantur; et apud *Theophrastum* ἀκανθός non solum arborem spinosam, sed etiam Echinum animal significat. Hinc ἀκανθοχοίρος Echinus terrestris, Porcus spinis horrens *Suidæ* audit. Quidam hoc nomen soli Hystrici competere volunt, sed non intelligo, quare? Imo propter dorsum spinosum ἀκανθοσώτης *Hesychio* appellatur. Herinaceus, Echinus, Hystrix, nomina cognata sunt; prout Gallis Herisson, Italis Riccio, Hispanis Erizo. Germanis Ygel. Schwein-Ygel; Stachelschwein. Sic *Oppianus* L. 2. de venat. duplices cecinit Echinos, majorem et minorem:

ACANTHION.

- - Minor aut nullo, aut non magno robore pollet,
Arrectis horrens brevibus per corpora spinis;
Major magna gerit truculento spicula dorso,
Et pugnas acres audaci pectore miscet.

Et *Ælianus* et *Plinius* Hystricem quoque herinaceorum generi adscribunt. Non video, quare duas herinacei species minoris terrestris condiderunt autores, suillam scil. et caninam; quod alii in locis sylvosis, alii circa domos oberrent. Nimis subtilis distinctio quoque est a spinis paulo longioribus vel brevioribus desumpta; quam distinctionem quidem inter Echinum et Hystricem lubenter admittimus. Non deerit tamen nobis Acanthion caninum. Interim forma Herinacei omnibus notissima est, multis quoque Hystricis forma. Sufficiat Acanthionem pilis in spinas degenerantibus aculeos pilorum loco habere. De Herinaceo *Hermolaus*: magnitudine Cuniculi esse, aculeis vallatum præterquam in ore, et pedibus parte

ACANTHION.

inferiori, quam rara tantum lanugo operit; Hystrix abundat pilis, sed longioribus a natura armata aculeis.

ACANTHION vulgaris, nostras. Herinaceus; Echinus; The Urchin or Hedgehog. *Ngel. Schwein-Ngel*, cujus optimam descriptionem vid. apud *Sebam* I. p. 78. pronum et supinum t. 49. n. 1. 2. pedibus quinquefidis vel pendaetylis. Vid. figuram Acad. Paris. Erinaceus auriculatus terrestris, *Linn.*

ACANTHION Echinatus; Erinaceus Americanus, albus; Surinamensis; cum nostratibus qua maximam partem convenit; ventrem setaceus obfidet pilus; oculorum superiora breves, obscure fusci pili vestiunt; latera vero retrorsum longi, nigricantes. Auris externæ, uti in nostratibus, nulla vestigia; foramen duntaxat sonum intromittens patet. Capitis antica pars, venter et pedes albicant (54). Dorsi pennæ ex cinereo dilute flavescunt; rostrum, prout reliquorum Echinorum, quotquot vidi, suilli quadantenus æmulum; crura pedesque curti, pendaetyli, longis, acutis incurvisque unguibus; cauda brevis raro pilosa. *Seba* ibid. num. 3.

(54) An Chat epineux, du *des Marchais* III. p. 303. De Erinaceo et Hystrice vid. *Dn. Perrault* de l'Acad. Roy. Conf. *Prodr. Hist. Quadrup.* p. 18. nota nn.

ACANTHION Echinatus. Echinus Sibiricus; parvis auriculis donatus; coloris obscure rufi; pennarum vero apices auro quasi obducti Mas et Fœmina. *Seba* p. 79. t. 49. n. 4. 5.

ACANTHION aculeis longissimis. Hystrix genuina, Porcus aculeatus Malaccensis, *Seba* p. 81. t. 51. cum catulis suis. *Stachelschwein*; auribus pendulis; Iavæ, Sumatræ, potissimum Malaccæ incola; cujus e felle generatur pretiosissimus lapis medicatus; lapides vid. tab. ead. Tota corporis pars supina longis, rectis et instar subularum aculeatis horret pennis, variæ longitudinis, partim ex albo et nigro, partim ex albo et subrufo variegatæ. Horum interstitia exigua replent pili, tenues, longi, setarum similes. Caput oblongum, brevi pilo hispidum, nudas fere et pendulas habet auriculas rostrumque suilli æmulum, oculos grandes lucidos; pilus ventrem, femora et pedes tegens rufus, brevis, aculeatus, tenuis et dense compositus. Pedes pendaetyli. Ore utrinque dentato.

ACANTHION cristatus. Hystrix Orientalis cristata *Seba* p. 79. tab. 50. Nonnullæ ejus in India varietates. Hæc Iavensis Hystrix, The Porcupine *Raj. Syn.* p. 206. Spinosa Italis; ut retulerunt Ornithopoli *Raja*, in montibus Romæ vicinis, sit fides autoribus, capta. *Seba* antiquos pedes anomalous quatuor munire ungues scribit, in posticis ternos; sed forte quintus

tus vel digitus vel pollex ungue caret; cum *Rajus* p. 207 de posterioribus hæc habeat: „Crura brevia sunt. *Seba* curta cum pedibus crura, digiti in „pedibus posterioribus 5 manifesti; unguibus non admodum acutis, et „superficie inferiore ad apices concavis. In anterioribus 4 tantum habet „digitos cum suis unguibus, e quibus extimus maximus est et pollicem „æmulatur, ut in Urso.„ Fuit exanterata, quam descripsit *Rajus*. Elegantem in capite præ se fert cristam, e magnis parvisque pennis conflatam in fastigio recurvatis, retrorsum in plures apices distinctis. Caput breve et crassiusculum, obtuso rostro; magnis lucidisque oculis; maxillæ superiori dentes nulli sunt, at lati et grandes inferiori; auriculis non pendulis, sed capiti appressis, prout in Simiis; ita *Seba*. Sed *Rajus* de dentibus: „In extremo utriusque maxillæ binos habet dentes prælongos, validos, in- „trorsum incurvatos, oblique scissis et forficum more ad incidendum apta- „tis non planis extremitatibus concurrentes; molares in utraque maxilla „octo.„ Cauda apparet nulla *Seba*; Secundum *Rajum*: Cauda plus palmum longa, spinis horrida, quarum plures habent ordines annulares. In extrema cauda spinarum loco 10 aut 12 habet tubulos, magnitudine spinarum, sed dimidio plus breviores, tenui pediculo nixos, in summo apertos, tenues et prope transparentes. Vid. figuram apud *Acad. Parisiensis*.

ACANTHION cauda prælonga, acutis pilis horrida, in exitu quasi paniculata. Porcus aculeatus sylvestris, seu *Hystrix Orientalis singularis*, *Sebae* I. p. 84. t. 52. Rara fera, nec multum hætenus cognita; cujus calculus fellis haud minoris æstimatur, quam verus Malaccensis. Corpus utrinque quasi coactum, ad extremos usque pedes aculeatis hispidum pilis, duris, rigidis. Labium superius Leporini instar fissum; quatuor dentes canini supra et infra conspiciuntur; reliqua maxillarum pars molaribus scatet. In quinque digitos fissi pedes manifesto. Postici longiores Urfinorum similes. Cauda mirabilis, elegantissime ex pilis veluti articulatis conflata; dum tenuis primo cernitur pilus, quem alius excipit longior, crassior, oryzae semina suis adhuc thecis involuta referens; horum singuli non unius sunt longitudinis nec crassitie, et adunati fasciculum formant, qui pellucens splendorem quasi ab argento intus contento evibrat. Aculei in supina corporis parte tonum emittunt pro vario, quo lucis radii incidunt modo versicolore. Vid. autorem, et allegatum *Bontium* (55).

(55) De fera aculeata Cuandu *Maregr.* Ourico Cachiero, Lusit. Eca Eysere Vercken, Batavis; an Tlaquatzin *Hernandesi*? Vid. *Maregrav.* p. 233. et *Raj. Syn.* p. 208 sqq.

§. XXV.

CANIS.

V. CANIS. *Hund.* *Κυν*, hodie *Σκυλος*. A Dog. *Hund.* Caninum genus summum constitui, eodemque comprehendi solent Canes domestici et familiares nobis, atque Canes feri, qui propria nomina habent Luporum, Vulpium et cognatorum. De singulis disponamus separatim, ut ordine sibi succedant.

CANES, proprie dicti, capita habent vel producta vel coacta, rostris variis; dentes in utraque mandibula sex incisivos; duos exertos caninos; molares in utroque latere mandibularum sex, quorum summa producit dentes 40. In Europa multæ species et varietates: Villaticus domesticus, *οικεῖος* variæ formæ et magnitudinis, *Haus-Bauer-Hund*, *Bauer-Reckel*; Molossus, Bellicosus; *Bären-Hund*, *Englische Dog*; Sagax, *Jagt-Hund*, *Spür-Hund*; Aviarius, *Himer-Hund*; Aquaticus, *Pudel-Hund*, *Wasser-Hund*; Vertagus, *Wind-Hund*; Taxinus, *Tax-Hund*, *Fuchs-Hund*. Islandicus, *Schäfer-Hund*. Sanguinarius, *Schweiß-Hund*; Melitæus, *Schoof-Hund*; plures et inutiles, temere latrantes, et tantum in cibariis vorandis occupati; inter se institutione, officiis, magnitudine, forma, pilo, voce, moribus diversi.

Cauda blandus et ore minax, et naribus acer,

Fidus heri custos excubitorque Canis.

Pedes anteriores in quinque, posteriores in quatuor digitos distincti. Indicorum nominabo nonnullos:

CANIS Mexicanus; monstroso corporis habitu: Capite parvo, collo brevissimo et obeso; rostro gibbo; dorso quoque gibboso, subito ad pectus acclivi; cauda brevi; ventre pinguissimo, unguibus valde acutis; Canis domesticus. De Canibus autem Americanis *Ios. a Costa* lib. IV. c. 33: In initio India Canes nullos noverat præter genus quoddam pumilum, quod patria voce Alco nominabant; Iam propter similitudinem Canes ab ipsis Hispanis illati grandiores hoc nomen quoque obtinent. Pumilos hos Canes Indi tantopere amant, ut sibi demant illis, quod objiciant; peregrinantes eosdem aut dorso aut sinu receptos secum ferunt.

CANIS Africanus; in Guineæ regno Canes a nostris multum discrepantes reperiuntur, qui nec latrant, nec mordent; a populo magna copia aluntur, et in forum venales aguntur; latrantes Canes nostros Nigritæ loqui posse existimarunt. So können auch die Grönländsche Hunde nicht bellen, sondern nur knurren und heulen; *Anderson, Island* p. 173. Ad
Caput

Caput Bonæ Spei præter Canes ex Europa ibidem advenas, indigenæ sunt, quibus et Hottentotti et Europæi tam ad venationem, quam ad observanda pecora sua utuntur. Sunt capite parvo, rostro peracuto, pilis plerumque cinereis, raro duos pedes altitudine superantes, longitudine $2\frac{1}{2}$, auribus erectis, cætera similia nostratium; fidelitate nemini secundi. Mebbiæ dicti sylvestres sunt, nunquam homini fatales; de quibus *Anton. Zuchelli* itin. æthiop. p. 293; quod solummodo bestias quascunque ex naturali instinctu venentur. A Lupis multum diversi; ubi in sylvis vagantur, tuto peregrinari licet; non quidem soli, sed gregatim numero 30 vel 40 concurrentes, et Leones et Tygrides fugantes. De iis videatur *Kolbius* Cap. Bonæ Spei pluribus (56).

(56) Quod *Pererius* c. 170 narrat: Apud Lappones animal terrestre corporis magnitudine figuraque non dissimile Cani esse, quod certo tempore ipsum mare vehementer appetat et frequentet, in quo itidem natans et sese mergens particulatim et membratim piscis fieri incipiat, huic recensitioni fidem ferat *Ind. App.* De Canibus stupendæ magnitudinis in provincia Tebeth vel Tibet Tartariæ magnæ vid. *Samml. aller Reiseb.* B. VII. p. 450: Das Land bringt Hunde hervor, die so groß, als Esel, sind, und wilde Thiere fangen, sonderlich Ochsen.

CANIS Americanus sylvestris, cauda longissima, *Sebæ* p. 47. t. 30. n. 1; ex promontorio de Tiburon e regione Insulæ Martiniko sito. Caput caninum, paulisper oblongum; aures arrectæ parvæ; oculi prægrandes, barba promissa; rictus amplus; magnis acutisque dentibus armatus; Pedes paulo longiores, quam Felium in quinos fissi sunt digitos, longos crassis incurvisque unguibus; pilus dilute rufus, dilutior ad caput, pedes et caudam.

CANIS capite valde contracto, Cani Septentrionali æmulus; cauda qualis Cani vulgari. Tamandua Mexicana Yzquiepatl, seu Vulpecula dicta; *Seba* p. 66. t. 40. n. 2; nec Tamandua nec Vulpecula; vid. autorem; nec Yzquiepatl *Hernandesii* secundum descriptionem.

§. XXVI.

VI. LVPVS. Wolf. Λικος, λυκεῖνα, Lupa. Der Wolf; Lupus Canini generis maximum et ferocissimum animal; hinc Lupi Græcis: νυκτερενοὶ κυνες, nocturni Canes. Pedibus dentibusque cum Cane adeo conveniunt, ut nonnisi aspectu capitis, oculorum torvitate, rictu truce, pilo, caudaque crassa, multum pilosa differrent. Tantum abest, ut, autore *Aristotele*, collum unico et perpetuo osse rigeret; unde proverbium: Er hat solch einen steifen Hals, wie ein Wolf. Voce quoque a Cane differt; hic latrat, Lupus ululat. Colore sunt inter se diversi. In Anglia Lupi nulli; vid. *Prodr. Hist. Quadr.* p. 17. not. gg.

LVPVS.

LVPVS.

LVPVS vulgaris; apud nos et in tota Septentrione fera est notissima; grisei coloris; in montibus Sueciam et Norvegiam separantibus, teste *Olao Magno* sunt albicantes; de atri coloris Lupis, quos ait *P. Jovius* in ea parte Moscoviæ, qua itur Prussiam, vagari, præter illum autorem neminem legi; sed offendo nigrum Lupum in Catal. sacrorum animalium in Thesauris Regiis Dresdenibus. *Oppinianus* canibus magnis pastoralibus Lupos assimilat. Pedes anteriores et posteriores numero digitorum prout in Canibus. Canis cauda incurva, *Linn.*

LVPVS aureus, *χρυσεος*, Asiaticus; Lupus pumilio; animal furax, pereleganti colore flavo. Vulpibus, secundum *Busbequium*, majores hi Lupi, vulgaribus minores; prope Nicæam Turcarum tentoria et domos nocturno tempore subibant, in quibus quicquid inveniebant esculenti devorabant, calceos quoque, cingula ensium et vaginas rodebant. The Jackcall, *Raj. Syn.* Squilachi Græcis modernis. Catervatim incedit; interdum per Ciliciam ducenti simul conveniunt; conf. *Belon.* sing. Obs. 2. c. 108. Canis lupus aureus dictus. *Kæmpf.*

LVPVS marinus, *Gesneri*, *Belon.* *Aldrov.* aliorum. Secundum *Belon.* animal amphibium est; caput habet enorme⁽⁵⁷⁾, oculos permultis pilis obumbratos, naribus et dentibus caninis, pelle villis erectis hispida, maculis nigris distincta, cauda oblonga, crassa, villosa, in ceteris lupum representans; humeris altis.

(57) Secundum *Anderfonium* Nachrichten von Island p. 172: Ist der Spitzbergische Wolf von kleinem und spitzigen Kopfe, der Leib länglicht, mit dicken, starren langen Haaren, die faulweiß und etwas graulich, der Schwanz kurz, die Beine fast ohne Gelenke, und die Klauen lang und steif; an diversus a marino, terrestris? an marinus? Lupum cum Cane coire experientia docet; non contra, quod canis cum lupa coeat; semel in anno (in den Zwölften) lupi habent sua tempora aphrodisiaca, tunc catervatim conveniunt, sie laufen wie die Hunde, investigantes nec deferentes fœminas; Canes vero tum temporis Luporum consortium appetere, verisimile non audit.

LVPVS Americanus. *Catesb. App. p. XXVI.* Les Loups d'Amerique ont la forme et la couleur de ceux d'Europe; mais ils sont un peu plus petits -- Anciennement les loups étoient les Animaux domestiques des Indiens, qui n'avoient point d'autres chiens, avant qu'on leur en a menât d'Europe; depuis ce temps la les races des loups et des chiens d'Europe se sont meslées, et sont devenues prolifiques --. Les Loups de la Caroline sont en tres grand nombre, et plus malfaisans qu'aucun autre animal. Ils s'atroupent dans la nuit, et vont chasser le Daim comme des chiens en poussant les hurlemens les plus affreux. Lupus Mexicanus *Jo. Fabri* P. 479.

§. XXVII.

§. XXVII.

VII. VVL PES. *Fuchs*. *Αλώπεξ*, *Fuchs*. Vulpes quasi volupes, voli- VVL PES.
pes. A Fox, vox Canum latratui similis, cui affinis est; a quo pilis longis,
densis, mollibus, caudaque villosa in primis differt, nec non odore vel
vehementi et minus grato, vel peculiari; convenit et partibus internis in
omnibus fere cum cane. Cryptas vulgaris Vulpes sibi fabricat, multos ha-
bentes exitus inter se procul distantes. Calliditate reliquas feras antecel-
lere dicitur.

VVL PES vulgaris; de quo laconica breviloquentia sufficit, cum sit
notissimum animal. Magnitudine inter se, diversis in locis, dif-
ferunt; varietates plures et caritate et raritate, qua pilos et colores.
Communis coloris est rufescentis, interspersis pilis raris cinereis in dorso
et lateribus in primis, in inferna corporis parte albis quam plurimis. Sunt
porro candidæ, super dorsum crucigeræ, *Kreuz-Fuchse*, rariores; nigræ
et cærulescentes carissimæ. Suo tempore *Liber Baro Sigismundus* scripsit,
in Russia pelles nigras vulpinas pro conficiendis teguminibus capitis, non-
nunquam quindecim aureis venundari ⁽⁵⁸⁾. Candidæ copiam pilorum ha-
bent, sed pili præ reliquis casum patiuntur, quod minus cutibus adhærent.
In crucigera ab ore per caput, tergum et caudam recta nigri coloris li-
nea protrahitur; deinde alia transversa per artus ducitur; nigriore guttu-
re. In communibus Vulpibus, guttura alba. Canis cauda recta extremi-
tate nigra, *Gmel.* Vulpes campestris, *Linn.* Canis cauda recta extremitate
alba, *Gmel.* Vulpes vulgaris, *Linn.*

(58) Die Füchse in Grönland zu Spitzbergen sind blaugrau, weiß und schwarz, auch schwarz-
braun, aubey gröber und zottiger am Leibe, als in warmen Ländern. *Anderson* Nachr.
von Island p. 172. *Martensius* vidit zu Spitzbergen vulpem capite nigro, trunco
albo.

VVL PES cinereus Americanus *Catesb.* II. p. 78. The gray Fox,
Reenard gris. Ces Renards sont entierement d'un gris argenté, et different
tres peu de ceux d'Europe, ils n'habitent pas dans des trous sous terre,
mais dans les trous des arbres.

§. XXVIII.

VIII. COATI. *Halb-Fuchs*. VULPI AFFINIS; rostri capitis- COATI.
que figura plerumque et dentium figura ac numero, similiter odore vel
vehementi, vel peculiari cum Vulpe conveniens; cauda communiter pilis
annulatis variegata.

COATI.

COATI Brasiliensium, *Margr.* (59). Ex cujus descriptione accipe sequentia: COATI Brasiliensibus est Vulpes, magnitudine Felis, cruribus brevibus et manibus Cercopithecorum -- pedes posteriores majores prioribus, in singulis pedibus digitos habet quinque, acutis unguibus; Caput acuminatum vulpinum, aures breves, subrotundas, ut Felis oris partem inferiorem breviorē superiore habet, promuscidem longam, acuminatam, naresque amplas, quasi fissuras; oculos nigros. Pili totius corporis obscuræ ochræ coloris, caudam habet longiorem toto corpore, quam erectam gestat et incurvatam, cujus pili annulatim variegati, cum umbra et ochra; -- Reliqua apud autorem; *Wormium* Mus. p. 319. ubi egregia figura; *Joan. de Laet. Rajum*, plures. Rattoon, Rackoon, *Angl.*

- (59) Animal quod habuit *Wormius* ferme cum data descriptione convenit, discrepat tamen in quibusdam. Color pilorum magis ad cinereum, quam Ochram inclinat, nisi quibusdam in locis, ubi nigricat, ut circa oculos et pedum extremitates. Cauda longitudinem ipsius corporis non attingit, crassior et latior aliquantum ea parte, qua clunes attingit, annulis quasi quibusdam nigris cincta, pedibus anterioribus utitur in rebus apprehendendis et divellendis. Vulpi affinis Americana, *The Raccoon*; *Catesby* app. p. XXIX. Il y en a un grand nombre en Virginie, en Caroline, et dans toutes les parties Septentrionales d' Amerique -- .

COATI-MONDI, *Margr.* Animal a Parisiensibus Tom. III. descriptum. Longum a summo rostro ad extremam caudam $35\frac{1}{2}$ ". A summis humeris ad imos pedes 10". Rostrum longum, ut porcinum mobile, facile sursum elevandum. Plantæ pedum ursinis similes, præterquam quod pilis nudæ essent, quibus ursinorum calcaneum tegitur --- Pili breves admodum, asperi et nodosi in dorso nigricant, et alicubi in capite, in rostro et pedibus; in reliquo corpore e rubro et nigro mixti. Cauda pilorum nigrorum et ex albo et nigro mixtorum annulis internis integebatur. Dentes ut in COATI simpliciter. Pleniorē descriptionem vid. alleg. loco (60).

- (60) Diu vivum habui animal, tandem anno 1723. Matronæ Dnæ a Rosen dono dedi; de quo Patruelis *G. C. Klein*: „At vero, qui animo impetrare potuisti, nunquam ad „fatietatem miræ naturæ opera demiranti, quando ad nos Sarmatas transire permi- „sisti brasiliense animal? Si putas ibidem vivere et mori, ubi adamatur maxime, „non alius est locus pro ipso in orbe, quam Seewaldia, ejus Domina si apud „se et cogniti et non cogniti Orbis animantia congregare posset, tum demum vivere „putaret. „Mira mihi præscribebat, ut caverem in adeundo, quasi nunquam vidissem; ego vero incautus plane ad ipsum eo, manibus in amplexus attollo, et in adstanti Canum hominumque copia humero fero, innoxiusque in humum repono, quod pro miraculo reputant. Ita natura mirabilis est in operibus suis, quam ad risum usque imitantur homines --- .

COATI, *Hernandesii*. Vulpeculæ nostrati similis et congener; Yzquepatl; duos pene dodrantes longa, humilisque, tenui rostro, parvis auriculis

culis; nigro corpore, ac præcipue juxta caudam, quæ longa est, et nigro candidoque pilo velut universum corpus vestita --- . Cum ventris crepitu halitum foetidissimum fundit, adeo pestilentem, ut cum nihilo comparari possit --- . Sunt et alia duo hujus Vulpeculæ genera, inquit *Hernandez*, quorum alterum Yzquiepatl pariter vocatum, fasciis multis candentibus distinctum; alterum Conepatl, seu Vulpecula puerilis. A COATI Rattoon magnitudine et figura corporis non multum differt; verum excrementorum foetore plurimum; vid. *Raj. Syn.*

COATI.

COATI Ginetta, Hispanis; Constantinop. *Aldr. Bellon. Scalig.* Ginetta; auribus mustelinis; minor vulpecula, colore inter croceum et nigrum, maculis interdum nigris ordine in pelle dispositis; in Hispania generatur; cauda annulatim variegata, circulis nigris octo et totidem canis vel albicantibus; moschum quodammodo redolet; *Gesn.* molli et denso pilo lanuginosa; *Genith-Ras*, Geneto Catus; sed nihil cum Cato commune habens.

COATI Civetta vulgo; The Civet Cat.; Catus Zibethicus; Felis Zibethica a nonnullis; non autem pertinet ad felinum genus, sed ad caninum, *Raj.* nam et capitis et rostri figura, dentium forma et numero cum Cane, Lupo, Vulpe convenit. Color varius, subnigricantibus distinctus virgis, ad flavum tendens, et pluribus nigrioribus majusculis. Effigies ad vulpinam potius, quam ad felinam accedit; auribus parvis, ut in *Taxo*. Descriptionem et figuram vid. apud Academicos Parisienses; modum colligendi Zibethum apud *Fabrum*.

COATI cauda brevi; TAXVS, Meles; *Tax.* The Padger, Brock, or Gray. Coati griseus. Quidquid dicatur de suillo et canino Taxo; porcino hætenus nemo vidit; *Aldrovandi* Taxi suillis Icon de quadr. p. 267. est icon COATI mundi, qui me iudice pro suillo habitus, rostro quasi porcino mobili; vid. *Supra*. Caninum novimus; ejusque pelles in omnium manibus sunt. Cauda breviuscula, crassa, rigidis et oblongis pilis obfita; auriculæ breves. Rostrum canino simile; dentes etiam canini; capitis figura ad vulpinum accedit, namque a latiore velut base in acutum rostrum terminatur, ut triangula facies videatur. Orificium habet largum, statim sub cauda, supra anum, quod in folliculum aperitur non admodum profundum, bursæ seu sacculi figura, intus pilosum, in quem exsudat substantia quædam alba, colore et consistentia fere cerebri vitulini conquassati, parva quantitate, non insignis odoris; exterior marsupii superficies glandulis conglomeratis undique obducitur. Cætera apud *Rajum* in *Syn.*

COATI. Ajunt Venatores, tempore brumali in cuniculo effosso jacens, rostrum folliculo applicare perpingue tum temporis animal, et somniolentum nutrimenta ex se ipso capere. Excrementa vulpina multum abhorret, quæ malitiosa Vulpes in transitu ante januam foveæ taxinæ deponere solet, ut exitum prohibeat recenti stercore suo, quamdiu duret.

COATI Ursulo affinis, americanus. The Quick-Hatch, or Wolve-rene, *Edw.* de avibus II. p. 103. Ursulo affinis americana, *Catesby* app. p. XXX. Freti Hudsonis. Coati maximus; Vulpe vulgari duplo fere major; corpulentus; cruribus brevibus, pedibus Coati et Coati mundi, quasi ursinis; sed angustioribus, pentadactylis ⁽⁶¹⁾ omnibus. Rostrum coacto, ultra oculos nigro; syncipite albicante; oculis nigris, auribus Coati similibus, parvis, rotundis; cauda in exortu tenui lente accrescente, pilosa, versus exitum confertis pilis longioribus, nigricantibus; gutture albedo, nigris maculis tribusque zonis picto; reliquum corporis castanei coloris, in dorso profundioris; ad latera linea lata, ex cinereo alba, longitudinalis, quæ ad exortum caudæ incipit, in humeris desinens. Prima vice 1737. ad Dn. *Hans Sloane* ex freto Hudsonis vivus delatus.

(61) Ita enim *Catesbejus*: The Legs very short and thick, the Feet like those of a Bear, the Number of Toes on each Foot were five, with strong Claws; Il avoit a chaque pattes cinq ergots armés de fortes griffes; idem provocat, quæ ulteriorem hujus animalis descriptionem, ad *Edwardum*; unde conjicimus, hunc errorem in eo commisisse, quod pedes anticos tetradactylos conscripserit: „It ha thon each Foot four Toes; thehind Feet have five Toes each.

COATI, pilis brevissimis fuscis, circulis rubris oculos ambientibus; cauda lente decresciente et in acumen desinente. The Indian Ichneumon *Edw.* 199.

§. XXIX.

FELIS.

IX. FELIS. Raze. Est receptum nomen genericum, quod dicitur **FELINVM**; me judice, quod animalia hujus generis omnia et singula non solum habeant faciem quasi quadratam, et tetragonoprosopa sunt, sed præ aliis animalibus singularibus utuntur pedibus anticis unguiculatis, pentadactylis, quorum ungues semilunatos singulari mechanismo attollunt, eorumque apices acutissimos (quasi) in vaginis uti loquitur *Plin.* VIII. 15. recondunt, non nisi ad capiendam prædam, vel ad ulciscendas qualescunque injurias sibi illatas paratos. De quibus Academici Parisienses Tom. III. p. 4. „Nous ne trouvames point dans le Lion les étuis dans lesquels *Pline* dit que les Lions retirent leurs ongles en marchant, pour empêcher qu'ils ne s'usent: mais plutôt il paroïssoit que ces animaux, ainsi que „l'a

„l'a remarqué *Plutarque* Liv. de la curiosité, en conservent la pointe en les
 „retirant entre leurs doigts par le moien de l'articulation, particuliere de
 „la derniere, jointure, qui est telle, que le penultieme os, en se recour-
 „bant à côté, donne lieu au dernier qui lui est articulé, et auquel l'ongle
 „est attaché, de se plier en dessus et à côté aussi facilement qu'en dessous-„
Charleton. Exerc. p. 21. de bestia Siyah - Ghusch, i. e. nigris auribus præ-
 dita, black-Eear. Pedes habet pilis densioribus, tanquam pulvinari, sub-
 stratos. Condito mucrone unguium in vaginis incedit, nec nisi appeten-
 do unquam protendit, ne hebetentur: quod et Leoni pariter, Pantheræ,
 Catoque domestico commune est. Pedum qualitates itaque omnibus sunt
 eadem; facies quoque eadem, insuper omnes tremendæ sunt velocitatis,
 omnesque maligni. Dentium numerus diversus, de quo non conveniunt
 autores.

FELIS.

§. XXX.

1. CATVS. *Kater*. CATVS domesticus, Felis domestica; animal
 notissimum. *Katze*; Catus vulgaris nostras; Catus Syriacus, *Cyper-Katze*.
 Catus a capiendo dictus, item Gattus, seu murilegus, animal melanco-
 licum *Santis Ardoyni* de venenis lib. 7. c. 7. p. 428. Pupillæ foramen ob-
 longum; Lingua aspera et aculeata, prout omnibus hujus generis; super-
 cilio eminenti, oculis prominentibus, non valde volubilibus. Demissis
 fugiunt, fugantque pedibus. Felis cauda elongata, auribus æqualibus.
Linn.

CATVS.

CATVS sylvestris, ferus vel feralis, eques arborum, quod supra ar-
 bores versatur; major domestico, densiore et longiore pilo, colore fusco,
 vel griseo, communiter linea nigra per dorsum descendit, in pedibus
 quoque lineæ nigræ; inter pectus et collum macula latiuscula pilis albif-
 simis, reliqua fusca; ad latera dilutior color; cauda crassiore, quam do-
 mestici, tres palmos longa, duobus aut tribus orbibus nigris distincta.

CATVS tigrinus, sylvestris americanus *Sebæ* p. 47. t. 30. n. 2. Vultus
 ferox et horrendus, pili grisei saturate fuscis maculis variegantur; cauda
 versus dorsum crispata. Pedum digitis magnis acutis unguibus munitis.
 Feris in vultum involat, oculos unguibus eruit, cutim dilacerat et cruore
 se satiat. Alius Tepe Maxtlaton dictus, tygrinus ex Hispaniola, *Sebæ*
 p. 77. t. 48. n. 2. Tigride ferocior; oculi prægrandes; pellis ex griseo
 maculata; cauda acuta. Animal invenio inter farcta in Thesauris Regiis
 Dresdenibus sub titulo: Felis tigrina Surinamensis.

CATVS.

CATVS petaurista, volans, Ternatana, Mas et foemina, *Seba* p. 93. t. 58. n. 2. 3. Membranæ, qua pro instrumento volatorio utitur, tam interna quam externa superficies pilis mollibus tecta. Caput sylvestris Felis æmulum; Pedes ad breves usque et incurvos ungues et tota cauda circum accretæ membranæ alarum infiguntur; ad bicubitalem longitudinem diduci potest.

CATVS rostro acuminato ex nova Hispania, Oxycephalon; *Seba* p. 76. t. 48. n. 1; Naso quasi intropresso. Dentes antici minuti et breves, molares lati et grandes; oculi parvi; auriculæ planæ et rotundæ; cauda longa acuminata; crura curta, pedes minimis unguibus muniti. Color ex ruffo flavescit; in desertis degit, altissimis insidens arboribus aviculas inhiat; Mansuetus ludit et gesticulatur, ut catuli Felium nostratum, Sudor olens ex Zibetho quasi et Moscho mixtus.

CATVS montanus, Quanhpecotli *Hernandez*; *Seba* p. 68. t. 42. n. 2. malignissima bestia; helvi et grisei coloris, cauda crassa longa ⁽⁶²⁾.

(62) *Catesby* app. p. XXV. Catum Americanum describit: Cet animal est environné trois fois aussi gros, qu'un Chat ordinaire. Il est d'un gris rougeâtre; Sa queue a trois pouces et demi de long. Il ressemble beaucoup au Chat domestique, mais il a l'air beaucoup plus féroce et plus sauvage. Il mante aux arbres, et fait sa proie de tous les animaux - - Quoiqu'il ne puisse pas, à cause de petitesse, prendre un Daim en le forçant à la course, comme fait le Panthère, il en vient à bout, en se tapissant dans les branches les plus basses des arbres, et sautant tout à coup sur le dos du Daim, pendant qu'il broute; Il s'y attache si fortement avec ses griffes, en le succant, que le Daim barassé et rendu à force decourir, tombe de puisement, et devient la victime du Chat sauvage.

§. XXXI.

LYNX.

2. LYNX. *Luchs*. Λυγξ, απο της λυκης, a luce, quod acutissime videt. Lupus cervarius, quod Cervorum hostis acerrimus. Alii duas, alii tres differentias habent. *Luchs*, *Razen-Luchs*, *Kalb-Luchs*. Lynceem simpliciter dixerim cervarium, hunc *Plinius* a lynce distinguit; maximus est, majoribus et inordinatis maculis; magis rufis, *Luchs*; fig. vid. *Mem. de l' Acad.* Tom. III. p. 125. alterum minorem, Lynceem felinum pelle melius picta, non Catum Pardum, melius Lynceem tygrinum, *Razen-Luchs*; et si tertiam postulaveris varietatem, persicum nominarem Lynceem Siyah-Ghush, nigris auribus, lynceis, cujus figura apud *Charletonum* Exerc. p. 23. pelle sine maculis, *Kalb-Luchs*; cauda longiore vitulina, conf. *Rajus* Syn. p. 168. Habent Lynces aures longas, acuminatas, in apicibus villosas, instar holoserici nigri splendentes; omnes altis sive scandentibus incedunt cruribus, non demissis ut Catus et Tygris; a Pardo
mox

mox distinguuntur cauda truncata, auribusque. Multum disputant autores, an Lynx sit *θώς Aristotelis*; non Lupo similis, sed dicitur Lupus, quod, prout Lupus, Cervos adoritur et pari aviditate. Omnes habent oculos fulgentes; omnes characteristicam notam in auribus; de his inprimis videatur *Rajus* Syn. 167. Lingua spinosa, uti in omnibus Felibus; de partibus internis conferantur Academici Parisienses cit. loco, *Rajus* et plures autores. Optimi sunt Asiatici et Africani; inter illos primum locum obtinent Persici. Africanum Dresdæ vidi, valde tygrinum, altisque pedibus; Europæi, Prussici in specie et Septentrionales ignobiles, parum vel nihil albidi coloris, rufi potius habentes, maculis confluentibus. Pelliones nostrates Persicos vocant *Ras-Luchsen*, indigenas *Kalb-Luchsen*; Americani potius ad Pardos numerandi, vel Pardis postponendi, quam ad Lynces; quibus adjungendus Catus Pardus sive montanus; auribus Felinis cauda quidem truncata.

LYNX.

LYNX *Aldrov.* Africana p. 92. *Charlet. Raj.* Lupus cervarius *Gesn.* Quadr. 155. Felis cauda truncata, corpore rufescente maculato; *Linn.* Suec. Warglo. Prussis simpliciter *Luchs.* *Academ. Paris.* Loup Cervier.

LYNX colore albo; maculis nigris cauda truncata, *Aff. Upf.* Felis cauda truncata, corpore albo maculato. *Linn. F. S.* Suecis Kattlo. Prussis *Ras-Luchs.*

LYNX cauda vitulina; in exitu tenoris pilis longioribus; non maculata; pedibus, facie et auribus lyncinis. *Siyah-Ghush, Charletoni.*

§. XXXII.

3. PARDVS. *Parder.* PARDVS Mas, PARDALIS, PANTHERA PARDVS. Fœmina; Antiqui non recte sibi constabant de appellationibus, cum hodie et Leopardus (*) Catopardus pro Pardo et Pardale sumuntur. Conf. *Aldrov.* de Pardo p. 65. Nihil Leone fortius, nihil Panthera velocius. *Ælianus* duplex genus constituit, alterum quorum majus cum breviori cauda, alterum vero minus cum cauda longiori, utrumque variis maculis; utrumque auribus rotundis; majores ad Vituli corpulentiam, minores ad Canis molem accedunt; Capite minore felino quam sunt capita Lyncis fronte elongata; humeri sunt lunati; oculis parvis ac truculentis; collo longo; tenui pro corporis volumine; *παρδος* ab *αἶρδα* irrigo, quia pellis nigris maculis veluti irrigata, intortis et orbiculatis. Ad venationem adhibetur.

(*) Veteres multa suspicati sunt adulteria a quadrupedibus commissa; unde oriuntur Leopardus a Pardo et Leæna, Camelo-Pardalis ex commixtione Cameli et Pardalis. Sed positis ejusmodi delictis, vix tamen dixerim, Hybridorum proles genera sua

PARDVS.

nixta multiplicaturas, quum hanc virtutem Mulis et Hinnis denegamus. Sic *Aldrovandus* ejusque *Continuator* non culpandi, quando de Camelo-Pardali scribunt: „Illud longe est falsissimum; quum et Pardus ipse, sive Pardalis, qui græce *πάρδος* dictus, generare non possit, est enim Hybrida, ut præter naturalium rerum Scriptores, cultissimus *Claudianus*:

„Semine permixto geniti cum forte *Leæne*

„Nobiliorem uterum viridis corrumpit adulter.”

Etiam si, qua Pardum in errore versati sint; quid vero viridis significet adulter, hæsito. Postquam *Bochartus* Hier. L. III. c. 8. p. 804. antiquissimos de Leopardo Scriptores rimatus sit concludit: „Hæc veteres de *Leænarum* cum Pardo concubitu, unde novum monstrum editur; cui designando conficta videtur Leopardi vox - et p. 805. Quæ *κατακρηγίς* nostris seculis ita invaluit, ut plebs hodie Leopardi nomine nihil quam Pardum intelligat: „Nos cum *Oppiano* facimus: Pantheræ duplex genus: Aliæ quidem sunt majores adspectu, et ampliores lato dorso; aliæ vero minores quidem, sed robore neutiquam deteriores: formæ autem utrisque similes variegantur, præter solam caudam, qua diversæ conspiciuntur; minoribus quidem major est, magnis autem minor.” Qua diversitatem caudæ ab *Oppiano* dissentimus, quod nimirum minoribus minor cauda sit, majoribus major. Vid. plur. *Franz.* P. I. c. 29 de mixtis anim. quadr. et *Cyprian.* de Pardo P. I. c. 8.

PARDVS. Pardalion, *Aristot.* Panther. Panther. Thier. Bardel. Varius simpliciter, Africanus *Plinio*; Leopard. *πάρδος* Lupus canarius *Gazæ* vel Luparius. *Io. Faber* luculento *Plinii* etiam testimonio comprobavit: Pardales, Pantheras, Pardos, varias, Africanas unum idemque animal esse. Cauda longa. Felis cauda elongata, maculis superioribus orbiculatis, inferius virgatis; *Linn.*

PARDVS cauda brevi. Chat-Pard, *Acad. Paris.* p. 108. qui animal a Pardo distinguunt, quod caudam collumque breviora habeat. *Raben-Bardel.* Duos pedes cum dimidio longus ab extremo rostro ad usque exortum caudæ; altus $1\frac{1}{2}$ par. cauda longa 8". Pilorum color ubique fere ruffus, maculis nigris differentis figuræ pictus. Olim creditus a Pardo et Cato generatus. Descriptionem Cato-Pardi in vivario Cliffortiano vid. *Linn. Syst. Ed. 6*: cauda proportionem Cati vulgaris.

§. XXXIII.

TIGRIS.

4. TIGRIS. Tyger. TIGRES a Pantheris raritate et nobilitate differre vel ex *Plinio* discimus; ita enim VIII. 17. „Senatus Consultum fuit „vetus, ne liceret Africanas, i. e. Pantheras, in Italiam advehere. Contra hoc tulit ad Populum *Cn. Aufidius* Tribunus plebis, permisitque Circensium gratia importare. Primus autem *Scaurus* ædilitate sua Varias, i. e. Pantheras sive Mares sive Fœminas, 140 universas misit. Deinde *Pompejus Magnus* 410. *Divus Augustus* 420. Idem Quinto Tuberone, Fabio Max. Coss. IV, Nonas Majas Theatri Marcelli dedicatione Tigrin primus „omnium

„omnium Romæ ostendit in cavea mansuefactam; Divus vero *Claudius* si-
 „mul quatuor.,, *Petr. Gillius* Tigride nihil, inquit, ex omnibus feris
 ad spectandum jucundius Naturæ solertia finxit. Nam formæ pulchritudine
 tam valde inter feras eximia est, quam longe cæteris avibus Pavo excellit.
 Pellem variæ maculæ (*) efflorescentes exornant. Dicuntur omnibus fe-
 ris ad cursum præstare; sed revera cursu minus valent quam Pardus, et ex
 insidiis victum quærunt Tigres; etenim saltu in arborem quampiam cum
 se dederint, in ea latitant, unde in feras insiliunt; quanquam non negave-
 rim, hanc artem et Pardo communem fore; interim recentiores, et inter
 illos *Bontius* ajunt, feram tardigradam esse Tigrem. Leonem æquat, est-
 que feritatis indomitæ; figura macularum a Pantheris differt; siquidem
 Pantheri intortas et orbiculatas brevesque maculas vocat *Plinius*; Tigridi
 sunt oblongæ et virgatæ. Pleniores descriptiones Tigridum veteres nobis
 non reliquerunt. Hoc novimus, Asiaticas minores, sed pulchriores esse
 Americanis; Dresdæ bellissimas vidi, demissis pedibus satis altis quasi gli-
 scentes, fugientes et fugaces, erectas hominis altitudinem æquantes; Fe-
 rocissimæ, maximæ et fortissimæ in India Occidentali, ut cum quovis et-
 iam ferocissimo Africæ Leone duellum committere possint.

(*) Vid. *Boch*, c. I. p. 792 sqq. Tigris quale sit animal non satis constat, antiquis; multi
 cum Leone conferunt; et quæ reliqua. Lustratis animalibus, de quibus celebris
autor cap. III, in propatulo est, quam acriter veterum relationes et commenta mo-
 dernos viros eruditissimos in ordinem coëgerint. Interim illi, quibus amplissima
 occasio, ut propriis oculis contemplari liceat ipsa animalia varia, offendent ejus-
 modi characteres, quibus mox ab invicem distinguenda; modo sibi caveant de præ-
 judiciis veterum quandoque crassis, ut Tigres ex vento concepisse statuerint. Nec
 adeo anxii sumus, si quando legimus: „Pellis in Tigride per tæneas, in Panthera
 „per rotundas maculas variatur;„ fieri enim potest, quod et maculæ tigrinæ coinci-
 dant in pelle Pardi, vel vice versa. Et pelles vere tigrinæ inter se differunt formo-
 sitate, non solum bestiarum ex patria diversa, sed et contrænearum; unde non
 nisi varietas coloratarum exuviarum. *Siyah Ghush Charletoni* maculis omnino caret,
 nihilominus nobis *Lynx* audit, §. XXXI, quod recte, ut opinamur, contulimus
 partes corporis magis characteristicas, faciem scilicet, caput, aures inprimis, pedes
 caudamque quasi vitulinam et neglectam. Multum quoque natura inter se differunt
 Pardus Tigrisque; hæc adeo ferox, ut non nisi unicam Romæ cicuratam, Tigris si
 fuerit, legerim; nec Pardi unius sunt naturæ, quorum non nisi major, vulgo *Leo-*
pardus, Sinensibus aliisque Asiaticis populis venatorium animal est.

Casum, potius miraculum, ex Dei providentia Dresdæ mihi testatum
 habeo, de singulari Custodis bestiarum, quæ ibidem asservantur, virtute:
 „Bestiis alternis ex caveis suis actis statis diebus, cavæ a squalore purga-
 „bantur, redactis iterum in custodiam feris, claustrisque portis objicien-
 „dis. Altera die per supinam inadvertentiam Tigris extra caveam mansit
 „in angulo horti ferarum, *Thier-Garten*, delitescens. Custos officii
 „gratia

TIGRIS.

„gratia in hortum sive Thoriotrophium ingreditur, quem illico Tigris
 „adoritur erecta. Ille ex periculo fortissimus sinistra manu collum bestiae
 „prehendit, constanti promptitudine arteriam asperam comprimente, una
 „amplexens bestiam dextra manu, ejus pectus pectori suo violenter junxit,
 „ut nec dentes nec ungues in corpus suum infligere valuerit fera; in tali
 „flebili statu per minutas quatuor vel quinque ambo invicem sibi juncti.
 „Tandem Custos diu diutius de valore suo desperans, bestiamque summis
 „viribus protinus ex amplexu dimittens, procul a se projecit, quæ, con-
 „fusione correpta illico in angulum vivarii recedens tantum temporis
 „victori concessit, ut semiexanimis fugiens januam attingere potuerit.
 Idem Custos Anno 1738 cum valenti Cercopitheco vel Simia a torque
 avulsa conflictabatur, sed ab hoc prælio vix ac ne vix quidem vitam repor-
 tatus, dextra in primis manu crudeliter lacerata; graviterque et satis diu
 decumbebat lecto affixus, quem mox post conflictum cum amicissimo Dn.
Bartholomæi p. m. Consil. Aulico et Archiatro regio adivi ocularis testis
 plurium ex prælio reportatorum vulnerum. Conferatur Historia similis
 prælii apud *Kolbium* p. 156. Plura de Tigridis facie et natura vid. apud
Io. Fabrum Lync. animal. Novæ Hispan. *Ant. Recchi*; De Tigride, quam
 Lusitani Tigre Royal appellant, vide Descriptionem Parisiensium ad finem
 Tomi III.

TIGRIS Asiatica. Duo foetus Tigridis Ceilonicæ, *Sebæ* p. 52. tab. 32.
 n. 7. 8. Ambo elegantissimis per universum corpus maculis ornati sunt,
 quarum insigniores posticam corporis partem obsidentes, miram colorum
 variegationem ostentant. Pedes pariter maculati, in quatuor, lege in
 quinque, pedes enim Felinis omnino similes, crassos obtusosque dehiscunt
 digitos, præter pollicem, brevibus parvis unguibus munitos, in foetibus
 cæsareis. Fœmellæ e medio hypogastrii quatuor protuberant papillæ.
 Venter, thorax et pedes ex cinereo dilute flavescunt, dorsi vero maculæ
 multo saturioris coloris sunt. Tigrides binos duntaxat foetus simul parere,
 ex hac patet, quæ pro catulo quovis bina gerit ubera. Tigris rancat;
 unde *Petrus Martyr*. Rancatu suo universam viciniam obtundebat, et
 montes illo fridore reboabant. Cauda longa. Felis cauda elongata, ma-
 culis virgatis, *Linn.*

TIGRIS Americana, Iaguara Brasil. Onca Lusit. Lupi magnitudine et
 major, *Marcgr.* In pedibus quinque habet digitos Felinis similes, et in
 plano pedis cujusque eminentiam mollem seu callum, supraque adhuc ro-
 tundam eminentiam: in posterioribus quatuor digitos et illam eminentiam
 majore

maiores, minori ibidem carent. Tota pellis constat pilis flavescentibus, brevibus, per totum maculata, maculis nigris, variis eleganter dispositis; caudam habet longam felinam; oculos caecos splendentes; ungues abscondit, ut Feles solent, et rapere aliquid volens extendit. TIGRIS.

TIGRIS Iaguerete *Marcgr.* Tigris species alia; juvenum annum magnitudine æquans. Pilos habet breves, splendentes, nigros, cum umbra mixtos, et variegata est illius pellis maculis atris, figura varia, ut in altera; animal crudelius altero.

TIGRIS Cuguacuarana *Marcgr.* Tigre Lusit. Magnitudo et figura eadem cum Iuguara, colore diverso; instar Capræ ex flavo rufescente, paulo dilutius, in dorso obscurius; sub mento paululum albicat et in infimo ventre.

§. XXXIV.

5. LEO. *Λέων*, Leo, a Lion, *Λέων*; *λεωναι*, Leona, *Ρόδιον*; apud Latinos promiscui esse solet generis Leo. Felis cauda elongata, floccosa, thorace jubato, *Linn.* Ferarum dicitur Princeps. Asiæ et Africæ incola, non Americæ. Capite felino crasso, fronte quadrata; supercilio eminenti; oculis prominentibus, sed non valde volubilibus. Pectus robustum et largum videtur ob pilos longos et densos, undique quasi juba tectum; qua Leona caret, binas habens in ventre mammas. Lingua felina, aspera, et aculeata. Animal quidem non nisi in Magnatum caveis cultum, satis autem ab omnibus historiæ naturalis et itinera in Asiam ac Africæ partes facientibus autoribus descriptum; quos vide, inprimis *Aldrovandus*, *Oviedus* apud *Wottonum*; *Academicos Parisenses*; *Rajum*; *Kolbium*; et qui plures. Neapoli, Leona una cum Leone in eadem cavea inclusa et enutrita 5 catulos peperisse et educasse, autor est D. *Willughbi* apud *Rajum* Syn. et *Fr. Velez* hist. de los animales p. 16. Leones de Syria paren cinco vezes; el primero parto cinco, el segundo quatro, el tercero tres, el quarto dos, y el quinto uno; y passados estos cinco, viven esteriles. Sed quærit *Rajus* p. 165: At qui potuit 5 catulos lactare, si duas tantum mammas habuit? Rugit Leo. Quando *Oppianus* Lib. 3 de Venat. multas Leonum differentias constituebat:

Sunt variae formæ et genera infinita Leonum.

Aldrovandus easdem in jubis, in ferocia et in colore consistere putat, quod in Æthiopia et nigri gignantur; unde *Bargeus* in Cyneget. lib. 3:

Cæsaries nigra est, nigros cutis obtegat artus.

LEO. Tartarorum Leones discolores vidisse vult *Paulus Venetus*. In Europa nusquam nascuntur Leones; Locus natalis proprius in Mauritania, Parthia, Massilia, Caspia, Lybia, tota Africa, imo et Syria, ubi nigri, teste *Plinio*. Unguium mucrones ita condunt, prout reliqua Felini generis. *Scaliger Arist.* L. II. c. 2: Vidimus Leonem, ubi se vellet in pulvere volutare, posterioribus pedibus sibi stravisse solum; non temere; parcit enim anterioribus unguibus ad usum pugnae. De magnanimitate Leonis exempla varia.

§. XXXV.

VRSVS. X. **VRSVS. Bär.** *Αρκτος*, der Bär; a Bear. Bestia, a reliquis omnibus se distinguens mole corporea; corpore lato, hirsuto villo; in nostris regionibus, ac ubique in plagis septentrionalibus fera notissima. Rudis quaedam indigestaque moles videtur, a *Virgilio* informitate notatus; verum non est ineptus, sed ad quævis facinora patranda aptissimus, astutia Vulpi similis; pelle detracto vide Ursam apud *Academicos Parisienses*. Cutis in dorso admodum crassa, sub ventre tenuis. Pili satis molles. Naris nigra; dentes serrati; mammae quaternae; cauda fere nulla. Pedes pendactyli; digiti crassi, breves, ungues duris annulis firmati. In brachiis et lumbis vis maxima; caput invalidissimum; posticis pedibus incedere et currere potest. In arbores scandens apiaria evacuat; anticis pedibus veluti pugnis ferit, et Bovés feriendo enecans.

VRSVS nostras, Polonus; variat. Maximus Formicarum, qui dicitur, *Ameisen-Bär*; nigricans; Minor fulvus, vulgaris, *Niedźwiedź* Pol. Minimus, Argentinus, *Silber-Bär*; In confiniis Russiae albae et nigrae s. Moschoviae, pilis nigri et argentei coloris mixti. Majores truculenti; in Palatinatu Polocensi circa Glezbokie oppidum Ursus insolitae magnitudinis Equorum aliquot Decades, praeter alia pecora, jugulaverat. Ex Urso occiso pellis detracta fere ad ulnas sex protendebatur in Terra Chelmenfi, altera in Palatinatu Braclaviensi, tertia ad ulnas quinque in Bondargovo pago Palatinatus Pomeraniae. Non raro ex Lituania Gedanum pelles octo pedum mittuntur. Anno 1721 in Polesia Polonica 80 agmen constituisse observati. Juvenes matri erepti disciplinae sunt capaces, joci atque spectaculi gratia. *Rzeczynski* II. Plura de Ursis vid. *eundem* P. I. Ursus cauda abrupta, *Linn.*

VRSVS albus *Martensii*, Witte Beer; Capite praelongo canino; corpore habiliore et velociore; pilo longo, et molli, ad lanae instar; rostro, ore et pedibus nigris. Ejus caput perdurum praeter Ursorum nostratium capitibus.

pitibus. *Weißer Spitzbergischer Bär.* In Groenlandia et albi et nigri. VRSVS.
 Hi terram firmam nunquam deferunt; illi in mari glaciato perdurant, piscibusque et animalibus ex Phocarum genere vescuntur; nonnunquam super tabulis glaciatis in Norvagian feruntur, unde:

Heu male tum solis Norwegum erratur in oris.

§. XXXVI.

XI. GVLO. *Bielsraß.* Boophagus, Magnus Vorator (*), Rosomacha, *Ol. Magni* Multivorus. Quadrupedum voracium Coriphaeus; GVLO.
Aldrov. et *Gesn.* putat, non male dici Hyæna veterum; cui sententiæ alii contradicunt. Vultur quadrupes, *Scalig.* Canis pilis cervicis erectis longioribus, Hyæna *Linnaei*. Descriptio hujus bestiae valde manca; secundum *Matth. Michovium* Sarm. Europ. lib. 2. c. 3. Magnitudine est Canis, facie Cati, corpore et cauda Vulpinis, colore nigro; dicitur cadaveribus tantum vesci, ut instar tympani extendatur et infletur, tuncque angustiam duarum arborum ingredi, et vi, per infernas et supernas partes excrementa trudere, rursusque ad cadaver properans se denuo implere. Hanc historiam nondum animo æquo et placida mente addiscere potui. Dn. *Linneo* audit Mustela rufo-fusca, medio dorso nigro; habitat in alpibus Lapponicis, Dalckarlicis, sylvisque vastissimis. *Schefferus* Lapon. quod habeant Gulones caput rotundius nonnihil, quam Lupi, dentes validos acutosque, similes Lupinis, corpus amplum, pedes breviores, quales lustrarum solent esse. Pellis est nigerrimi coloris, de qua *Olaus M.* Candet fuscata nigredine, instar panni Damasceni diversis ornata figuris. Sunt qui Zabellinis pellibus quodammodo æquiparent, unde forte *Linneo* Mustela dicta. Adeo incerta est historia hujus bestiae, quæ quidem in Lithuania, in Russia et teste *Lencilio* in Curlandiæ sylvis ac in alba Russia occurrere perhibetur, a nemine vero hætenus in meliorem lucem exposita est, cujus tamen Iconem *Ionstonus* exhibuit, sed unde habeat, non indigitavit; sine dubio ex *Gesnero*, qui similem figuram ab *Olao Magno* mutuavit, cum tamen nec *Olaus* animal vidit. Ex historia hujus animalis, quæ habetur *Samml. der Reiseb.* VII B. p. 88 nemo doctior evadet. Insuper risum movet *Crollius*, existimans: Medicos ab hoc animali vomitorii et cathartici medicamenti usum didicisse. Anatomen quondam suscepit P. *Pavius* præfente *Ioanne de Laët*, hic præter admirabilem cum humano corpore similitudinem, tria admiranda cum *Thoma Bartholino* Hist. Cent. IV. 30 communicavit: 1) Ductum umbilicalem nusquam apparuisse; 2) Cum omnia bruta ligamento suspensorio jecoris ab homine differant, hujus animalis

GVLO.

jecur validissime ligamento diaphragmati neſti, ſic cum hominis interna jecoris conſtitutione conſenſiſſe. 3) Intestinum ab exortu uſque ad exitum undique ſibi ſimile figura inventum, quum et cœco caruerit inteſtino, et reliqua recta fuerint; unde concludit *Bartholinus*, quod hoc brutum ingeſta compreſſu abdominis egerere poſſit; quod quidem a parte pone concedimus, non quod per ingluviem quoque reddat ingurgitata. Quod de pelle hujus beſtiæ referunt autores, hanc in pretio eſſe, id dubio caret; quod vero non niſi cadavera pro victu quærat animal, imo ſepulta corpora inveſtigaret, fidem non meretur. Nec contemnenda *Olai* philoſophia moralis: Forſan naturam tam inſatiabile animal in illis regionibus, in Polonia et Ruſſia, in primis in Tartariâ, quin etiam in Lapponia, produxiſſe, ut homines ſimili voracitate laborantes redarguat. Sufficiant hæc de GVLONE, *Biel-Wild-Gräß*, hoc loco, donec melior hujus beſtiæ deſcriptio comparuerit. Figura Gulonis manu *Rüdingeri* quoque expreſſa habetur, nos aliam iconem Tab.V. addimus, quam ex theſauris regiis Dresdenſibus ſupra laudatus Eilenburgius nobiſcum communicavit. Eſt nimirum Gulo niger vulgo dictus, qui olim ex Sibiria vivus Dredſam delatus fuit, et quotidie tredecim carnis libras devoravit, ſemper tamen adhuc eſuriens. Color ex nigro in brunum vergit. Longitudo animalis ulnam et octo ferme pollices æquat, ex quibus caput octo pollices, corpus ulnam circiter comprehendit, altitudo animalis cum capite novendecim ferme pollices emetitur. Alium ex bruno flaveſcentem Gulonem, ibidem quoque factum conſervant, quam in Saxonia prope Frauenſteinium Rex et Elector Auguſtus II. Glor. Mem. cepit.

(*) Cum ſit animal voraciſſimum, repente, me judice, concoctionem faciet, ne violentè ingeſta ſtatim, ut vult *Franzius*, violentius in anguſtia duarum arborum egerantur. Tunc inexplebili quidem non nutribili laboraret voracitate et valde fruiſtraretur ejus natura Gulonem, quæ nihil fruſtra facere ſolet.

§. XXXVII.

SATYRVS.

XII. SATYRVS. *Satyr.* ANTHROPOMORPHA. *Ἀνθρωπομορφα* dicimus beſtias homini forinſecus in nonnullis partibus, prout Satyri ficti, ſimiles, in nullo, ut vult *Albertus*, interiorum; quanquam *Galenus* Simias viſcera et cætera interiora homini ſimillima habere ſcribat; quem peritiorem fuiſſe Simiarum ſectionis quam hominum, *Veſalius* docet, Simiasque ab homine in pluribus differre, quam putavit *Galenus*. Optandum, ne forent homines *πιδηκομορφοι*, ſœdī et peſſime morati.

Illorum non niſi duo agnoſcimus Genera inferiora: SIMIAM cauda nulla vel perexigua, et Cercopithecum, caudatum ſive CEBVM. Simia

miæ a Græcis, non quidem simpliciter, vocantur homines vel viri, sed SATYRVS.
 addito epitheto, uti: Ἄνδρες Ἀγριοί, viri sylvestres, μικροί viri parvi;
 πυγμαῖοι, pygmæi, Ἀνθρώποι κυνοπροτώπιοι, homines vel viri canina facie;
 nam inter hominem et non-hominem non datur medium; sed vocantur
 quoque θηρία, feræ, bestiæ, quadrumani; finxerunt tamen antiqui et
 Poetæ intermediæ personas: Faunòs, Panes, Ægipanes, Sylvanos, Sile-
 nos, Nymphas et Sphinges, plures, qui a Simiis originem duxerunt.
 Mollius loquitur *Scaliger*: In hominis quoque specie inveniri divinos,
 humanos, feros, quam *Plinius* H. N. XI. 44: Simiarum genera perfectam
 hominis imitationem continere. Diximus Simias cauda nulla vel perex-
 igua; nam *Scaliger* caudæ notam sive vestigium animadvertit, quam vix
 oculis deprehendas, tactu tamen subesse intelligas, quam si attrectare ten-
 tes, prompta miraue celeritate sese subtrahit ridicula indignatione; interim
 ipse Simiarum, der Affen, duo genera construxit: Alterum sine cauda, al-
 terum caudatum; hic Κηβος *Aristot.* Ἐστὶ δ' ὁ μὲν Κηβος πίθηκος ἔχων ὄραν,
 est autem CEBVS Simia caudata. Simia an Ape without a Tail; that
 which hath a Tail is call'd. Cercopithecus, in English a MONKEY *Raj.*
Confer. du Marchais III. p. 311: „Les Latins distinguent deux Sortes de
 „Singes; ils appellent Cercopithecus ceux, qui ont une longue queue,
 „et simplement Simia, ou Singe, ceux qui n'en ont point. Ces deux
 „Especies, qu'on pourroit, regarder, comme deux genres differens, se di-
 „visent en une quantité prodigieuse d'especies, qui different entre elles
 „en grandeur, en couleur, et de tant d'autres manieres, qu'on en fe-
 „roit des Volumes entiers.,” *Conf. Prodr. nat. hist. Quadr.* p. 10 seq.

§. XXXVIII.

I. SIMIA. Affe. Πίθηκος; Cui cauda nulla vel perexigua; ca- SIMIA.
 pite magis alto, quam elongato vid. tamen not. 63.; ungues humani sed im-
 bricati, vel aliquatenus lunati secundum *Plinium*. Cilium in utraque
 palpebra, quanquam pertenuē ac prolixius (63), adhæc manus digitos-
 que quadantenus homini similes habent; imo genitale fœminæ mulieris
 est, sed omnia rudiora efferacioraque. *Galenus* vult, Naturam Simiæ,
 ridiculo animali et animam habenti ridiculam, corporis quoque constru-
 ctionem ridiculam dedisse.

(63) Cilio in utrisque palpebris carent reliqua vivipara *Jo. Fabric.* p. 78. Nares non alii
 animantium, quam homini et Cercopitheco eminent; Idem p. 79. Notandum quod
 Simiæ, i. e. cauda nulla, nonnullæ, prout inter Cebos, sint cynoprotypa vel cy-
 nocephali, i. e. capite producto magis quam alto. Habent mammas pectorales duas,
 et si quatuor habere videantur pauci, revera tamen non sunt quatuor, sed duo
 saltim ubera, quorum singula duas papillas habent.

SIMIA.

SIMIA ourang-outang; i. e. homo sylvestris, vir sylvarum; Quoins morrou; Pongo, *Purchas's Pilgrims* P. 2. l. 7. c. 3. §. 7. Baris sive Barris; Pygmy Guineensis, Chimpanree Anglis (64). Fabulam sapit, quam Indi produnt, eos nasci e libidine mulierum Indarum, quæ sese Simiis et Cercopithecis misceant; Detestandam libidinem vel etiam stuprum concedo, non generationem; confer. *Pont.* V. c. 32. et *Dapp.* Africa p. 393. et 583. ubi figura; fortassis Satyrus vel Sagnir *Esa.* XIII. et XXXIV.

(64) Vid. Descript. of some curious-creatures, London 1719. 8v. et Iconismum singularem fœminæ 1739. nominibus Dn. *Hans Sloane* inscriptum, quam demum mortuam Dn. *Ranby* aperuit; Ourang-outang or the Anatomy of a Pygmie, compared with that of a Monky an Ape and an Man; to which is added a Philosophical Essay, concerning the Pygmies, the Cynocephali, the Satyrs and Sphings of the Anciens &c. by *Edw. Tyson*. Lond. 1699. 4t. qui marem cultro anatomico subjecit; ubi et convenientiam et discrepantiam cum homine notavit *autor* separatis articulis p. 92 seqq. — conf. *Transf. angl.* No. 256. p. 338; *Tulpii* Observ. med. Lib. III. c. 56. *Schotti* phys. cur. P. II.

SIMIA Ceilonica superiori labio leporino; Cercopithecus Ceilonicus, seu Tardigradus dictus major mas; *Seba* I. p. 75. t. 47. n. 1. addit autor; „Nec dubitamus ea animantia inferere Simiorum familiæ, quum forma ad hos proxime accedant: at Cauda tamen, quæ Simiis est, carent penitus (65). „Pilus ex nigro fuscus, per dorsum vero pene niger, „mollis et quasi sericeus est, brevior tamen, et ex cinereo dilute flavus, „qui ventrem, brachia, pedesque vestit. Antici pedes, hominum fere „manibus similes, pollice et 4 digitis, qui brevibus muniti unguibus. In „posticis, qui pollici proximus est digitus, longo et subincurvo armatur „ungue, ad scalpendum formato; cæterum et indole et actionibus Simios maximam partem exprimunt.

(65) Eo, quod caret cauda, Simia est, non Cercopithecus, nedum Tardigradus vel Ignavus. Idem animal est, quod referente *Rajo* Syn. p. 161. D. *Robinson* in Museo *Charletoni* vidit inter Simiam et Cynocephalum ambigens, cui cauda nulla vel brevis, rostrum productius — in uno digito pedum posteriorum unguiculo acuto, reliquis omnibus latis.

SIMIA rostro canino, capite elato, Animalculum Cynocephalum, Ceilonicum Tardigradum dictum; Simii species; mas et fœmina; *Seba* p. 55. t. 35. n. 1. et 2. Immerito Tardigradum (66); „Forma et gestibus „simico æmulatur, quibuscum et in multis convenit, os exceperis, et „nasum, ut pote qui intropressus quasi et anguste protensus exstat, unde „canini fere capitis figura emergit; rictus acutis scatet denticulis. Pilus „subruffus serici instar mollissimus. Crura longa, gracilia, pilis raris; „unico digito, indices scilicet singulorum pedum in acutum et incurvum „unguem

ad d. 39.





„unguem exeunte; cauda nulla, ne talis quidem, qualis Tardigradis est; „Fœminæ ubera duo, papillis quatuor. „ Non recte animalculum *Charletoni* vocatur.

SIMIA.

(66) Præjudicio laboravit clarissimus autor, animalia, quæ Anthropomorpha nobis, caudata quod sint omnia et singula; etsi Simiæ raræ, Ceborum vero ingens numerus.

SIMIA Mamonet dicta. *Thom. Barthol.* in *Ac. Med.* 1671. 1672. Vol. I. inusitatæ formæ; nulla figura apud alios autores; an Simia? an Cebus? Ita enim *Barthol.* „Cercopithecus ille apud *Jonstonum* t. 59. caudam proli- „xam ostendit, qua noster caret. Non absimilem *Gesnerus* tradit p. 862. „nisi, quod caput illius magis caninum fuerit, quam suillum. *Albertus* „M. caudatam Simiarum speciem vocat Mamonet. *Gesnerus* quoque p. 856. „Mammonetum esse animal scribit Simia minus. Noster nec caudam ha- „bet, nec Simia major est; ut suspicari liceat, quia a nullo ita depictus „fuit Cercopithecus hic, quemadmodum horribili facie comparet, vel „monstrum esse, vel animal hætenus aliis non visum aut depictum. „ Vid. inprimis descriptionem penis p. 67. figuram p. 313. et apud *Blasium* tab. XXIX.

§. XXXIX.

2. CEBVS. *Meerkatze.* Κηβος, Cercopithecus; Α κερκος cauda et *πιδηκος* Simia, a Monkey; *Meerkatze*; cauda felina, mit langen Katzen- „schwänzen, oder kürzeren. *Mart.* Ep. 202:

CEBVS.

Callidus emissas eludere Simius hastas.

Si mihi cauda foret, Cercopithecus eram.

Capite Simiæformes, leonicipites, κυνοκεφαλοι, κυνοπροσωποι, Galeopithe- „culi, barbati. Major præ Simiis copia. Ungues digitorum plerumque „acuti omnes vel nonnulli.

CEBVS Sagouin dictus, ex minimis; *Clusii* exot. 372. *Nieremb.* IX. 177. vivus Gedani fuit vid. fig. tab. III. De quo in *Prodr. hist. Quadr.* p. 11; unguis habet acutos in digitis, in pollice latos, ut Simiarum; ve- „tulæ faciem imitatur. *Saguina Caji* rar. an. p. 79. Animal pusillum; co- „lore griseo, barba fulta et obscure cinerea, aure orbiculari, patente et „humili, pilo intus nigro vestita, foris candido. Major, non supra Sciu- „rum nigri coloris *Clus.* dictus Cay; Alter insuper Sagouin, navis in mari „agitationem nullo modo ferens, adeoque superbus, ut ob levissimam „occasionem inedia potius et cibi abstinentia vitam finire cupiat, quam mi- „nimam molestiam perferre. -- *Callitriches antiquorum*, albus, bellissi- „mus,

*apud
Voss. G. in.
fuit ante
1822.*

CEBVS. mus, sed adeo tener, ut amiculo pelliceo foveatur, aut sinu gestetur. Illius cauda felina, vel Coati, variegata. Conf. *Ludolphi* Hist. æthiop. Lib. I. c. 10. n. 58. Cercopithecus et Galeopithecus, ibique figuras (67).

(67) Autor de hoc animalculo rhythmum æthiop. tradidit latina versione:

Hominem non ludo

Frumentum non edo

Oderunt me frustra.

Solinus: capere bestiolas, non arduum, sed proferre, rarum.

CEBVS, caput mortuum, vulgo; ex minimis; naso fimo et quasi colapso, oculis profundis, faciem emortui capitis referens. Caput rotundum, atro-spadiceis pilis ad nasi usque radicem hispidum, retrorsum magis elongatum, brevi capillo nigricante, prout ad frontem. Vultus pilosus albicans ad medium usque nasi et oris ambitum, ubi nigredo; rugæ vultum veteranum reddunt et annosum; Auriculæ glabræ, majusculæ, capiti appressæ. Pili dorsales spadicei dilutius, quam in capite; Cauda longa ad instar Philandrorum. Foemellæ ubera habent papillis binis. *Seba* I. p. 52. t. 33. n. 1.

CEBVS, Simiolus Ceilonicus, *Seba* p. 77. t. 48. n. 3; non descriptus. Quantum ex coloribus figuram illuminantibus cernere licet, pili capitis ad radicem usque nasi, ad latera trunci, pedesque viridescunt, reliqua fusca; auriculæ humanæ, glabræ et carnei coloris; cauda prælonga et pilosa; oculis amplis; unguibus lunatis parumper, non latis. Ex Cebis parvulis.

CEBVS Guariba, *Marcg.* Magnitudine Vulpis; barba caprina, facie elata; auribus brevibus subrotundis; cauda versus extremitatem nuda, quam semper torquet; pilis nigris, arcte sibi incumbentes, ut læve appareat animal; catulos in dorso gestans; domari non potest; in sylvis horribilem clamorem excitans; unus eorum, in conventu ante et post meridiem, minor in medio et altiori loco residet, reliqui paulo inferius circumfident, tunc præcinit superior alta voce et signo manu dato, reliqui omnes accinunt, tamdiu cantiones prout ranæ solent, prorogantes, donec superior iterum signum det; tunc omnes uno momento silent, et superior grandi voce cantionem finit. Alii tales nigri ingentes; Nigritam mulierem solam offendentes vi stuprare solent; *Rajus* p. 154.

CEBVS moschum redolens, Brasiliensis; Caitaia; pilo ex albo flavescente, longo; capite subrotundo; fronte pene nulla; naso compresso; cauda arcuata; *Raj. Clus.* ex Fernambuco in *Auctar.* mite tractandus, alias altissima voce clamat. *Sagouin or Sanglin.*

CEBUS Angolensis major; Macaquo *Marcgr.* Color Lupi; caput urfino simile; nares bifidæ, elatæ; nates calvæ; a capite ad caudam longitudo pedalis et major. *Alius* Angolensis; totus niger, insperso cano; cauda 2'. 4". longa.

CEBUS barbatus. Exquima; Guineensis; Barba egregie alba; pilis in corpore fuscis, quasi adustis et ferrugineis; ventre albicante; egregie saltans, barbatus, Primus *Clusii*. *Alius* Guineensis; color maxima parte nigricans, admixta umbra, in ventre subcærulescens e cinereo; caudæ medietas ex ruffo flavesceat; ore cærulescente; in utraque gena magna copia pilorum longiorum, ex albo flavescentium, instar magnæ barbæ hircinæ; crura et pedes nigra; *Raji*. *Tertius* Guineensis *Marcgravii*; minor priori; capite parvo, cauda longa, imberbis.

CEBUS barbatus 2 *Clusii*. elegantior, magisque politus; nitidis pilis, brevibus; pectore albo; cana barba minus prolixa, palmaris longitudinis, mucronata.

CEBUS imberbis 1 *Clusii*; pili fusci ex flavo coloris; gutture totoque pectore albicantibus; cauda, tanquam avulsis pilis, extreme in floccum desinens.

CEBUS imberbis 2 *Clusii*. Major corporis mole; rostro prorsus fusco; capite canescente; in collo et pectore villi longi, instar jubæ Leoninæ canescentes.

CEBUS Bugée dictus; Castorem capite, pilo, magnitudine referens. Rarus in India. *Rajus* Syn. p. 158. Simia Sciurus lanuginosus fuscus ex Joanna Insula; *Petiver* Gazoph. Nat. Tab. 17. f. 5. A Bugée from Joanna. *Sloane* It. Jam. II. 329.

CEBUS Elaurandus Zeylanensium. Simia alba, seu incanis pilis, barba nigra promissa, ex Zeylona, *Raji*. D. *Robinson* e museo Leydensi. Cercopithecus niger, barba incana promissa. Wanduru Zeylon. Cercopithecus totus albus in Catalogo Quadrup. *Musei Petropolitani*.

CEBUS, Papio; Baboon; Hyæna *Gesneri*. Cynocephalus, κυνοκεφαλος. Rostrum longum, in exitu obtusum, instar Canis molossi. Nates glabræ, prorsusque depilæ et sanguineo colore tinctæ, tanquam cute detracta; unguibus peracutis, parum lunatis; cauda apparet communiter brevi; Ipse juvenis Regiomonti hanc bestiam vidi, cum supellectile caudæ curta, sed forte circumforaneus truncaverat illam, ut eo magis nates sanguineæ et variegatæ lustrari potuerint; *Franzius* quippe et continuator *Cyprianus* Simiis annumerarunt Papionem propter caudam curtam;

CEBUS. Sed *Gesnerus*, *Clusius*, *Kolbius* et alii Hist. nat. autores asseverarunt solemniter, Papiones, Babuini Italii, longas habere caudas (68). Toto corporis habitu quadrato, rostro, capite, imo cauda ad Cebos cynocephalos potius, quam ad Simias quadrat. Catulus lacte caprino educatus, Canis vices, catenæ alligatus, subit. Maris genitale membrum a natura est circumcissum; foeminae pudenda plerumque propendent; vid. pluribus *Kolbium*. Conferatur Simia Mamonet dicta *Bartholini* supra.

(68) Kolb p. 138: Daß sie aber auch einen langen Schwanz haben, davon sind mir mehr als tausend Stücke derselben unter Augen gekommen, und habe ich selbst etliche derselben massacriren helfen, wenn sie sich unterstanden in die Gärten und Weinberge zu laufen; vid. ibidem ulteriorem eorundem descriptionem. Caudatos modo dixit autor Papiones; in Tabula autem II. tanquam Simiae non caudatæ repræsentantur; ejusmodi incuria autorum multas involvit difficultates crassosque aliquando errores in historia naturali, prout jam monuimus in historia Rhinocerotis, ejus figura et descriptio apud eundem autorem sibi plane non respondent.

CEBUS Liocephalus, Leoniceps: Löwen-Meerkatze. The little Lion-Monkey; unguibus acutis; cauda prælonga, qua dimidiam partem nigra, altera parte ex radice rubra; coma in capite alba, neglecta, pedibus albis. *Edw. de Avibus* 195. ex vera cruce.

CEBUS dentibus irridens, ore latissimo, superiori labio triangulari; niger pedibus, quasi chirothecis, luteis; cauda longissima, prout præcedentis, pilis velut aculeata. *Edw. ibid.* 196. The little Black Montcey; lächerliche Meerkatze. Americanus.

CEBUS capite vulpino; Füchse-Männchen. The Maucauco *Edw. ib.* 97. capite albo nigro; facie personata; cauda ex circulis albis nigrisque, Coati ad instar, varia; longa.

CEBOS quatuor Parisiensibus descriptos, tres pictos vide Tom. III. *Mem. de l'Academie depuis 1666-1699.*

FAM. V. ANOMALOPES.

PENTADACTYLON. Mit { ungewöhnlichen Füßen.
verbundenen Zeen.
Gänse-Füßen.

§. XL.

ANOMALOPEDIA.

ANOMALOPEDIA dicimus Animalia quadrupeda, pilosa, penta-ctyla, pedibus quibuscunque, five anserinis, five quocunque modo coalitis, aut quasi monstrosis. Quo genere comprehenduntur omnia Vivipara

para terram et aquam statis temporum intervallis frequentantia, vulgo Am-^{ANOMALOPEDIA.}phibia, pilosa, pedibus anomalis, CASTORES, LVTRAE, PHOCAE, et si plura. Dicitur autem ἀμφιβιον ab ἀμφι et βιον, quasi utrinque, et ancipitem vitam habens, i. e. modo in aqua, modo in terra. Sic et *Ciceroni* amphibium animal audit bestia anceps. Bestiarum autem nomine veniunt antiquitus omnia animalia quadrupeda pilosa et vivipara, foetus editos lacte nutrientia; contra distincta ab animalibus, serpentibus et quæ vocantur aquatilia quadrupeda ὠτοκα, i. e. ovipara; non in aquam, si ranas excipimus, sed in terra ova pro genere suo ponentia.

§. XLI.

I. LVTRA. Otter. Est ^{ANOMALOPES} digitis pedum omnibus, ^{LVTRA.}avium palmipedum more, membrana conjunctis; pendactylon.

LVTRA *Ευδοκείας*. Otter. Pedes quatuor, in quinque digitos non nihil expansos et anserinorum instar membranis intercedentibus junctos, divisi; Digiti æquales inter se, nullus pollicem referens. Dentes canini; auriculæ parvæ ut Castoris; pilus brevior, quam in Castore; castanei coloris, prona parte canescens. Diu sub aquis durare nequit, quod foraminis ovalis nullum vestigium. Amplas strages in piscium vivariis committit. Lutra digitis æqualibus, *Linn.* Cuniculos sub terra fodit, longissimis tractibus in sylvas a fluminibus vel piscinis remotas, arborumque radices, ubi obstaculo sibi sunt, tollens; vid. reliqua *Prodr. quadr. hist. not. ce*). Figura apud *Parisienses*.

LVTRA Brasiliensis, Yiya et Cariguibeju, *Marcgrav.* Pilis atris omnibus, præterquam in capite, qui obscure fusci, sub gutture macula flava; figura a nostrate non multum differt. Desiderat *Rajus* dentes curiosius observandos, et an digiti pedum membranis connexi? Lutra pollice digitis brevior, *Linn.*

§. XLII.

II. CASTOR. Biber. CASTOR. FIBER. Castor. The Bea-^{CASTOR.}ver. Pedibus posterioribus simul et cauda anomalis. Caput compressum, τετραγωνοπροσωπον. *Herodoto.* Oculi parvi; auriculæ minutæ, rotundæ, lutrinæ. Dentes incisores validissimi in maxillis bini, lati, extremitatibus oblique sectis ad incidendum, exterius e flavo rubentes. Pedes anteriores digitis 5 discretis, unguibus rotundis et obtusis; Posteriorum digiti, crassa nigraque membrana juncti, unguibus Simiarum. Cauda glabra, depilis, nigra, epidermate soluto, squamosa, pergameni crassitie,

CASTOR. longa cauda 11 vel 12 pollices; ovalis figuræ. Folliculorum, qui Castorei receptacula, accuratas descriptiones vid. apud *Parisienses* Tom. III. et *Wepferum*. Testiculi sub osse pubis prope castoreum siti. Castor industrium animal, arte quadam sua aggeres et stagna parare constat; *Leibnitius* Protogæa §. 41. Confer. *Hist. Acad. Paris.* 1737. p. 10. *Uitgeleere philos. Verhandl.* P. II. 1 Stuck, p. 188. Prout Canis valde mansuescens. Diu vivere dicuntur, et quidem Europæi præ Americanis; Color vulgarium notissimus. In Norvagia et nigri albique; Canadenses fusci coloris. Plura in *Prod. hist. quadr.* nota qq). Apud *Wottonum*; *Gesnerum*; *Parisiens.* *Transf. angl.* No. 430.; *Catesby* app. p. XXIX. seq. hic: Les Castors habitent toute la partie Septentrionale de Continent d' Amerique depuis le 30^{me} jusqu'au 60^{me} degré de latitude; leur forme n'est en rien differente de celle du Castor d' Europe. In Anglia et Wallia eorum stirps penitus extincta *Raj.* Castor cauda ovata plana. *Linn.* *Dresdæ:* Castor peregrinus, fæctus, albus.

§. XLIII.

ROSMARVS. III. ROSMARVS. *Walroß.* Morff, Russis. The Seakow Angl. Hors-Hwal Ang. Sax. Odobenus. Phoca dentibus caninis exsertis, *Linn.* Vache marine, Gall. Walros, Walrus, Bat. *Walroß.* Bête à la grande Dent, *Dionys.* descr. des Côtes de l' Amer. Sept. Vol. II. p. 256. Phocæ corporis forma perquam similis, major tamen, corpulentior et ponderosior. Quadrupes, cujus pedes Batavi Vlaaren alas vocant; ad nandum et scandendum potius, quam ad incedendum aptatos, digitis omnibus cute tectis, unguibus tamen brevibus munitis. Cutis dimidium pollicem crassa; pili breves, fusci et sordide flavi. Caput crassum, informe et in antica parte planum; in fronte habet duas fistulas, rictus validissimis setis obsessus, quasi barbatus. In mandibula inferiori dentes tres, in superiori quatuor; præter illos ex superiori duo longissimi lunati dentes incisores prodeunt, qui Elephantum dentes duritie et albedine superant; non exacte teretes, sed quandantenus sulcati; qui a dextris constanter longitudine parumper superat sinistrum; cum in finem talibus dentibus a natura donati, ut illis mediantibus vasta corpora super glaciem et in litora extrahere valeant, cum diu sub aquis subsistere nequeunt, pedibus autem brevibus et ad latera positis ejusmodi conatus superare non valent. Utuntur simul dentibus duobus pro armis, quibus sese crudeliter defendunt. Dn. *Andersonius* ejusmodi dentem longitudine 2'. 1", ad radicem 8" in circumferentia æquantem habuit. Conf. *Martensium* Itin. P. IV. c. 4. n. 5.

§. XLIV.

§. XLIV.

IV. PHOCA. Robbe. Veau marin; Veau de mer. Loup marine; PHOCA.
 a Grœnl. Pusa. Seehund; Robbe, Salthund; Dan. Salthund; Norv.
 Kaabe; Angl. Seal. Phoca dentibus caninis tectis, Linn. Vitulus ma-
 rinus; Sea-Calff or Soile. Vide Figuram et Descriptionem apud *Pari-*
sienses, *Transf. Angl.* No. 469. p. 383, ibique figuram et passim in commen-
 tariis; frequentissimus in mari baltico; *Linnaeus* Phocæ varietatem dupli-
 cem numerat: *Grâ Siâl*, et *Wifare Siâl*, quod hic Februario, ille Ianua-
 rio parit, hic solitarius incedit, ille gregarius, hic niger est, ille canus.
 Nigrum nondum vidi, forsan maculis plus minus nigris super canitie varius.
D. Parsons Transf. Angl. cit. loc. optime notavit, ubique fere errores auto-
 rum, qui pedes Phocæ posteriores tanquam pinnam caudæ piscis commu-
 niter repræsentant: „To make the posterior parts terminate in two Fins,
 „which on the contrary are actually webbed Feet, (like those of water
 „fowl), consisting of five Toes, each having three Articulations and
 „ending with Nails of a darkish Colour. The Nails of the Fore-paws are
 „very considerable, being like the Paws of a Mole, contrived for craw-
 „ling upon land, and partly for swimming, by a narrower web between
 „each Toe: but the hinder Feet are extensive webs, serving alone to
 „drive or row the Creature in the Waters.,, Paucis verbis multa dixit
 doctissimus et perspicacissimus *Parsonius*. *Rajus* a laudato Observatore
 non alienus; ita enim de Phoca: Pedes posteriores retrorsum extensi et
 invicem connexi sunt, quo caudam piscis quadantenus referunt; - - Di-
 giti in omnibus, tam anterioribus, quam posterioribus pedibus membranis
 intermediis juncti, et unguibus muniti. Brachium et cubitus sub cute
 pectus tegente clausa latitant, pedes soli exseruntur et extrorsum apparent. -
 Rostrum satis productum, ut vitulinum referat. Oculi ampli - - ad na-
 res utrinque, non supra oculos setæ, quadratæ et compressæ, nodis sub-
 inde distinctæ, et sibi invicem vicinæ. Pro auriculis foramina avium ha-
 bet. Pari modo *Academici Parisienses*: „Le Veau marin avoit non seule-
 „ment deux pieds de derriere, mais outre cela une queue etc.,, me ju-
 dice, *Clusius* circa animal Manati Indiæ Occidentalis, in eundem errorem
 incidit, quem juxta Phocam professi sunt *Aristoteles*, *Plinius*, *Aldro-*
vandus, *Rondeletius*, *Gesnerus*, *Wolfgangius*, *Johnston*, ac si, ut verbis
Parisiensium utar: „Le Boeuf marin des Indes Occidentales n'ait point de
 „pieds de derriere, mais seulement une queue de Poisson mal formée dont
 „il se sert pour nager, ce qu'il fait avec une très-grande vitesse, au raport
 „de *Clusius*, qui dit en avoir vû un que les Hollandois avoient apporté des
 M 3 „Indes.,,

PHOCA. „Indes., Magis miror præstantissimum in Historia naturali Virum *Andersonium*, qui de Phoca: Seine vier Füße sind kurz, und bald wie Gänsefüße gestaltet. Sie haben keine Knochen, sondern sind nur wie ein dicker Lappen von rauchhaarigem Leder. An den Vorderfüßen sind 5 lange schwarze Klauen, die mit den Spitzen über den Rand des Felles ein wenig hervorstecken; die Füße selbst NB. sind ohne Beine - - die Hinterfüße stehen hinten aus, und zwar die breiten Enden; quod supra fati autores affirmant, perpendiculariter wie die Fischschwänze. Ita et *Martensius* judicat, quem Dn. Autor secutus est. E contra *Parisienses* testantur: Nous avons trouvé que notre Veau marin - - avoit de veritables os très-durs - - Vide porro prælaudatum *Andersonium* p. 253 de Phoca aus der Straße Davis, quem infarctum accepit.

§. XLV.

MANATVS. V. MANATVS. See-Ruh. See-Ochs. MANATI Hispanis: Bœuf marin; piscis audit manibus gaudens. Piscis cetaceus *Clus.* Vacca marina. Vitulus marinus *Aldrov.* p. 104, cui Phocæ est differentia. Figuram vid. apud *Clus. Dapperum* Amer. de Insula Hispan. p. 178. et apud alios; descriptionem passim. Confer. *Miss. de Piscibus* II. §. XLIII. et addit. in *Missu* V. The Sea-Cow. *Clusius* hoc animal juxta corium stramine suffarcinatum descripsit; non vidit vel vivum vel mortuum. Ejus descriptionem omnes bona fide secuti. Ex corio foedum et turpe animal *Clusio* visum; capite Vitulino, sed paulo strictiore, oculis fere Caninis; valde crassa et dura brevibusque et raris pilis ex cineratio fusci coloris cute præditum. Longitudo 16', ambitus corporis 7½'. Bina crura ad humeros non longa; latos pedes brevibus unguibus præditos, nullos in posteriore corporis parte, sed caudam quodammodo informem et latam - - . Reliqua abbreviata a *Rajo* Syn. addam: oculis exiguis; auricularum loco foramina, prout in Phoca; ubera in pectore duo. Pedes unguibus elephantinis præditi esse dicuntur; *Hernandez* ungues ei humanis similes tribuit, et pedes pinnarum formam referentes; more humano coire, penem equinum habere, viscera taurinis respondentia; nullo nocuum esse morsu, verum herbis littoralibus fucisque vesci. Concludit *Rajus*: Si animal *Dio- geni* cognitum fuisset, non opus habuisset, ut Gallum deplumaret; Manati enim natura animal implume bipes est. *Artedo* Trichenus, piscis est plagiurus. Quis est, qui non intelligat, naturalem historiam tam vasti animalis veram et genuinam desiderari in hunc usque diem, vel ex paucis, quæ modo adduximus? Si vestigia pedum premimus, considerandum venit ex præmissis: 1) Ungues elephantinos unguesque humanos toto cælo differre;

differre; 2) bestiam tantæ molis herbas littorales attingere non posse sine MANATVS. valore pedum anteriorum, qui plurimis autoribus pinnæ audiunt; 3) *Clusium* posteriores ex corio suffarcinato iudicasse, certo certius mutilo; 4) et quid inde, sicubi in posteriore corporis parte nullos invenerit; non tamen sequitur, animal, cujus exuvias lustravit, nullos habuisse posticos pedes, sive crura fuerint coalita, uti in aliis suæ farinæ, sive pedes solummodo discreti, uti in *Phoca*, cujus generis est, sive denique ipsi pedes vel ad digitos unguesve usque fuerint concreti, quid si etiam quasi monstrofi essent. Hæc sufficere possunt, ut modo intelligamus Manatum ex derivatione Hispanorum nec manus, nec alas, neque pinnas habere; porro historiam quoque mancā, qua pedes posteriores; eorumque loco non licet caudam animali piloso et viviparo tribuere, pedes vero posticos demere, quod in nulla bestia, nedum in ipsa *Phoca*, hactenus experti sumus. Solent autem nomine bestiarum intelligi quadrupedia quæcunque (69).

- (69) Susplicamur Leonem marinum paria fata habere; Dn. *Andersonius* p. 230 vom Walrus: Die Holländer, so nach Grönland fahren, sagen Walroß, aber einige, die in Indien gereiset, heißen sie auch See-Löwen, doch irrig; denn die See-Löwen haben viel kleinere dentes caninos, und sind vielmehr eine große Robben-Art, die mit dem Kopfe und der gelben Farbe des Leibes den Löwen ähnlich kommen. Quod de illis commentatus *Kolbius*, suspectum habeo, et videtur figuram, quam ab aliis autoribus mutuatus est, non revera animal ipsum descripsisse. Nec credere fas est, semipiscem partes corporis pinnatas per dimidiam diem igni solari super petra expositurum esse. Vid. autorem itineris *Ansonii* de Leonibus marinis, *Meer-Löwen*, p. 115 (deutsch) cum figuris Maris et Fœminæ. Pedes anteriores videntur pentadactyli, cauda vero, concreti pedes vel digiti, prout pedes posteriores testudinum marinarum. Equis sponsor sit, de figuris omnibus numeris absolutis?



§. XLVI.

TABVLA SPECIALIS DIGITATORVM,
QVÆ DEPILATA.

ORDO III.
DEPILATA;
five tecta, five
nuda, nequic-
quam pilosa;
omnia ovi-
para five ω-
τοκα.

TESTVDINATA.	Testudo	{	Digitis discretis §. 47.	
		{	Pedibus anomalis §. 48.	
CATAPHRACTA.	Crocodilus, Caimanus	§. 49. 50.		
	Lacerta	{	dorso lævi §. 52.	
		{	dorso pectinato §. 53.	
	Salamandrina	§. 53.		
	Salamandra;	ova vera in		
		pelvi excludens.		
	Gekko.			
NVDA. § 51.	Cordylus; Uromastix.			§. 54.
	Scincus.			
	Seps f. Lacerta Chalcidica;			
	ova in utero excludens.			
	Chamæleo	§. 55.		
	Batrachus	{	Rana §. 56.	
		{	Bufo §. 57.	

§. XLVII.

TESTUDO. Schildkröte. Quod tegmine, vel capsula testacea TESTUDO: munita est, Schildkröte. A Tortoise Tortuë Gall. Dividi solent in terrestres, aquarum dulcium et in marinas; sufficiunt terrestres sive sylvestres et marinæ. Ne autem a loco differentias petamus, quæ dispositio multa incommoda conciliat, et amphibologias causatur, tutius Testudines distinguimus in animalia capsularia digitis discretis, qui et terrestribus et lutariis, sive aquæ dulcis communes sunt; et pedibus digitisve anomalis, quales sunt marinæ omnes.

I. DIGITIS DISCRETIS.

TESTUDO vulgaris, The common land Tortoise. Testa superior, prout in omnibus, est convexa, inferior plana; caput serpentino æmulum, quod prout pedes caudamque pro lubitu exserere et intra testam subducere potest, caret palpebra superiore, et auriculis; an etiam, secundum *Rajum*, careat meatibus auditoriis, hæsito, quod nec Phocæna piscis iisdem careat, valde licet angustis. Hyeme in terra latitat. Testa vel atris, vel dilutioribus, vel etiam nigris et luteis areolis distinguitur; Testudines sunt pendentylæ, pedes plerumque, prout caput caudaque squamata. Ossa testæ duplicia in lateribus sibi mutuo commissa sunt, et ligamentis validis durisque juncta.

TESTUDO terrestris Indica maxima *Parisiensibus* descripta. Sa queue étoit garnie d'une corne par le bout; ses pates n'étoient point couvertes d'écailles, mais d'une peau ridée comme du Maroquin; ses ongles point aigus, mais mouffés et usés jusqu'à près de la moitié, et ses machoires sont dentelées en forme de Scie; hoc omnibus digitis discretis est commune; nec dici possunt habere dentes.

TESTUDO Iaboti *Marcgr.* Cagado de terra, Lusit. Testa nigra, cui multæ figuræ hexagonæ insculptæ. *Seba* p. 129. Tab. 8. n. 2.

TESTUDO *Mydas* dicta; *Seba* p. 129. t. 80. n. 1. ex *Curassoa*; mediæ magnitudinis, non ultra tres annos nata; superius tegumen obscure spadiceum, ex flavo pulchre elaboratum. Caput totum fere rubet; tali et colore pedes picti, brevibus crassisque squamis, et validis quinque unguibus muniti. ποταμια χελωνη.

TESTUDO *Brasilensis*, *Iubeti* dicta; scutis hexagonis, extuberantibus, ellyptica fere speculorum vitra referentibus; horum e centro, dilute luteo, minutisque ocellis consperso, seni, octoni pluresve aut pauciores
N emigrant

TESTUDO. emigrant radii flavi, inde ad ambitum scutiformis cujuslibet squamæ porrecti, capite dilute flavo, subtus saturatiore; et squamæ pedum flavent. *Seba* p. 129. t. 80. n. 3. et 8.

TESTUDO Ceylonica, terrestris minor; Iurukua; toto corpore dilute ruffo. *Seba* ibid. n. 4.

TESTUDO ex nova Hispania; Kagado d'Agao; polito operimento ex flavo dilute rubello, quasi aurantii coloris; capite, pedibus et cauda saturate aurantiis. *Seba* ibid. n. 5.

TESTUDO Brasil. Iujura *Marcgr.* flavi undique coloris superius, parvisque quasi icunculis, sculatis; capitis pedumque color paulo dilutior flavus. *Seba* ibid.

TESTUDO Amboinensis, minor; lævibus scutis dilute spadiceis; flaventibus aliquot maculis; caput pedesque saturatius spadicei. *Seba* p. 130. t. 80. n. 7.

TESTUDO Amboinensis, minor; colore dilute ruffulo, instar flammularum albis maculis lineisque; pedes punctis rubicundis; caput valde prominulum; pedibus quinque acutis unguibus; in majorem molem non excrescit; *Seba* p. 126. t. 79. n. 1. Eadem inversa, dilute flava et rubro pigmento adumbrata n. 2.

TESTUDO, Ceylonica, minor; dilute flava, latis, saturate spadiceis maculis, foliaceis; caput, pedes luteis squamulis. *Seba* ibid. n. 3.

§. XLVIII.

II. PEDIBVS ANOMALIS.

TESTUDO pedibus anomalis, marina est. Pedes ad natandum et ad scandendum in littora ova ponendi gratia comparati; et prout Vespertilionum antichi pedes rudimenta digitorum in instrumentum valatorium sparguntur, ita digiti harum Testudinum digiti complanati, squamati et plerumque evidenter unguiculati, in pinnas quasi, vel quatuor alas rudes conjuncti; mari non aliter exeunt, quam dormiendi et ova faciendi gratia, in littora vicina. In tantam magnitudinem excrescunt in Mari Indico, ut quatuordecim homines unius testæ superiori insistere possint. Mandibula superior canalem insculptum habet, inferioris aciei dentatæ excipiendæ, et inferior vicissim canalem, quem subintrat superioris dentata protuberantia. Vid. *Rajum* Syn. p. 235. Vid. Testudines marinas, quarum altera monstruosa, biceps, apud *Edw.* p. 206. In terram egressæ, ova centena numero deponunt

nunt in arena tecta, quæ solis calore excluduntur. Hoc omnibus Testudinibus commune est; nam nullæ incubant. TESTUDO.

TESTUDO vulgaris; Testa minus pulchra et concinna. Inveniuntur frequentes circa Brasiliam et Insulas Caribbeas, quarum unius caro 80 vel 100 hominibus, uti dicitur, in prandium sufficit. An Testudo marina Americana, *Sebæ* p. 130. t. 80. n. 9.

TESTUDO, Brasil. Iurucua; Lusit. Nartaruga; variis figuris geometricis testæ quasi insculptæ videntur. Quædam habent testam nigram, splendentem, flavis lineis et figuris egregie interstinctam, aliæ aliter conformatam; posteriores pedes palmatos breviores. Testudo Franca *Roche-fort.* Ejusdem figuræ Testudo Caëmanna, *Roche-f.* verum caro ejus nigra est.

TESTUDO Caretta, *Roche-f.* multo minor præcedentibus; sed ova delicatiora; in pretio est ob testam in laminas 15 divisam, quarum 10 planæ sunt, reliquæ nonnihil incurvæ; Ex illis multa fiunt (7°).

(70) *Catesbejus* II. p. 38. quatuor species marinarum, quas vulgo Turtles vocant, differentes tradit: The Green Turtle; The Hawkes Bill; The Logger Head Turtle and the Trunk Turtle. Vide *ibid.* autorem, des différentes especes des Tortuës et de leur propriété en general. Testudo marina viridis, The green Turtle, Tortuë verte, ou Tortuë franche *Roche-f.* de Cuba et du Continent. On regarde leur oeufs comme un manger sain et délicieux. Mr. le Chevalier *Sloane*, dans son Hist. Nat. de la Jamaïque, nous apprend, que les habitans de Port Royal employent 40 barques à la pêche de ces Tortuës; et p. 39 modum explicat capture, - - The Hawksbill prend son nom de la forme de sa bouche ou bec d'un Faucon; vid. fig. *ibid.* Elle est estimée à cause de l'utilité de son écaille et de la bonté de sa chair. - - The Loggerhead Turtle on ne cherche guères, à cause de leur chair rance, elle est en état de rompre de très grandes coquilles, sur tout le buccinum. - - Testudo arcuata, the Trunk Turtle, le Coffre, n'est commune, p. 42, car on en prend rarement; l'écaille de dessus est plus convexe, que dans les autres especes. Leur chair est rance, mais on en tire une grande quantité de huiles.

TESTUDINUM marinarum pulli diversi tres; *Sebæ* p. 127. t. 79. n. 4. 5. 6. *Ibidem* Ovum cum foetu, n. 7.

§. XLIX.

C A T A P H R A C T A.

CROCODILOS et CAIMANOS nonnulli ad Lacertos numerant: quod cauda eorum in longum producta, et plurimi Lacertorum ova ponunt cum illis. Multum vero differunt a Lacertis, imprimis lingua, quæ Crocodilis fere nulla, et membrana tantum ad ingluviem, inferiori mandibulæ interjacens, quam sustollere non possunt; cum Lacertis omni-

CROCODI-
LVS.

bus lingua bifida, anguina, quam longius exferunt, sit concessa; porro et dentibus maxime differunt, qui Crocodilis longi, subulæformes et pectinatim coeuntes, numero fere incerto; pedes quoque acutissimis unguibus sunt armati, et crura in latera flectuntur. Dixi Cataphractos, quod, præter ventrem, adeo dura cute teguntur, ut telis et sagittis minime cedant, squamis horridis et spinosis referta. Ova pariunt anserinis magnitudine paria; quæ solis calore excluduntur. In Nilo, in Nigro Africae et in Gangæ Indiae fluminibus stabulantur.

§. L.

Differt Crocodilus a Caimano corpore, quod huic brevius; ventre Caimanus magis est coacto, ille strictiori; Caimanus habet elatum caput, rostrum depressum, brevius, angulum ad radicem notabilem describens. Crocodilus, Nilensis imprimis, rostrum ferme in linea æquali cum osse bregmatis in multo longius productum, rictu valde ampliore et ultra caput fisso. Differunt insuper squamis scutisque quadratis ossiumque duritie, nec non colore corporis; Caimani atro fusci, varii; Crocodili multum cineritii habent, et quæ plura; Omnium mandibula inferior, prout in aliis animalibus mobilis; et merito apud *Grew M. R.* motus maxillæ superioris redarguitur. Conferantur *Gesnerus, Worm. Bont. Boyhart. Belon. Feuillée* III. p. 571. *Academici Parisienses, Hernandez, Labat Voy. de l'Ammer. Raj. Syn. Seba* I. Tab. CV. CVI. plures. Crocodili caput, rictu aperto oris interiora monstrans, vide apud *Sebam* Tomo II. p. 124. t. 110. fig. 1.

CROCODILVS Americanus *Seba* p. 167. t. 106. n. 1. Plures reperiuntur varietates, non magnitudine solum, sed et forma et coloribus discrepantes. Sunt, qui grandes gerunt, obtusoque apice eminentes squamas, quaternis et senis alte exsurgentium tuberum, corneorum, angustos obtusosque in apices convergentium, seriebus, a capite per dorsum ad finem usque caudæ, ordine digestis, desuper ornatas; ventris pariter lateribus simili apparatu instructis. Hic Kil-Duivel dictus. Interim tamen *Seba* scribit, sola mobilis est maxilla superior, plures in eo autores secutus. Autorem in tribus Crocodilorum speciebus faucium dissectionum inspectio quam attentissima docuit, quod lingua nulla, nec vel quidquam linguae analogum, sed substantia saltem e minutis quibusdam glandulis composita sub cute hærens. Glabræ fauces, nec vel simile quid Piscium linguis; Oesophagus enim pluribus fimbriatus rugis, quidquid orificium ejus ingreditur, via sat commoda transmittit. Non pauci autores Crocodilorum dedere historiam, icones autem accuratas nulli.

CROCODILVS, dictus Lacertus omnium maximus; The Alligator. CROCODI-
 Crocodile des Indes occidentales, *Catesbeji* p. 63. toto cœlo a præcedenti LVS.
 differt, nec iconem exactam credimus. Interim legantur Commentatio-
 nes autoris.

CROCODILOS CAÏMANOS Ceylonicos, Africanos, Americanos recen-
 ter natos; ova simul cum pullis vid. apud *Sebam* I. t. 103. 104. ubi varietates
 bestię hujus sese distinguunt; porro t. 105. n. 3. Crocodilum aquaticum
 Ceylonicum marem. *Cornelius de Bruyn* in itinere p. 355. scribit, captum
 esse in Ceilone Crocodilum sedecim cum dimidio pedes longum, sex vero
 cum semisse crassum, a quo duos supra triginta homines deglutitos fuisse,
 certo constiterit; in cujus ventre aperto sceleton hominis fuerit repertum.
Autori res videtur impossibilis; quærens: quo alia illa triginta et unum sce-
 leta devenere? An adeo subito hæc colliquari ibi posse, quis credat? quum
 contra didicimus, quod hominem Crocodilus formidet, illoque viso, vel
 saltim audito aufugiat (71). Viginti ad triginta pariunt ova, anserinis ma-
 gnitudine paria.

(71) *W. Bosman* in hist. oræ auriferæ Guineensis p. 29. T. II. refert, se in Chama et Bout-
 ry vel 50 in uno die vidisse, interque eos tam enormes, qui vel 20 pedum longi-
 tudinem æquarint. Neque tamen, ait porro, se audivisse unquam, quod animalia
 isthæc aut homines aut alias bestias devoraverint, tantopere homines pavitantia, ut
 iis perceptis illico ex littore summa cum vi in fundum fluviorum sese præcipitent.

§. LI.

N V D A.

Nuda dicimus animalia, quæ vel cutem habent glabram, vel pellem
 anguium more plus minus squamatam, non scutatam, dorso aliquando,
 gutture caudaque pectinatis. Ita distinguimus nuda a cataphractis. LA-
 CERTÆ apertæ partes notabiliores internas vide apud *Sebam* II. p. 126.
 t. 110. fig. 3. *Harderus* in Exercit. anat. XXX. Lacertos uteros penesque
 binos habere, quibus femellæ ac mares singuli fruuntur; hi cum elegan-
 ti testium et epididymum structura.

Dorso levi.

A. LACERTVS. *Cydx.* LACERTOS stricto sensu appellamus ca-LACERTVS.
 pite rostroque serpentino, lingua quæ omnibus bifida, nudaque, Ootoca.
 Vulgares et alios vide apud *Rajum* &c.

LACERTVS, vel Lacerta Americana maxima Caudiverbera, *Seba*
 p. 158. t. 101 (72). Caudiverbera, quia motu continuo caudam crispas et
 intorquet. Minutis tegitur squamis. A capite parvo ad usque bicubita-
 lem

LACERTVS. lem caudam teres et crassius; saturate spadiceus, femora pedes et digitos quinos croceæ exornant maculæ; auriculas externas Lacerti non habent, quod omnibus oviparis quadrupedibus commune, satis tamen amplos meatus auditorios, huic foramen quasi fimbriatum.

(72) Hoc loco nobis sufficere possunt Thesaurus *Seba* et *Catesbeji* Nat. Hist. of Carolina--ob copiam eorumque accuratas, quas nobis largiuntur figuras, ad vivum exhibitas. Testatur *Seba* T. II. p. 6. n. 4 et 5. quodsi caudæ Lacerti particulam abscideris, et bina extrema abscissa unius vel duorum pedum intervallo a se mutuo removeris, ambo rursus coire, et facto tam valido sese attrahere, ut denuo conglutinentur, tanquam continui nulla fuisset solutio.

LACERTVS, Tejuguacu, Americana maxima, Sauvegarde dicto, marmorei coloris, Lacerta amphibia. *Seba* p. 154. t. 99. n. 1. Frontem scutata quasi insignia muniunt albis distincta lineis. *Plinio* Serpens quadrupes. Dici quoque solet; **Land-Crocodil**, inprimis orientalis, aquam non frequentans, quod præ cæteris in maximam longitudinem excrescit.

LACERTA major, Tilcuetz pallin novæ Hisp. *Hernandez. Seba* p. 152. t. 97. n. 2. veste miro artificio elaborata induta.

LACERTA Tegujuacu seu Texixincoyotl, seu Tecuixim simpliciter dicta maxima. *Seba* p. 151. t. 96. n. 3. minores n. 1. 2.

LACERTA Americana, maculata; squamulis tenuibus ex cæruleo albicantibus, distinctis maculis ex nigro variegatis. *Seba* p. 136. t. 85. n. 2.

LACERTA, Amer. minor, cærulea, Argus dicta; capite, cauda et ventre dilute cæruleis, ex nigro variegatis. *Seba* ib. n. 3.

LACERTA Amer. squamulas transparentes, albicantes dilute cinerea obducit rubedo, nigris desuper maculis, more tigrino. *Seba* ib. n. 4.

LACERTVS stellatus, Mauritanus, mas et fœmina, stellulæ albicantes squamulas tenues et saturate griseas distinguunt. Cervici rhomboideum imminet scutum fimbriatum, candidis maculis, minutis, stelliformibus. *Seba* p. 138. t. 86. n. 4. 5.

LACERTA marmoris in modum ex albo variegatus, spadiceus; capite unicolore spadiceo. *Seba* ib. n. 6.

LACERTÆ eximiæ ex insula S. Eustachii. *Seba* p. 139. t. 87. n. 4. 5. Ex viridi dilute cæruleæ, nigris punctis.

LACERTA Surinamensis, dorso dilute cæruleo, cauda tenui *Seba* p. 139. t. 88. n. 1. Ad latera tænia lata fusca, albicante limbo ornata, candidisque distincta punctis. Dorsum squamulis albescentibus minutis.

LACERTA, Surinam. major, Ameira dicta. *Seba* p. 140. t. 88. LACERTVS. n. 2. carulea, ex albo et nigro variegata. Pedes toti lutei, unguibus nigris.

LACERTA, Temapara, Americana, cauda longissima. *Seba* ibid. n. 4. Ex rubello subgrisea; in supremo capite prægrandes squamæ, albo super fundo ex nigro spadiceæ; abdomine dilute cinereo.

LACERTA Amer. supinam ad caudam usque minutæ vestiunt squamulæ dilute spadiceæ, maculis nigricantibus per series, cauda annulata pariter maculata; ad latera tania carulea. *Seba* p. 141. t. 89. n. 3.

LACERTA, tigrina, Ceylonica, cauda bifida. *Seba* p. 143. t. 90. n. 7. superne dilute carulea, fuscis distincta maculis; latera saturate spadicea.

LACERTVS ex Rio de Janeyro; insignibus venustus, mas et fœmina. Insignia in dorso ex saturate spadiceo, rubro, luteo et albo varia *Seba* p. 143. t. 91. n. 1. 2.

LACERTA Brasil. de Bahia, Taraguira vocata. *Seba* p. 144. t. 91. n. 3. In dorso taniolæ; media, lata et alba; axim habens miniatis conspersam punctis; reliquæ sunt carulei, flavi et spadicei coloris; latera ex fusco et albo variæ; vertex saturati carulei coloris.

LACERTA, Tecunhana, Brasil. *Seba* p. 144. t. 91. n. 4. Supina parte teniæ multicolores; media alba, fuscis punctis notata; cæteræ caruleæ, maculis nigricantibus et flavis lineolis distinctæ. Abdomen ex caruleo et nigro varium; caput dilute caruleum, nigris maculis.

LACERTA Brasil. A capite ad finem caudæ tenuis ex cinereo dilute luteis et fuscis, latioribus fasciis, transversis; extuberans caput dilute flavum, maculis aliquot spadiceis; prope dorsum binæ albicantes lineæ pectinatae ad trunci usque medium; per ventrem alia binæ taniæ albæ usque in caudam protensæ. *Seba* p. 144. t. 92. n. 1.

LACERTA peregrina, Brasiliensis, cauda bifurcata *Seba* p. 145. n. 3. albis et nigricantibus maculis tota conspersa.

LACERTA Guineensis, carulea, lemniscis albicantibus, cauda exiguis annulis, marmoris in modum variegatis cincta. *Seba* ibid. n. 4.

LACERTA ex luteo viridis, versicoloribus taniis, pictura textili quasi exaratis. Capitis squamæ dilute glauco suffusæ. *Seba* ibid. n. 5.

LACERTA Amboinensis fœmina et mas; *Seba* p. 147. t. 94. n. 1. 2. Squamulis tenuibus ex albo, nigro et ruffo variegatis.

Nigre-

LACERTVS, Nigredo coracina candori nitidissimo intermixta omnem hic facit varietatem. Est elegantissima.

LACERTA Amboinensis altera, foemina. *Seba* ib. n. 3. Quod in hac et præcedenti occurrit artificium verbis describi nequit; inspiciendæ figuræ.

LACERTA de Taletec, minor innocua; in N. Hisp. Tamacolin dicta. *Seba* p. 151. t. 97. n. 1. A capite ad finem caudæ supra dorsum tænia lata nigricans; utrinque binis tæniolis flavis, usque ad caudam, reliquo trunco cæruleo et fusco.

LACERTA Brasil. Quetzpaleo, cauda annulata et spinosa. *Seba* p. 152. t. 97. n. 4. Truncus squamis æqualibus, dilute griseis minutis, collari nigro, cauda in apicem definens tenuissimum, squamis latis spinosis munita.

LACERTA Mexicana Cutezpallin, innocua, elegantissima *Seba* ibid. n. 5.

LACERTA Brasil. Taraguico Aycuraba; cauda longiore, colore hepatico, minutis squamulis quadratis, eminentibus maculis dispersis, margaritarum æmulis et quasi rosularum racematim coacervatis, ore dentibus pleno, tamen innocua. *Seba* p. 154. t. 98. n. 3.

LACERTA Teyuguacu Ceylonica, altera, superne spadicea, maculis albis oculatis transversim per dorsum dispositis; capite ex cinereo dilutiore et saturatiore; extremum caudæ vinculis latis fuscis *Seba* p. 155. t. 99. n. 2.

LACERTA saturate ruffa, albißimis maculis variegata, lepidum animalculum, *Seba* p. 157. t. 100. n. 3.

LACERTA Ceylonica, major, mas; *Seba* p. 165. t. 105. n. 1. a latere posita, ut testiculi appareant, raro enim extus, sed plerumque intus in abdomine habent Lacerti. Dorsum ex saturate spadiceo et albo variegatum, venter ex ruffo luteus, oblongas et minutas squamulas tæniarum instar ordinatas, variegatione ex albo in cinereo luteum tendente, distinctas exhibet.

LACERTA Ceylon. femella, ovula sua monstrans. *Seba* p. 166. t. 105. n. 2.

LACERTA parva, lepida, Ceylonica; Ex luteo dilute viridis, maculis saturate spadiceis, *Seba* p. 172. t. 109. n. 2.

LACERTVS Americanus, singularis, Mas; Squamulae tenues, saturate LACERTVS. virides, punctis oblongis et rotundis nigricantibus, aliisque ocellis quasi albicantibus interspersis, per series. Cauda longissima et tenuissime terminata. *Seba* p. 174. t. 110. n. 4: foemina n. 5.

LACERTA duplicem pectinem in capite habens, tenuesque albas tæ-nias duas a capite ad caudam usque gracilem; corpore luteo, rubris lemniscis transversalibus per dorsum et pedes. *Seba* p. 116. t. 72. n. 5.

LACERTA longicauda, per dorsum saturate viridis, ruffis flammis mar-moris instar; reliquum corpus super diluta viriditate, rubellis maculis. *Seba* p. 119. t. 75. n. 2.

LACERTA Virginiana, de Taletec dicta, ex cinereo grisea, supra dorsum ex ruffo et albo variegata, cauda longa tæniis veluti annulata. *Seba* p. 121. t. 76. n. 2.

LACERTVS viridis, Carolinensis. *Catesby* II. p. 65. quinque uncias lon-gus; colorem mutat; diebus calidis dilute viridis vel herbaceus, si tem-pestas frigida fuscus.

LACERTVS viridis, Jamaicensis; *Catesby* p. 66. Sex digitos longus; Ils enflent leur gosier, comme une boule, en le remplissant de vent, et alors ils paroissent d'un rouge vif.

LACERTVS cauda cærulea; *Catesby* p. 67. Sex uncias longus; capite brevi; corpore ruffo, quinque tæniis flavis a rostro ad caudam usque de-currentibus; Virginiensis et Carolinensis.

LACERTVS griseus, *Catesby* p. 68; 5 aut 6" longus, colore griseo dilutius varius (73).

(73) Plures Lacertos vel et eosdem quosdam ex recensitis vid. *Merian*. metam. Inf. tab. 70 - *Slaone* It. Jam. II. p. 332. ibique alios - *Jacob*. p. 9. ibidemque autores; *Foufson*. et multos peregrinatores.

LACERTVS volans; sive Dracunculus alatus, *Belon*. S. O. II. c. 70. qui bipedem pinxit - *Bont*. p. 59. *Raj*. Syn. p. 275 - *Grimmii* (74) - *Vincent*. Mus. p. 342. *Seba* I. t. 87. n. 3. et II. p. 92. t. 86. n. 3. Conf. Commentatiunculam nostram de Sciuro volante.

(74) *Eph. Germ.* anno XII: Hæc in arborum fruticumque ramis vitam conservat suam, vescitur muscis & papilionibus, aliisque insectis minoribus, nec hominibus nec animalibus unquam noxia. An Draco vel serpens alius *Gesneri*?

LACERTVLAE binæ, Zeylonicæ, Mas et Foemina, quarum ovula pisi magnitudinem haud exsuperant. *Seba* II. p. 4. t. 2. n. 9.

LACERTVS. LACERTVLAE indigenæ, virides. *Seba* ib. p. 6. t. 4. n. 4. 5.

LACERTA Amboinenfis, tæniolis fimbriata. Dorsum funiculis cæruleis et nigricantibus quasi lineatum; ventre dilute cærulescente, punctis nigris vario. *Seba* II. p. 11. t. 9. n. 5.

LACERTA Africana, lutei coloris, punctis nigris distincta *Seba* p. 15. t. 12. n. 6.

LACERTA Mexicana; *Seba* p. 31. t. 30. n. 2. ex nigro et albo marmoris instar variegata.

LACERTA Ceylonica, maculis albis et nigris notata in squamulis valde tenuibus. *Seba* p. 32. t. 32. n. 3.

LACERTA Ceylonica, minor, lemniscata; pulchella atris, albisque notata tæniolis. *Seba* p. 43. t. 41. n. 6.

LACERTA eximia, Ceylonica, tigridis instar maculata; innoxia; *Seba* p. 50. t. 49. n. 2.

LACERTA Africana, subruffa. *Seba* p. 63. t. 63. n. 4. tæniam habet latam, fimbriatam supra dorsum.

LACERTA Americana, jucunde maculata seu oculata. *Seba* p. 69. t. 68. n. 2. per fundum cinereo grisea, ex rubro diluto, fusco, nigro et albo varia.

LACERTA minor, maculata, indigena. *Seba* p. 84. t. 79. n. 5. squamulis ex fusco purpureis, quas nigro fuscae ornant maculae. Per totos sex menses in lagena vacua conservavit bestiolam *autor*; tantam inedia tolerare possunt Lacertæ.

LACERTVS Americanus, amphibius, Tupinambis dictus; *Seba* II. p. 91. t. 86. n. 1. ex illis, qui Sauvegarde nomine appellantur; nam pro vera historia venditur, quod amphibium hocce Crocodilum prorumpentem audiens et videns, vehementem edat ejulatum, quo percepto homines ocysissime securitati suæ prospiciant; unde Sauvegarde, Servator hominum. Atrofuscus, tenuibus et candicantibus tæniis maculisque variegatus.

LACERTA strumosa, Americana, Mas; *Seba* p. 110. t. 103. n. 3. Ex S. Jago de Chili, sub maxilla inferiore strumam gerens; thalassino virore ex rubro guttato, in vertice bina tubera. Cauda plures quasi ramulos laterales emittit. Foemina n. 4.

LACERTVS Tejuguacu, oculus, seu Saurus dictus; Ceylonicus Mas, LACERTVS. *Seba* p. III. t. 105. n. 1. Defensor littoris maris, congener illis, qui Sauvages vocantur; hic princeps omnium. Propter eximiam vestem.

LACERTA cærulescens, ex albo maculata; Javensis. *Seba* ib. n. 2. maculis raris, utrinque ad ventris latera, femora postica atque caudam. Muribus inhiare atque vesci dicitur.

LACERTVS cervice pedibusque viridibus, dorso fusco retiformi, ad latera pluribus maculis cæruleis ovatis, circulis nigris. The longe green and spotted Lizard *Edw.* 202.

LACERTVS gula rubra, dorso flavo, ventre cæruleo maculato, cauda duplicata furcata, mit einem Gabel-Schwanz. The great spotted Lizard with a forked Tail. *Edw.* 203.

§. LII.

Dorso Pectinato.

LACERTA tigrina, pectinata, Ascalabos dicta. *Seba* I. p. 157. t. 100. n. 2.

LACERTA Linguana Senembi, in nova Hisp. Tamacolin dicta; pectinata et strumosa. *Seba* I. p. 152. t. 97. n. 3. ex subfuscis et saturate spadiceo, instar undulati textilis, (moor), variegata; vertice elatiore; pectines rigidi in cervice majores; sub meatu auditorio verruca. Struma longa, pendula.

LACERTA Leguana, pectinata et strumosa, Asiatica; obscure grisea; pectine longo ad apicem fere caudæ. *Seba* p. 151. t. 96. n. 4.

LACERTA Liguana, dentata et strumosa; Supine obscure grisea, ventre, cruribus, cauda saturate cæruleis; tota dorfi spina dentata; denticulis brevibus. *Seba* p. 151. t. 96. n. 5.

LACERTVS Americanus, pectinatus et strumosus, Leguana seu Iguana dictus; Superna corporis parte nigro-fuscus, albis et nigricantibus maculis; dorfi, caudæ, strumæque pecten coloris dilute cærulei; femora, pedes et digiti subfusci; cauda longissima. *Seba* p. 149. t. 95. n. 1.

LACERTA seu Leguana Surinamensis pectinata et strumosa, cærulea; *Seba* ibid. n. 2. pectine supra caudam in minutos abeunte denticulos; dorsum et ventris latera ex cyaneo et subfusco varia; collum maculis nigricantibus; cauda longa, dilute cærulea.

LACERTVS. **LACERTVS** Ceylonicus, amphibius seu Leguana, Soa Ager, i. e. Leguana aquatica dicta; *Seba* ibid. n. 3. vocantur Leguanæ ab Europæis Kemphanen, propter pectines, quasi essent plumosæ ut gallinacei. Caput breve et crassum. Venter dilutissime carulescit; qua reliqua corporis, totus saturate caruleus. Foemina ibid. n. 4.

LACERTA Arabica, versicolor, Galeotes dicta; *Seba* p. 145. t. 93. n. 1. Superne ex ruffo et saturate luteo variegata; ventre cinereo-flavo; capite plano, dilute luteo. A cervice ad exitum caudæ erectus riget pecten. Galeotes, quod per domos, ut Catus, divagatur; araneos muresque pro victu quarens.

LACERTA Ceylonica, lemniscata et pectinata, carulea, Kolotes et Ascalabotes græcis dicta; aliis Ophiomachus, seu pugnatrix carulea. *Seba* p. 146. t. 93. n. 2.

LACERTVS Ophiomachus, pectinatus et aculeatus; species Draconis Brasiliensis, *Seba* ib. n. 4. Crista transversim posita crispata. Supra cervicem, dorsum et caudam longæ pinnæ aculeatæ, quæ et caudam, ventrem, femora pedesque muniunt.

LACERTA Orientalis, stellata, super colore æris fusco; Capite pedibusque dilutioris coloris; a capite ad caudæ exitum pecten flavus. *Seba* p. 145. t. 92. n. 2.

LACERTA Mexicana, strumosa, postica capitis parte parvum pectinem gerens; carulea, maculis albis. *Seba* p. 140. t. 89. n. 1.

LACERTA Mexicana, strumosa, altera, saxicola, Tecoixin dicta. *Seba* p. 141. t. 89. n. 2.

LACERTVS Indicus, Senembi et Iguana dictus, *Raj.* Syn. p. 265. the Guana. Le Grand Lezard, ou Guannes; *Catesby* II. p. 64. viridescens.

LACERTA heliaca, Americana, pectinata. *Seba* II. p. 169. t. 106. n. 2. Nomen: quod aureo luceat ad latera pigmento cauda longissima, caput Salamandræ terrestris æmulum, lingua bifida.

LACERTA fusca, nigris maculis, ex Gallæcia, *Seba* II. p. 79. t. 76. n. 5. In medio frontis squama magna, alia rosæ æmula. Supra oculos tubera bina; struma parva.

§. LIII.

Salamandrina.

B. LACERTA. *Cydx.* Lacertas Salamandrinas dicimus capitis LACERTA.
figura linguaque crassa, lata, carnosâ, Salamandris æmulas; trunco, pedibus caudaque Lacertorum; ova vera ponentes.

LACERTA Salamandrina, rara inf. St. Eustachii; dilute grisea, nubilis maculis nigricantibus ad caudæ usque extremum, lineaque albicante dorsuali. *Seba* I. p. 139. t. 87. n. 6.

LACERTA Salamandrina. Salamandra Lacertæ æmula, Americana, cauda crassa, nodosa. *Seba* I. p. 146. t. 93. n. 3. Crassa Salamandrarum lingua pollet; unde Lacertas inter et Salamandras ambigit.

LACERTVS Amboinensis, pectinatus et strumofus, maximus. Rictus amplus fimbriatus. Maxillæ minutis acutisque dentibus scatent. Lingua lata et crassa, qualis Salamandrarum. *Seba* p. 153. t. 98. n. 1.

LACERTA Salamandrina. Ameira dicta, ex nova Hispania, spadicea, lineis nigricantibus ornata, cauda bifida *Seba* p. 154. t. 98. n. 2.

LACERTA Salamandrina; Salamandra Americana, posteriore parte, pedibusque Lacertam referens, amphibia, Mas. *Seba* p. 169. t. 107. n. 1. Fœmina n. 2. hæc in cauda habet squamas majores, spinis horridas.

LACERTA, Salamandra Americana, Lacertæ æmula, altera. *Seba* ibid. n. 3. A latere cervicis acutæ spinæ stelliformes.

LACERTA Salamandrina. Salamandra prodigiosa, scutata, Amboinensis. *Seba* p. 173. t. 109. n. 3. capitis postica pars, ut in Chamæleonte, binis cornubus acuminatis armatur. Oris apici crassum insidet tuber, eminentibus in ambitu tuberculis albidis stipatum. Oculi insignes et circinati. Collum tumet. Dorsum pectinatum. Totum corpus dilute flavum, ex subcæruleo adumbratum, tuberculis albis guttatum.

LACERTA Salamandrina; Salamandra Mexicana, rarior, strumosa, *Seba* p. 21. t. 20. n. 4. rictu aperto; lingua crassa brevi. Struma diversa a struma Iguanarum, rosei coloris; cauda Lacertæ æmula, subviridibus annulis ad usque medium, altera parte ad apicem albescens.

LACERTA.

LACERTA. Salamandra altera scutata, Amboinenfis; *Seba* ibid. n. 4. Caput hujus multo brevius, quam præcedentis, et scuto minore munitum. Collum crassum et teres; auriculæ, quales Lacertarum, unde ad has accedere videtur, capite tamen et lingua brevi crassaque Salamandram refert. Squamulæ, quæ non sunt Salamandarum tenues, et minutæ, ruffulæ ex albo quasi obnebulatæ; a capite ad longam usque caudam pectinata. Femora, pedes et digiti longa et gracilia sunt, uti in Lacertis.

LACERTA Salamandrina, aculeata, promontorii Bonæ Spei, *Seba* II. p. 10. t. 8. n. 6. Quantumvis visu injucundum hoc genus, homini tamen nequaquam nocet; squamis pungentibus.

LACERTA Tapayakin, five Lacerta orbicularis, minor, promontorii Bonæ Spei, *Seba* ibid. n. 7. Squamulis tenuibus; capite Salamandrino.

LACERTA Ceylonica, mire picta, cauda longa per dorsum caudamque tenuiter pectinata; *Seba* II. p. 17. t. 14. n. 4. rictu aperto, ut linguam lustrare liceat.

§. LIV.

SALAMANDRA.

C. SALAMANDRA. *Molch*. Σαλαμανδρα. Salamander. *Molle*; *Molch*; *Puntermaal*. Salamandra. Ital. Salamantegua, Salamanquesa; Hisp. Salmender, a Criret, Angl. A beast in figure like a Lysarde; Indis Iekko. Capitis brevis, ventris et caudæ crassitie, digitis brevibus rotundis, linguaque brevi et crassa et pelle pingui. Salamandræ et quæ vocantur Iekko-Salamandræ maxime differunt a Lacertis. Salamandræ non perfectæ pronunt ova, sed pullos dimittunt vivos, ex omnium autorum recentiorum consensu; quod destruere annitur optimus *Seba* per ova Gekkonum exclusa, hos enim veras esse Salamandras statuit; ovaque lanugine quadam superinducta exhibet in tab. 108, et p. 172 hæc habet: „Isthæc hoc loco ostendimus corrigendi erroris gratia, quem hic autorum „plurimi commiserunt; uti *Paulus Wurffbainius* in Salamandria Norimb. et „*Jacobæus* de Ranis ac Lacertis, dicentes Gekko-Salamandras, uti Viperas, viviparas esse. At certiora nos documenta edocuere, quod hæc „animantia ovula sua, villis tecta, in loca sole irradiata deponant, ut fortu quotidiano incumbantur. Cum tamen nemo hæcenus dixerit, Gekkonæ viviparas esse; sic meritissimus *Seba* ipse in errore versatus est, quod Gekkonæ per omnia ejusdem naturæ crediderit esse cum Salamandris veris; hoc ne quidem obtinet in Sepe *F. Columnæ*, quæ pariter vivipara est; non enim

enim ova ipsa Salamandra vera in lucem ponit, sed, prout Vipera, intra pelvim excludit foetusque vivos successive edit, vel secundum *Hon. Fabrum* lib. I. de gen. anim. Ova quidem perfecta concipit, verum ea in utero excludit, vel prout *Aldrovandus* difficultatem dissolvit, si quis dixerit, Sepem ab oviparis esse separandum, quod scilicet hoc animal, more aliorum oviparorum, in ventre ova generet, quamvis postmodum catuli, disrupto putamine, ex alvo matris vivi erumpant. Salamandræ veræ tres novi differentias, cum totidem nimirum in Museo olim meo habuerim, præter alias terrestres et aquaticas, quas, quod experientia juxta illarum generationes deficit, hac vice pro Pseudo-Salamandris habeo (75).

SALAMAN-
DRA.

(75) Nam Lacertæ non sunt; a quibus non solum fœditate et torpore, sed quoque brevi capite, ventre et cauda crassis vel latis, digitisque brevibus, imo et lingua brevi ac crassa distinguuntur, quæ notæ evidentissimæ sunt; Hinc est, quod autores Scincos, Cordylos, Sepes ad Salamandræ non ad Lacertæ genus traxerint, prout *Fuchf.* lib. I. de comp. medic. de Scinco, quod terrestrem Salamandram non paucioribus referat notis, quam aquatiles Testudines terrestres repræsentant. Conf. *Lang.* lib. I. epist. med. 66.

SALAMANDRA terrestris vel saxatilis vera; nigra, Indiæ Orientalis, maculis pluribus intense aurantiis variegata. Salamandra terrestris, vera, maculis luteis distincta *Aldrov. Wurffb.* Salamandr. tab. I. lit. D. et t. II. n. 2. *Rajus* et plures.

SALAMANDRA vera, Americana, major, ex cinere saturate nigra, maculis straminei coloris varia; Maboya *Labati* de l'Amer. I. p. 325. Twee schoone Salamanders met swart en hoog geel gevlamt. *Vincent.*

SALAMANDRA vera Quedlinburgensis, Hercyniæ cum 14 pullis, Fœmina, quarum una cum Mare Dn. *Andreas Michael Müllerus* Quedlinburgo ad me misit; ad Salamandram Orientalem pictura et coloribus proxime accedens. Ex cujus litteris: *Quedlinburgi d. 24 Apr. 1725.* „Persecutio Salamandarum hesternam consumpsit diem, quod frigida hac tempestate animalcula illa in cryptis se contineant; tandem circa vespere solis calore evocata major ad pedes Hercyniæ, minor prope rudera antiqui fortalitii montani, olim Lauenburgum dicti, apprehensæ et ad me delatæ sunt. Festive videre licuit, qua ratione fœmina capta prægnans, intraque phialam clausa et in itinere pullos enixa gesticulatorios saltus facientes pedibus suis juxta se collegerit, iisdemque incubuerit, donec spiritus vini affusus omnes vita privavit; mitto itaque Genitores cum pullis.” Salamandra maculata nostras *Seba* II. p. 15. t. 12. n. 5. Europa.

SALAMAN-
DRA.

SALAMANDRA amphibia, Salamandra aquatica minor, Salamandra aquatica atra et cæolata *Aldrovandi*. Salamandra aquatica *Matthioli*; Salamandra admodum monstrosa *Grevini*; Salamandra *Hoffmanni*, quæ eadem videtur cum Salamandra aquatica minore *Besleri*; Salamandra aquatica *Altorffina*; Salamandra aquatica, five Batrachon vera. Videtis autores et *Wurffbainium*.

SALAMANDRA minima, fusca, maculis albis notata, *Sloane* It. Iam. II. p. 334. t. 273. fig. 7. 8. *Mabouga de du Tertre* p. 315. *Rocheport*. p. 147.

SALAMANDRA aquatica, Americana, *Seba* p. 141. t. 89. n. 4 et 5 Mas et Fœmina; Salamandra Ceylonica, minor, prona aquatica *Sebæ* II. p. 15. t. 12. n. 7. rubicundo et nigro colore ad latera variegata; cauda verticaliter lata, oblique e corpore porrecta, remum æmulatur, quo se in aquis promovet animal. Venter teres tumescit; superne saturate spadicea per tenues squamulas ex nigro maculatur; subtus diluta flavedo, maculis sub-ruffis. Lingua curta, crassa.

GEKKO.

D. GEKKO. *Gekk.* Squamulis cutaneis; pedibus altioribus præ Salamandra, pentadactylis, qui omnes latis et rotundis extremis, e quibus ungues prodeunt, terminantur. Auriculæ oblongo foramine hiant in capite; fimbriatis labiis linguam latam et longam plurimosque denticulos recondit. Gekkonis internas partes vide apud *Sebam* II. p. 125 sqq. t. 110. fig. 2.

GEKKO Ceylonicus. Salamandra vera, seu Gekko Ceylonicus maximus, brevi cauda, amphibius, *Seba* I. p. 170. t. 108. n. 1. Ex ruffo cinereus, protuberantibus colliculis saturate spadiceis, quos inter maculæ regnant albicantes; rostro obtuso, naribus amplis; venter dilute griseus, minutis squamulis orbicularibus tectus. Cauda crassa, brevi et obtusa, tuberculis margariticis aspera.

GEKKO, Ceylonicus, cauda circinata, *Seba* ibid. p. 171. n. 2. Priori similis; sed cauda elongata et acuminata reliquis fere omnibus communi, annulis, quasi totidem articulis, circulata.

GEKKO, cauda veluti pinnis obsita; stellatus. Salamandra aquatica, ex Arabia; seu Salamandra-Cordylus, Ægyptiaca. *Seba* II. p. 109. t. 103. n. 2. propius ad Gekko-Salamandras. Lingua crassa, lata in ore hæret, minutis dentibus plurimis armato; vid. fig. et descriptionem. Similem Salamandram aquaticam nigram, sed cauda diversam habet *Feuillée* in *Diar.*

Botan.

Botan. T. I. p. 319. digitis quinis, omnibus membrana conjunctis, vide de- GEKKO.
scriptionem et figuram.

GEKKO aspera cute, Lacertus facetanus, Tarantula quibusdam,
aspera cute; *Aldrov.*

Præterea *autor* septem in eadem tabula exhibet differentias.

E. CORDYLVS. *Brenn. Nessel.* CORDYLVS *Raj.* Uromastix CORDYLVS.
aliis. Cauda inprimis squamis spinosis, erectis horrida; facie Salamandræ;
pentadactylus.

CORDYLVS Africanus, cæruleus. Lacerta Africana, cauda spinosa;
Mas et Fœmina, *Seba* I. p. 136. t. 84. n. 3. 4. Masculus cauda spinosa,
capite Salamandram terrestrem referens; lingua crassa brevi; supini corpo-
ris pedumque squamæ dilute cærulei coloris, laterales saturatoris, quasi
plumbei. Caudam ab extremo trunci discescunt squamæ longæ acuminatæ,
annulatim et ferratim per articulos inter se junctæ.

CORDYLVS cauda bifurcata. Salamandra Americana, cauda bifida.
Lacertæ species spuria, *Seba* I. p. 173. t. 109. n. 5. Squamæ insignes; dor-
sum ex saturate flavo et nigro maculatum. Frontem squamæ majores, di-
lute flavæ ornant; cauda bifida, squamosa.

CORDYLVS subfuscus, *Raj. Syn.* p. 263.

F. SCINCVS. *Scinc.* Crocodilus terrestris *Dioscor.* Crocodilus SCINCVS.
minor, *Bellon.* perperam dictus. *Rhafis* Scincum describit similem Lacertæ,
cauda non rotunda, sed circa latera compressa; potius est Salamandra
aquatica, qua non sine humanæ vitæ discrimine usi aliquando sunt Seplasia-
rii; legitimus Scincus magna antidota ingreditur, coloris flavescentis,
squamulis lucidis; cauda lente decrecente.

SCINCVS Ægyptiacus, Arabicus. Scincus major *Besleri.* Decem
vix pollices longus; pentadactylus, digitis brevibus, unguiculis nullis.
Squamis fuscis gryseo argenteis; mandibula superior inferiore longior.
Cauda rotunda, crassa, in exitu tenui, brevi. Remedium aphrodisiacum;
in pharmacopoliis notus; Ex Italia sale et absinthio pontico conditus
transmittitur. Vide *Olear. G. Runstf.* t. VIII.

SCINCVS maritimus, maximus. Lacerta maritima, maxima, sive Cro-
codilus ex Arabia, *Seba* II. p. 112. t. 105. n. 3. Lacerta Cyprius Scindoi-
des; *Aldrov.* p. 660. Lato dorso, squamis sex angularibus; superne ex
P ruffo

SCINCUS. ruffo flavesceus. A naso ad caudam usque flavesceus producitur linea; cauda longiore. Squamæ ventris dilute cineræ.

SCINCUS maximus, fuscus, *Sloane* It. Iam. II. p. 334. t. 273. fig. 9. Mabouya ou Scinc de terre de *du Tertre* p. 314. Brochets de terre *Roche* p. 149. Cuciz Peruanis et Chilenibus, *Feuillee* p. 744.

SEPS.

G. SEPS. *Kurzbein. Schleicher.* *Plinius* Sepam nominat Scolopendram pecorum pedibus infestam, et *Hippocrati* tuberculi pestilentis nomen est; unde nomen transfusum in animalculum, quod, demptis pedibus quaternis, Viperæ faciem cominus habet, viviparum prout Vipera et Salamandra, pro venenoso reputatum, omnia enim sive reptilia, sive serpentina, quæ vivos enituntur catulos, maxime venenosa dicuntur; imprimis Seps vi vocis septica virtute sua infestata loca carnosâ putrefacere perhibetur. Sepedon et Seps *Severino*, Vip. pyth. et *Grevino*, de Venenis. Synonyma sunt, et Serpentis similis Hæmorrhoc, et Lacertæ Chalcidicæ. Passim enim Sepis nomine indigitatur Chalcis, vel Lacerta Chalcidica, a Chalco vel Ære, quoniam dorsum æreis insignitur lineis:

Æris habet Chalcis squalentia terga colore.

Imperatus ejusdem sub Cæciliæ vulgaris nomine meminit; *Aristoteles* vero Cæciliæ coloris esse scribit; et licet sit pedata, anguinum tamen ejus corpus a capite ad extremitatem usque caudæ longissimæ videtur. *Grevinus* Sepam pallidam, non æream, esse dixit. *Scaligero* Putria audit; vid. *Vincent.* tweede Deel van het Wondertoneel der Natuur, p. 185: Seps de Verrotter. Plurimi autores confundunt Anguem, Seps vocatam, cum Lacerta Chalcidica, quæ pedata est; Conferatur Vermis serpentiformis species singularis, ex Africa, *Seba* II. p. 70. t. 68. n. 7. pronus et supinus, inter Serpentes, Anguillas et Vermes ambigens; capiti superius binæ adhærent pinnae, totidemque circa anum. Addit autor: Eos ab imperitis pro Serpentibus, pedibus instructis haberi, quid juvat commemorasse? Ipse *F. Columna* Chalcidicam pro Viperæ specie habet, fultus autoritate *Nicandri*; cujus Interpres addit: „Seps similis est Lacertæ, et dicitur etiam Chalchis. „Habet autem in dorso areas lineas, est autem octo palmarum. Seps „appellatur, quia putrida reddit vulnera. Oritur in Syria et Libya et Cypro, et in petris degit.„ Conferatur *Grevinus* p. 74. qui p. 115 longe aliter figuravit Sepam Lacertæ speciem. Conf. *Santis Ardoyni* opus de Venenis p. 362; qui de Salamandra, quod non sit Stellio, sed Serpens Stellioni seu Lacertæ similis, p. 365. *Mira* de Lacertis, lib. 6. c. 26. p. 366.

SEPS *Fab. Columnæ*. Lacerta Chalcidica, vel Chalcides, *ejusd.* Chalcis, *Plin.* Lib. 32. c. 3. Non æreis maculis, sed tota æreo colore esse *Columna* vidit, et præter Lacertæ similitudinem, Vipeream naturam, quod vivipara est, et similitudinem proponit; pedibus admodum exiguis; duorum pedum longa a capite ad caudæ usque extremitatem semper decrescens, nec ut in Vipera elato dorso, veluti nervulo, decurrente, nec nigris maculis, sed æquali colore æreo non splendido visa. Falluntur, qui Sepam esse putant Lacertæ speciem. Vidi in Museo amplis thesauris rerum naturalium conferto D. *Io. Phil. Breynii* animalcula pusilla bina, quæ similitudinem habent Lacertæ Chalcidicæ *F. Col.* colore autem dissimilia sunt; alterum integrum pallide album, alterum unica, ni fallor, tania angusta, æreo-fusca super dorso distinctum, pedibus anticis prope caput brevissimis, posticis ad anum, inter omnia quadrupedia longissime sepositum, locatis. Pusilla corpora inspectionem in rictum angustum vetabant, violenta autem manu aperuisse ora, ipsis noxæ fuisset. Forte sunt Sepæ *Grevini* pallidæ, de quibus supra. Figuras et gradientis animalis gressibus flexuosis et erecti vid. apud *Aldrovandum*.

SEPS.

§. LV.

H. CHAMÆLEO. *Cameleon*. Habitu corporis ac si inconcinno, dorso ac ventre arcuatis; corona capitis trigona ex osse duro; ingluvie ferrata, crura altiora præ Crocodilis et Iguanis pro ratione corporis; digitis quinque, quorum duo ita dispositi, ac si duos constituent pollices. De Nomenclatura, an sit parvus Leo? autores in diversas abeunt partes; nomen servamus, ne animalculum in dubium ponamus; oviparum. Lingua crassa et longissima exserta, glutine extremitati adhærente, muscas venatur; recte *Belon.* que plusieurs ayent mal pensé, que les Chameleons vécussent du seul vent, sans rien manger.

CHAMÆ-
LEO.

CHAMÆLEO *Parisiensium*. *Ægyptiacus*. Spina dorfi tuberosa. Similis Chamæleoni Orientali ex Amboina, *Seba* I. p. 133. t. 82. n. 2. In hoc mitra seu corona capitis speciem refert cucullarum, quas appellat autor, quibus foeminæ piscariæ præci ævi uti solebant, non multum extuberans, sed applanata, oculi annulo cincti, grandes, rotam currus radiatam referunt. Corpus ex cinereo saturate griseum.

CHAMÆLEO Mexicanus, seu Cuapapalcatl, *Seba* p. 132. t. 82. n. 1. Capitis angulosâ latera tuberculis in omni ambitu, margaritarum instar, exstantibus fimbriata, per totam frontem et nasum quoque conspicuis. In-

CHAMÆLEO gluvies et integra corporis pars inferna denticulata. Saturate cinereo-griseus.

CHAMÆLEO Ceylonicus, subcrocei coloris, *Seba* ib. n. 3. Mitra insignibus et prominulis vestitur squamis; longam porrigens linguam, apice obtusiore, quam in aliis. Sunt autem fauces omnibus valde patulæ, inque has totam linguam retro trahere, rursusque evibrare possunt. Inferne a maxilla inferiore minutim denticulatus. Hisce subjunxit autor pullos Amboinenses Marem et Fœminam, nec non sceleton Chamæleontis, n. 4. 5. 6.

CHAMÆLEO Africanus, nigricans, pectine albo per dorsum ad usque finem caudæ; inter maximos. Lingua exserta bubulinam inversam refert. Quinis digitis, quorum prior cum pollice, tresque posteriores inter se concrevere mutuo, lanceis rusticorum manicis haud absimiles. Unguiculi liberrimi, *Seba* p. 134. t. 33. n. 4.

CHAMÆLEO promontorii Bonæ Spei, cæruleo alboque colore marmoris instar varius. *Seba* p. 135. t. 83. n. 5. Corona plana in limbos elevata dentatos, oblonga, ab oris apice ad cervicem usque protensa, inque plicam definens, quasi sit collare.

CHAMÆLEO larvatus. Draco arboreus volans, Americanus; amphibius, sive Basiliscus. *Seba* I. p. 156. t. 100. n. 1. cucullam quasi monachorum in postica capitis parte gerens. Videretur Percæ pinna dorsualis, officulis erecta, ut vel natans, vel per arbores saltans pinna ad scindendum aquam vel aërem uti possit. Lingua brevis et crassa, prout Salamandris. Supra palpebras duo annuli dimidiati, ossei, albicantes. Pedes Lacertæ, posteriores longissimi. Rarum animal, cujus iconem nativam prorsus formam exprimere autor spondit, culpans *Jonstonum*, quod mutuatas tradiderit varias delineationes, unde non mirum, tot commissos esse errores circa hujus quam aliorum animalium descriptiones. Licentiosi quippe sunt pictores, cælatores, chalcoglyphi et id genus hominum, ac pro arbitrio hæc vel illa rerum simulacra fingunt et pingunt. Sed quid de solennissimis literatorum falsiloquiis dicendum? nauseabundis ingenio vigentibus, inquit *Wurffbainius*. *Franciscus Redi*, de Viperis, sapienter judicavit: „quam multi scriptores tam antiqui quam moderni ini-
„tantur oviculas illas, de quibus divinus noster Poëta *Petrarcha* :

„Come le pecorelle escon dal chiuso

„Ad una, a due, a tre, e l'altre stanno

„Timi-

„Timidette, atterrando l' occhio, el muso,
 „E ciò che fa la prima, e l' altro fanno,
 „Addossandosi a lei, s'ella s'arresta,
 „Semplici e chete, e lo imper che non fanno.,,

CHAMAE-
LEO.

CHAMAELEO albus, Musei olim nostri, ad latera umbratilis.

§. LVI.

J. BATRACHVS, *Quâcter*. BATRACHVS, *Βατραχος* græcis
 Rana audit *βελχεται*; Utamur græco nomine ad denominandum genus
 Ranæ et Bufonis; Bufo sive Rana venenosa *Φευος* vocatur, Rubeta quod
 inter rubos versetur. Notissima sunt animantia, partim terrestria, partim
 aquatica; me iudice, Ranæ et Bufones terrestres nec aquosa vel paludosa
 adeo averfantur loca, ut mere terrestria dicenda. BATRACHORVM diffe-
 rentias in eo ponimus, quod Ranæ quæcunque 1) abdomen habeant tenue
 et castigatum, præ anteriore trunci parte versus caput, vel præ thorace;
 illudque excipiant crura gracilia, Bufones vero habent truncum æqualiter
 fere amplum, et inertia crura; 2) Ranarum capita productiora præ ca-
 pitibus Bufonum, 3) Ranæ posterioribus pedibus, prout Canes, insidere
 soleant, Bufones communiter ventre terram premant; quæ differentia-
 rum notæ statim in oculos cadunt, visis alterutris ejusmodi animantium.
 Pedes Batrachorum antiei tetradactyli, postici communiter pendactyli.
 Vivacissimæ sunt Ranæ; torpentes Bufones.

BATRA-
CHVS.

I. RANA. *Frosch*. A Frog, vulgaris; herbacea; arborea, viri-
 dis; terrestres et aquaticæ. De generatione Ranarum vid. *Swammer-*
dam, *R. Waller*. Trans. angl. No. 193; *Needhamum*, *Entium* alios-
 que, inprimis *Roefelii*, quæ nunc per partes publicatur, Historiam na-
 turalem Ranarum abunde sufficientem. Et nostratium et exterarum pe-
 des posteriores digitos habent membrana conjunctos, vel parumper.

RANA.

RANA Americana vesicaria, quod ad maxillam inferiorem utrinque
 habet vesicam, instar tibiæ utricularis, quas ferventibus æstatis diebus
 aëre replet; post solis occasum consuetum melos suum coaxat. Re-
 periuntur et apud nos Ranæ ejusmodi utriculis donatæ. Hæc dilute lu-
 tea, rubris distincta maculis; unguibus latis, Cochleariæ foliis similibus.
Seba p. 113. t. 71. n. 1. Fœmina. Mas n. 2.

RANA.

RANA Surinamensis; utriculis carens. Pictura dilute flava, ex ruffo quasi obumbrata. Victitat, quod mirum, Ranulis junioribus; *Autor* propria manu e ventre extraxit Ranulas. *Seba* p. 114. t. 71. n. 3.

RANA Surinamensis, marmorata, minor; ex cinereo-luteo et dilute rubello varia. *Seba* ibid. n. 4. Alia Surinam. maculis aspersis; *Seba* II. p. 73. t. 70. n. 4.

RANA Virginiana, exquisitissima; *Seba* p. 115. t. 72. n. 3. Ruffula, aliisque coloribus picta et miro artificio variegata, maculisque supra et infra distincta. Ungues antichi et postici membrana conjuncti; qua anticos raro exemplo; ultimis articulis rotundis.

RANA Virginiana, altera. Ibid. n. 4. per dorsum ex cinereo dilute griseum coloribus et maculis variis. Ungues pedum omnium liberi, nullis connexi ligamentis; iterum raro exemplo qua posticos.

RANA Brasiliensis, orbicularis, Pipæ species. *Seba* p. 117. t. 74. n. 1. Ex ruffo cinereus, extuberantibus verruculis seu pustulis luteis, quibus pedes posteriores et scapulæ obsiti. Caput respectu totius sat grande. Bufonum præ se fert speciem; sed instar vulgarium Ranarum suam multiplicat speciem.

RANA maxima Virginiana; eximia, rara, foemina, *Seba* p. 119. t. 75. n. 1. Ex Pensylvania, per corpus dilute cinereum eleganter picta. Supra dorsum lata tænia, magnis parvisque maculis subrufis tenuibusque venulis subflavis, variegata, quæ pictura per totum corpus obtinet. Utrinque ad latus tæniæ dorsalis lineolæ albæ quasi fimbriam faciunt, corporisque superni latera maculæ circulares variæ ornant. Venter totus candidat. Femora lemniscis succinguntur. Pedes omnes in quatuor abeunt digitos unumque pollicem, raro denuo exemplo; sub quibus singulis, excrescentiæ verrucosæ, pro quolibet articulo; quæ in nulla alia specie reperiuntur.

RANA Virginiana, subgrisea, dilutis lineis, rubrisque maculis; Crura et pedes remisse flavescent. *Seba* p. 120. t. 75. n. 4.

RANA marina, Americana, rara, Mas; *Seba* p. 120. t. 76. n. 1. Prodigiosa magnitudinis, quæ parem non habet; pedibus extensis longitudine dimidium cubitum excedit. Corpus præter caput verrucosum. Supra pedes anteriores utrinque scutum cernitur, alam fere naviculæ referens; pedes antichi quatuor digitis, quorum extremi latis unguibus muniti; prout et postici pendactyli.

Tabula 78. Autor Transmutationes ranarum Europæarum, tum et generationem et transmutationem Asiaticarum, denique transmutationem Americanarum Ranarum in pisces, exhibet; Ultimus status est Ranæ in piscem perfectum transmutatæ, ubi duplices pinnae ordine digestæ locum pedum supplent, et per dorsum pariter ac subtus juxta ventrem angustus margo pinnatus protenditur, corpore in caudam quoque pinnatam, proportionalem toti, desinente. Hi pisces Surinami Jakjes vocati in deliciis sunt et in fluminibus Kommewyne, Kottica aliisque capiuntur; mediocrem barbulam magnitudine adæquant. Color cinereo-griseus, ex albo variegatus; Utrinque juxta corpus a capite ad caudam gemina serie officulorum cartilagineorum instructus piscis.

RANA terrestris Virginiana et Carolinensis, *Catesby* p. 69. The Land-Frog; Grenouille de terre. Corpore griseo, obscuro, fusco, vario. Notanda historia hujus Ranæ, verbis auctoris: Etant un jour hors de la maison avec plusieurs personnes, un de la compagnie laissa tomber de sa pipe un peu de tabac brulant, qui fut d'abord attrapé et avalé par une grenouille de cette espece; cela nous donna l'idée de lui presenter un charbon de bois bien allumé, gros comme le bout de mon doigt, qu'elle avala aussi avec avidité. Je m'imagine, addit autor, qu'elles prennent ces charbons pour des Vers luisants, que l'on voit en grand nombre pendant les nuits chaudes. Hanc Ranam rectius pro Bufone habendam esse, forma corporis commendat; Ipse autor: Leurs corps sont gros et ressemblent plus à un Crapeau qu'à une Grenouille, cependant elles ne rampent pas comme les Crapeaux, mais elles sautent; verum nescio quid obstaret, ne Bufones facultatem haberent saltandi, prout saltant Ranæ.

RANA aquatica, *Catesbeji* p. 70. The water Frog. Grenouille d'Eau. Saturate viridis, maculis nigris varia; in dorso binis tæniis, ad crura decurrentibus, flavis; ab oculis ad nares duæ lineæ albæ; capite in rostrum acutum exeunte.

RANA arborea viridis. The green Tree Frog. Grenouille d'arbre, verte. *Catesby* p. 71. Ad latera utrinque tænia dilute lutea; oculis nigris, iride lutea. Pedes antichi tetradactyli et postici pendactyli, extremos digitos rotundos habent carnosos et convexo concavos; noctu continuo coaxant: tchit, tchit, tchit, tchit. Rana arborea maxima fusci coloris, *Sloane* It. Jam. II. 331.

RANA.

RANA Brasiliensis, gracilis; macilenta, frigosa, junceis pedibus, coloris ex auro flavescentis, rara per dorsum rubedine. *Seba* p. 117. t. 73. n. 3.

RANA Lemnia, Lemniæ Serpenti, Laphiati dictæ, in pabulum cedit. *Seba* II. p. 16. t. 13. n. 2.

RANA maculosa, Africana, amphibia *Seba* p. 37. t. 37. n. 4. Cute saturate viridi, colore dilute fusco, albaque per dorsum linea distincta, insuper maculata; venter albicans nigris notatur punctis.

RANA maxima, Americana, aquatica. The Bull Frog. Grenouille mugissante; *Catesby* p. 72. Colore saturate fusco; crebris maculis obscurioribus; mixto ex luteo-viridi; oculis brunis, iride flava; sub oculis auriculæ circulares, tenui membrana tectæ.

RANA Americana, ex fusco marmorata; circa humeros protuberantiæ apparent; pedes posteriores prælongi, superne maculosi, inferne, prout venter, albi. Caput magnum, oculi admodum extantes; digiti rotundatis unguibus muniti, ferulæ magistralis instar. *Vincent.* in descr. Buf. p. 53. n. 22. Apud quem variæ insuper descriptæ Ranae orientales et occidentales.

§. LVII.

BVFO.

2. BVFO. *Króte*. BVFO Brasiliensis, margaritis veluti conspersus; Aquaqua dictus; mira et haud vulgaris. Capite triangulari, fere quadrato superne, limbis acutis, mitræ sacerdotali haud absimili; oculis igneis. Pictura ex fusco rubra granulis dilutius rubellis; a naso per dorsum ad anum usque tænia albicante; femora ex flavedine variegata; Pedes cum unguibus quasi crenati et margaritis conspersi. *Seba* p. 114. t. 71. n. 6. Inversus n. 7. Anticis pedibus tetradactylis.

BVFO Brasiliensis, granis veluti conspersus. *Seba* p. 114. t. 71. n. 8. Præcedentis speciei; sed dilute luteus, granulis rubris supra et infra oblitus; antici pariter ac postici pedes pendactyli. Clunium quoque latitudine hic vincit alios.

BVFO Americanus, minor, maculatus; Totus fere candicans, ex nigro et fusco maculatus; capite perbrevis; Clunes lati. *Seba* p. 115. n. 9.

BVFO cornutus, et spinosus, Virginianus, animal prodigiosum. Curtus et crassus, binis acutis cornubus capiti impositis, quibus oculi protuberantes, proxime ad caput, insiti sunt. Cutis supra et infra ex cinereo flava, obscure griseis lineis variegata. Per dorsum lata tænia alba, punctis exiguis adpersa. Cæterum totum corpus spinis pungentibus horret. Lemnisci
in

in pedibus. Digiti, fere humani, anterieus quaterni, posticitus quini; hi tunicis intermediis connexi. Caput insigne, late patulo in rictu, lingua crassa et lata, anterieus maxillæ inferiori, prout in omnibus fere batrachis, accreta, parte posteriore libera. Utrunque ad latera capitis macula nigra fundo albicanti inusta. *Seba* p. 115. t. 72. n. 1. Mas. n. 2. Fœmina. Bufo Americanus rarissimus, corpore majusculo et rotundo, *Vincentii* in descript. bufon. et ran. exot. p. 6.

BVFO.

BVFO acephalus. Rana, Rubeta, Africana. *Seba* II. p. 37. t. 37. n. 3. varietates tres, omnes veneno noxiæ. Prorsus ovatae figuræ, capite a trunco non nisi oculis distincto; quælibet exquisitissimam picturam habet.

BVFO Brasiliensis, de Aguaquaquan dictus, orbiculatus. *Seba* p. 116. t. 73. num. 1. Bene pastus; ex ruffo luteus, maculis umbrosis, subnigricantibus et granulatis punctis; maculae quasi flammæ mentiuntur. Curti pictura gutturis elegans collare refert. Anticorum pedum tetradactyli in extremo latiusculi sunt, postici pendactyli anserini. Idem inversus, n. 2.

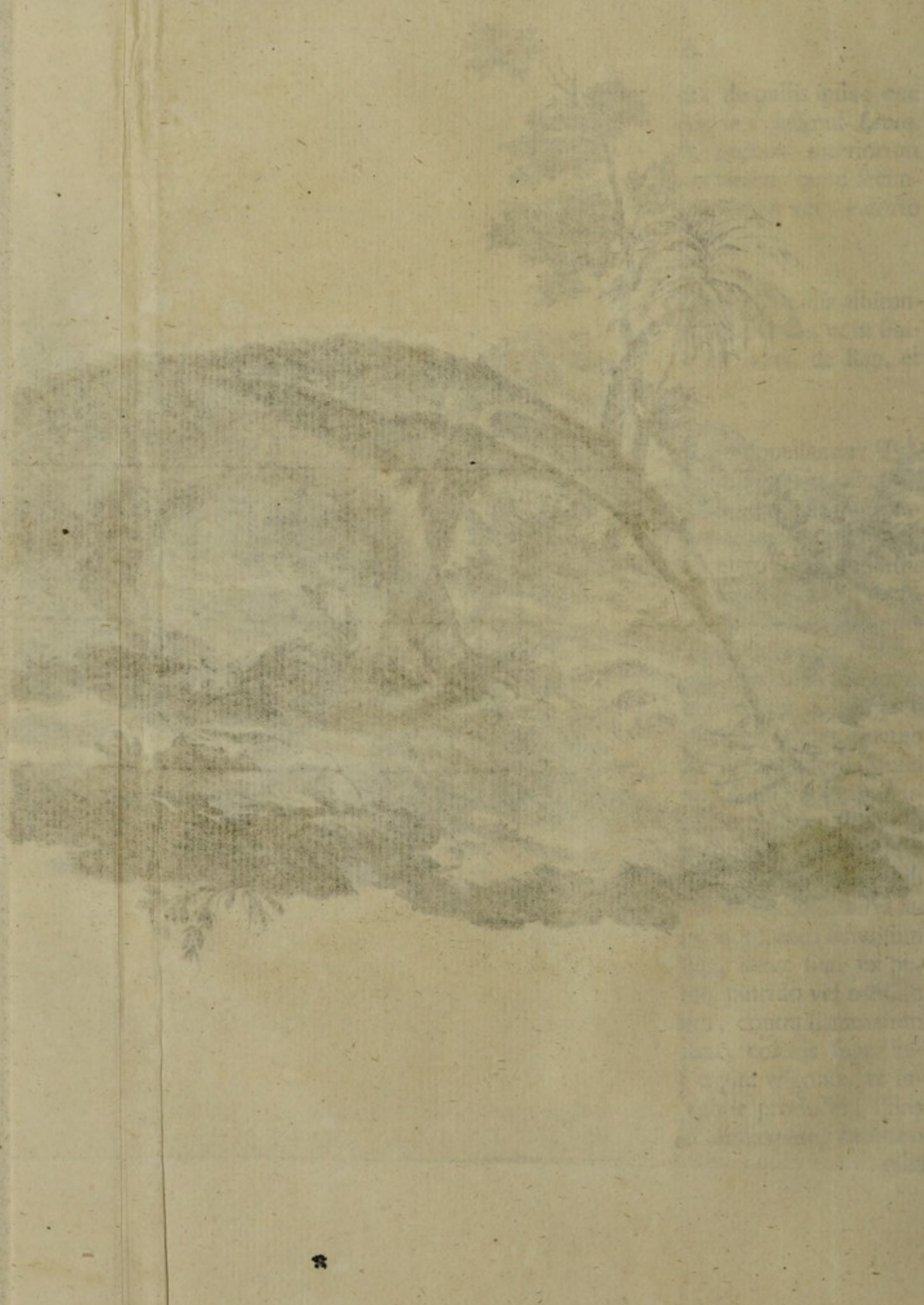
BVFO Americanus, Pipal, Mas. Fœmina, Pipa dicta, per omnia major, cute laxior, et per totum corpus superius pustulis seu tuberculis, veluti margaritis, conspersus; binos simul testiculos orbiculares ostendens; solas generationis partes hætenus tam extus, quam intus visas. Venter totus ex cinereo flavus, quasi sutura consutus ab oris parte ad nates usque protensa. *Seba* p. 122. t. 77 n. 4. Ibid. p. 121. n. 1. 2. et 3 Fœminæ. Sunt lato et plano corpore, brevi et rotundo capite, rictu amplo et late diducto, anterieus in acutum convergente, fimbria quasi reflexo. Cervicem a capite dividunt bini apices protuberantes. Laxa cervicis integumenta veluti collare rugosum formant. Caput coloris saturate spadicei umbrosi, oculi minuti. Dilutioris coloris dorsum latum, sphaericis scatet ocellis, fere æqualiter distantibus; in quibus ovula testacea, profunde defossa latitantia, et crustula membranacea tecta, aliquatenus extuberantia, ex ruffo lutea. Admiratione digna contemplatio insoliti generandi modi in hoc animante, pullos supra dorsum in cute propria procreante, et quod magis in stuporem rapit, quod semen masculinum cutim inter et periostrium per singulare pororum vel meatus genus insinuari, et insinuatam ad generationem disponi et incubari possit. Vide pluribus autorem de tribus fœ-

BVFO. minis, de testis ovulorum, ex quibus pulli prodeunt; de pullis ipsis; nec non *Fr. Ruyschium* Th. anim. I. f. 19. cum descriptione; infimul *Levin. Vincentium* in peculiari opusculo de Pipa. Digiti pedum anteriorum discreti sunt, posteriores pedes anserini. Notandum tamen, quod secundum *Ruyschium* pulli ex tergo Maris prodeant; juxta *Sebam* vero e dorso Foeminæ.

BVFO minor, Americanus, rarissimus; coloris cineracei, callis albicantibus per longitudinem dorfi; oculi magni, venter totus callosus, et in fundo albo fuscis maculis, marmoris instar, notatus; *Vincent. de Ran. et buf. p. 50.*

BVFONVM, five **RVBETARVM**, qui in Prussia vulgo appellantur: **Böse Kröten**, Batrachi maligni, venenosi, non nisi octo differentias olim observasse recordor, magnitudine, colore, foedo aspectu, pustulis pedibusque inter se diversos. *Maximus* eorum trunco et capite æquabat sex cum dimidio pollices; aterrimi coloris, vultu limo, naso elato, extuberantiis creberrimis a naribus per integrum dorsum ad anum usque guttatus, oculis torvis, digitis pedum, raro exemplo, quinis; posticis parumper, præter pollicem, membrana conjunctis, ut amphibion esse videretur; fundamentis murorum antiquis fatalis, quæ, Talparum more cuniculos fodiendo pervestigat, præcipue ad loca uliginosa, ubi imperare videtur solus, proscriptis inibi locorum Ranis et Mustelis. *Alter* tigrinus, super cinereo fuscis maculis marmoreis insigniter variegatus, nunc Bareithanus, Musei olim nostri, digitis anticis quaternis, posticis quinis, humeris latis, cruribus neglectis, quasi fractis, et demissis, ut rependo terram ventre terere videatur. *Tertius*, ex nigro fuscus, vulgaris, pratorum, proprie **böse Kröte** dictus, hortos quoque nostros inquinans, fragis valde nocivus, sub quorum veste polymita foedum animal stabulatur, per hyemem in terra latitans. *Quartus*: Rubeta cellularis, in cellis vagatur, humorem salivosum exsufflans; hic aliquando in ignem excitatum injectus, saliva sua, ex poris et ex ore macilento, prorumpente, prout in ligno putrido vel madido igni commisso, id experimur, ad horæ fere minutam, contra flammarum vim sese defendit, cujus et Chamæleontes naturæ sunt; coloris super hepæceo nigro-flavi, pedibus gracilioribus. *Quintus* capite trigono, et intra humeros posito, trunco bene pasto ad clunes usque producto, spina dorfi quasi fracta, tænia sordide lutea per dorsum decurrente, cæterum gilvi







J. G. L.



gilvi coloris; inhiat aviculis et papilionibus, quas prætervolantes per saltus apprehendere et ingurgitare solet. *Sextus*, capite Ranarum æmulo, fatis lepido, sed maxime venenoso, ut vel halitu suo et innocua et nociva animalcula, imo et araneas stupefacere et in victum suum decidere faciat; est enim voracissimus. Pictura ex fusco rubra, quæ pro diversitate luminis subviridem patitur refractionem; pedibus quasi crenatis; inter omnes, quos vidi, ocyus graditur, aliquando mure celerior, pendactylus, clunibus bene positus. *Septimus* præcedenti longior, cucullatus et quadantenus spinosus, capite perbrevis; baculo tentatus inflatur, rubiginem contrahens; naturali colore in superna corporis parte loturæ carnis simili; inferne ex gilvo albicans, nigris punctis eminentibus varius. *Octavus*, prout Bufo *Sebæ* cornutus; cornubus sed longe brevioribus capiti impositis, in quibus, vel iis proxime, oculi positi; rictu horrido oblongo, pedibus lemniscis dilute cinereis, super fusco variegatis; reliquo Corpore profunde cinereo; ad latera profundius fusco.

§. LVIII.

Finem modo componimus; desinunt otia nostra, quibus inter labores et dolores, inter turbas, cruciatus et mœrores frui hætenus nobis licuit; Desinunt omnino, attenuatis viribus nostris. Jam unum necessarium pensitantes, schedulas, quæ superesse possunt, posteris relinquimus: Patronis vero, Fautoribus, Amicis et genuinis Historiæ Naturalis Cultoribus lampada tradimus, omnique, qua par est, cultu, observantia, amore et affectu piisque votis cunctantius valedicimus.

Pro more accepto colophonem imponant TABVLÆ, quæ sequuntur, QVADRVPE DVM generales:

ORDO I.
PILOSA ET
UNGULATA.
(vivipara) five
ΖῷΟΤΟΧΑ.

FAM. I. MONOCHELON.	{ Equus. } §. 4.	
	{ Afinus. }	
	{ Taurus. }	{ Domesticus. } §. 5.
		{ Ferus. }
	{ Aries. } §. 6.	
	{ Tragus. }	{ Hircus. }
		{ Ibex. }
		{ Rupicapra. } §. 7.
		{ Gazella. }
		{ Moschus. }
FAM. II. DICHELON.	{ Cervus. }	{ Topho - Cephalus. }
		{ Grimmii. }
		{ Bezaarticus. }
		{ Tragelaphus. }
		{ Nanus (Guineens.) }
	{ Cervus. }	{ Giraffa. }
		{ Nobilis. }
		{ Rangifer. }
		{ Capreolus. }
		{ Alce. }
FAM. III. TRICHELON.	{ Porcus. }	{ Dama recentiorum. }
		{ Vulgaris. }
		{ Moschiferus. }
		{ Babirouffa. }
		{ Acut - auris. }
	{ Rhinoceros. } §. 11.	
	{ Hippopotamus } §. 12.	
	{ Elephas } §. 13.	
	{ Fam. IV. TETRACHELON. }	
	{ Fam. V. PENTACHELON. }	

ORDO II.
PILOSA ET
DIGITATA.
(five sint tota co-
riacea, five cata-
phracta; omnia
vivipara.)

FAM. I. DIDACTYLON.	{ Camelus }	
	{ Silenus. } §. 16.	
	{ Ignavus. }	§. 17.
		{ Tamandua. } §. 18.
	{ Tatu. }	§. 19.
		{ Cavia. } §. 20.
	{ Lepus. } §. 21.	
	{ Sorex. }	{ Sciurus. }
		{ Glis. }
		{ Mus. }
		{ Talpa. }
		{ Vespertilio. }
FAM. II. TRIDACTYLON.	{ Mustela } §. 23.	
	{ Acanthion. } §. 24.	
	{ Canis. } §. 25.	
	{ Lupus. } §. 26.	
	{ Vulpes. } §. 27.	
	{ Coati. } §. 28.	
	{ Felis. }	{ Catus. } §. 30.
		{ Lynx } §. 31.
		{ Pardus } §. 32.
		{ Tigris. } §. 33.
		{ Leo. } §. 34.
FAM. III. TETRADACTYLON.	{ Ursus. } §. 35.	
	{ Gulo. } §. 36.	
	{ Satyrus. }	{ Simia. } §. 38.
		{ Cebus. } §. 39.
	{ Fam. IV. PENTADACTYLON. }	
	{ Fam. V. PENTADACTYLON. }	
	{ Fam. VI. PENTADACTYLON. }	
	{ Fam. VII. PENTADACTYLON. }	
	{ Fam. VIII. PENTADACTYLON. }	
	{ Fam. IX. PENTADACTYLON. }	

I. Ordn.
Haarigte,
derer Füße
Hufen haben.
(zeugen leben-
dige Jungen).

I. Fam.
Einhufige.

Pferd }
Esel } §. 4.

Stier. Voll }
Wilder Stier } §. 5.
Widder. Schaaf §. 6.

Bock

Haus. Bock }
Stein-Bock } §. 7.
Gemse }
Antilop }

II. Fam.
Zweyhufige.

Hirsch

Muscus: Bock }
Schwulstkopf } §. 8.
Bezoar: Träger }
Bock: Hirsch }
Zwerg-Böcklein }
Camel: Pardel }
Edler Hirsch }
Kiennthier } §. 9.
Rehe }
Elend }

Bork. Eber

Dam: Hirsch }
Haus-Wildschwein } §. 10.
Muscus: Schwein }
Babirous }
Spitz: Ohr }

III. Fam.
Dreyhufige.

Nasehorn §. 11.

IV. Fam.

Vierhufige.

Mil: Pferd §. 12.

V. Fam.

Fünfhufige.

Elephant §. 13.

I. Fam.

Camel } §. 16.
Silen }

Zweyzege.

II. Fam.

Faule §. 17.

Dreyzege.

Ameisenschlucker §. 18.

III. Fam.

Pantherthier §. 19.

Vierzege.

Asterhase. Aster: Canin §. 20.

Hase §. 21.

Nager

Eichhorn }
Siebenschläfer } §. 22.
Maus }
Maulwurf }
Fledermaus. }

II. Ordn.
Haarigte,
derer Füße
Seen haben.
(zeugen leben-
dige Jungen).
Auch die Ge-
panzerte haben
Haare.

IV. Fam.
Fünfzege.

Wiesel §. 23.

Stachelthier §. 24.

Hund §. 25.

Wolf §. 26.

Fuchs §. 27.

Halb: Fuchs §. 28.

Katze

Kater §. 30.
Luchs §. 31.
Parder §. 32.
Tyger §. 33.
Löwe §. 34.

Bär §. 35.

Bielfraß §. 36.

Satyr

Affe §. 38.
Meer: Katze §. 39.

Continuatio
ORDINIS.
II.FAM. V. ANOMALOPES.
Pentadactylon; pedibus
anferinis.[Lutra. §. 41.
Castor. §. 42.
Rosmarus. §. 43.
Phoca. §. 44.
Manati. §. 45.

TESTVDINATA.

Testudo { Digitis discretis. §. 47.
Pedibus anomalis. §. 48.

CATAPHRACTA.

Crocodilus. Caimanus. §. 49. 50.

ORDO III.

DEPILATA, five tecta
five nuda, nequicquam
pilosa, omnia ovipara,
five *ωτοακ*.NVDA. §. 51.
(*)[Lacerta. { dorso lævi. §. 52.
{ dorso pectinato. §. 53.
Salamandrina. §. 53.
Salamandra; ova in utero
excludens. }
Gekko. }
Cordylus. Uromastix. } §. 54.
Scincus. }
Seps, Lacerta Chalcidica. }
Chamæleo. §. 55. }
Batrachus. { Rana. §. 56.
{ Bufo. §. 57.

- (*) Communiter confundi solent cum Serpentibus, quod prout Angues serpere videantur, e. g. Lacerta Chalcidica, Seps pedata dicta. Verum enim vero, negari nequit, serpentina esse animalia pedibus plane destituta, sic non e re foret, pedata cum apodis commiscere. Talis dispositio monstrosa nobis videretur, quod Angues dicendi Lacertæ monstrosæ; prout fœtus reliquorum animalium pedibus carentes, imo humanum, monstra appellamus: vide *Notam* (*) post tab. sequentem lingua vernacula expositam. Insuper gliscere et serpere uno eodemque sensu non utimur. Gliscere vel repere dicuntur animalia, quæ quatuor pluribusve sese promovent pedibus brevissimis; Serpentina 5. Herpeta, quæ annularium in ventre incisionum ope, flexuose juxta terram promoventur, et quæta in circulos plures convolvuntur. Ergo valde improprie Lacertæ serpere dicuntur; Sic *Aldrovandus*: „Serpens non uno semper „sensu accipitur, significat aliquando omnia terrestria animantia, quæ inter progre- „diendum sese non elevant, verum juxta solum repunt, licet quadrupeda sint, ut „Seps et Salamandra, aut et pluribus gaudeant pedibus, ut Scorpio, Scolopendra &c. „et pediculis nonnulli Serpentis nomen impertierunt. „

Folge der II. Ordnung.	V. Fam. Fünfzege, mit außerordentlichen, oder Gänse- füßen.	Otter §. 41. Bieber §. 42. Wallroß §. 43. Robbe. Noobe §. 44. See-Ochs §. 45.
	Schildträger (*).	Schildkröte { mit losen Zeen §. 27. mit besonderen Zeen §. 48.
III. Ordn. Kahle. Ohn- haarigte; mit Zeen. (Alle tragen Eyer).	Gepanzerte.	Ercodil. Caiman §. 49. 50.
	Nackte (**). §. 51.	Eyder { mit schlechtem Rücken } §. 52. 53. mit Kamm-Rücken } Salamander, Eyder §. 53. Molch } Geck } §. 54. Brenn-Nessel } Scinc } Schleicher. Kurzbein } Cameleon §. 55. Quacker { Frosch §. 56. Kröte §. 57.

(*) Von der Polnischen Reuterey also genennet.

(**) Gemeiniglich werden die Ohnhaarigte und Nackte mit den Schlangen, oder kriechenden Thieren vermenget; wenn z. E. der Schleicher oder Kurzbein deswegen eine Schlange werden soll, weil er den Leib, wie eine Schlange, in krumme Wege, gleich denen Eydexen, beweget, und sich geschwinde fortbringet, daß man der Füße nicht gewahr wird; ich geschweige, weil alle wahre Eydexen gespaltene oder Schlangezungen haben. Dieß beweiset schon offenbar, daß die innern Theile allein, als: Zähne, Zungen, Gräten, auch die Eingeweide zu einer richtigen Ordnung nicht taugen, und zu einer allgemeinen Eintheilung der Thiere nicht brauchbar, obwohl sie allerdings bey der Historie der Thiere selbst zu derselben Vollständigkeit unentbehrlich sind. Es ist nicht zu leugnen, daß alle kriechende Thiere, von Schlangen, bis auf die Regenwürmer, keine Glieder haben, die wir Füße nennen, hergegen die Geschlechter der Eydexen unstreitig vierfüßige Thiere sind. Der Unterschied ist also gar zu groß, als daß ich ohnfüßige in die Ordnung der vierfüßigen Thiere verständig und bequem anzubringen wüßte. Ich gedächte, es würde eine monströse Ordnung werden. Wenn ein Menschenkind ohne Füße gebohren wird, nennen wir es eine menschliche Misgeburt, oder einen monströsen Menschen, wenn auch alle übrige Theile menschlich sind; so dann rechnen wir dasselbe nicht zu Schlangen: sondern zu denen unordentlichen Menschen-Körpern. Sollte ich aber wohl denken, die Schlangen wären monströse Eydexen, deswegen müßte ich jene zu diesen, oder diese zu jenen zählen; und wenn ich es thäte, so wäre meine Ordnung monströse. Lebe ich, und meine Kräfte verlieren sich nicht gar, so möchten die Schlangen ihre besondere Ordnung schon finden, und eben so gut, wie ich hoffe, die vierfüßigen Thiere.

F I N I S.

RAIVS

in Præfat. Syn. Quadr.

Qui post *Gesnerum* et *Aldrovandum* *Historias Animalium* et *Synopses* generaliter conscribere aggressi sunt, nihil laude dignum præstitisse, nec sufficienti animalium cognitione instructi fuisse videntur. Quid alii de iis sentiant - - , non multum morabor ; mihi certe non satisfaciunt.



